

Tâm Như Mộng

Contents

Tâm Như Mộng	1
1. (chương 1 - 5)	2
2. (chương 6 -10)	13
3. (chương 11 - 15)	28
4. (chương 16 - 20)	42
5. (chương 21)	62
6. (chương 22)	65
7. (chương 23)	70
8. (chương 24)	74
9. (chương 25)	79
10. (chương 26)	84
11. (chương 27)	89
12. (chương 28)	92
13. (chương 29)	97
14. (chương 30)	101
15. Phiên Ngoại 1 -có Một Thứ Gọi Là Duyên Phận	105
16. Phiên Ngoại 2 - Tình Yêu Của Sói	108
17. Phiên Ngoại 3: Có Duyên Đến Kỳ Lạ	111
18. Phiên Ngoại 4 - Tình Yêu Không Xây Bằng Hoa Hồng	114
19. Phiên Ngoại 5 - Happy Ending	117

Tâm Như Mộng

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ hiện đại, ngược thân, ngược tâm, he Số chương: 30 chương Chính văn + 5 PN Tì

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-nhu-mong>

1. (chương 1 - 5)

TÂM NHƯ MỘNG - GIA TỘC PHONG VÂN I - Lạc Hy

Văn án:

“Có thể em không bao giờ biết được, ngày em quay lưng lại với tôi là ngày cả thế giới trong tôi chỉ còn là bóng tôi vô tận...” - Lãnh Mạt Diễn

“Mạt Diễn, em yêu anh! Vì quá yêu anh nên em phải quay lưng lại mà bước. Anh sẽ không bao giờ biết, rời xa anh là mỗi ngày em chết đi sống lại bao nhiêu lần...nhưng không sao cả, chỉ cần biết anh còn trên thế giới này, đối với em đã là quá nhiều rồi, thật đấy!” - Tịch Hiên

Tình yêu của họ ra sao? Chuyện gì xảy ra mà khiến họ như thế?

Chương 1: Mưa không thể khiến mọi thứ về em lu mờ

Los Angeles – chiều nay mưa như thác đổ. Anh đứng lặng yên trước cửa sổ sát đất trong văn phòng cao cấp tầng 99, đưa đôi mắt lạnh tĩnh nhìn mọi thứ nhỏ xíu bên ngoài màn mưa ào ào lạnh lẽo... Mới đó mà đã 8 năm rồi, thời gian như trôi đi, cảnh còn người mất...

.....

.....

...

Cốc, cốc!

- Mời vào!

- Tổng giám đốc! Đây là tài liệu mà ngài cần. Tôi đã đặt vé máy bay lúc 2h chiều theo yêu cầu của ngài, ngài có bổ sung gì không ạ?

- Được rồi, cảm ơn cô! À, nhắc Dean lên đây gặp tôi.

- Vâng!

Aya xoay người ra ngoài, sẵn tiện khép cửa lại. Cô đã làm việc cho tổng giám đốc 5 năm rồi, có thể nói anh là một lãnh đạo tốt, biết quan tâm đến ý kiến của nhân viên nhưng lại quá lạnh lùng. Cô tiếp xúc với anh lâu như vậy nhưng thật sự cũng chẳng dám trò chuyện hay đùa giỡn trước mặt anh. Nói thật, lần đầu tiên nhìn thấy anh, cô cũng có chút mơ mộng được làm bạn gái của một người đẹp trai mà lại giàu có như thế, nhưng ý tưởng đó sau 10p gặp anh cô đã ném lên tận 9 tầng mây xanh – anh là một người rất khó gần.

Lúc cô mới đến công ty này, cũng có nghe một số lời đồn đại. Ở chốn công sở kẻ đến người đi này tất nhiên không tránh khỏi người ta lời ra tiếng vào. Nghe mấy chị bên phòng thư ký rảnh rỗi tám chuyện, 10 năm trước sếp của cô không phải tuýp người lạnh lùng như thế, anh tuy ít nói nhưng trên người không bao giờ có vòng “áp thấp nhiệt đới” như bây giờ. Lúc đó sếp là một chàng trai đầy nhiệt huyết với sự nghiệp, luôn luôn cố gắng phấn đấu quên mình, là một doanh nhân thành đạt mà người người ao ước cho đến khi có một người chạm được vào trái tim ngoài lạnh nhưng trong nóng ấy, đã thay đổi hoàn toàn con người anh, họ yêu nhau 2 năm rồi người ấy đột nhiên biến mất, khiến anh trở thành như bây giờ. Câu chuyện là như thế nhưng lý do mà hai người họ chia tay thì không một ai biết được... Người đó là một cậu con trai, cô nghe mà cũng bất ngờ. Đồng ý ở nước Mỹ này cũng không kỳ thị người đồng tính nhưng cô chỉ là không tin được người sếp đẹp trai của cô lại là người đồng tính, hoặc theo như câu người ta vẫn thường nói “Tôi không phải đồng tính, chẳng lẽ người tôi yêu là một người đồng tính” – và đối với cô, dù anh là ai cũng không thể ngăn chặn sự ngưỡng mộ cũng như kính trọng của cô đối với anh. Vì thế mà 5 năm qua, cô vẫn được ở bên cạnh anh làm một trợ lý xuất sắc.

Nơi cô đang làm là một tập đoàn đa quốc gia chuyên kinh doanh về lĩnh vực xây dựng, lắp đặt các công trình, kiến trúc cao cấp, cả bất động sản cũng như trang trí nội thất. Tập đoàn J.S là tập đoàn lớn nhất nhì thế giới trong lĩnh vực này, mà hiện nay người quản lý lớn nhất là sếp của cô – Lãnh Mạt Diễn.

Cốc, cốc! Một bàn tay gõ khẽ lên bàn Aya.

- Nghĩ gì mà chú tâm thế?

- Ah, giám đốc đang chờ anh bên trong.

- Làm việc không chuyên tâm là tôi trừ lương em đấy nhé! – Dean cười khẽ xoay người đi.

Aya ngượng ngùng, lè lưỡi nhìn theo anh. Dean Saw là trưởng phòng tài chính, nên cô không nghi ngờ nếu lương mình bị trừ với lí do anh vừa nói.

.....

.....

....

- Cậu tìm mình?

- Ngồi đi! – Mạt Diễm chỉ vào bộ sofa giữa phòng, đầu vẫn chưa ngẩng lên khỏi chồng hồ sơ.

- Nghe nói chiều nay cậu bay sang Ý, bên đấy lại có chuyện gì à? – Dean ngồi xuống một góc sofa, tự rót cho mình một tách trà.

Quan hệ giữa anh và Diễm cũng không đơn giản là cấp trên và cấp dưới, mà còn là bạn bè lâu năm. Gia đình anh và gia tộc Lawrence có nguồn gốc sâu xa, từ khi còn bé xíu anh đã được người nhà bồi dưỡng như một trợ thủ tương lai phụ tá cho người thừa kế gia tộc Lawrence, nên anh và Diễm có thể nói là lớn lên bên nhau. Mà Mạt Diễm là một trong 2 người thừa kế dòng chính trong gia tộc.

Mạt Diễm khép tập hồ sơ lại, anh ngã ngửa ra ghế, đôi mắt u tối nhìn ra bầu trời vẫn âm u vì cơn mưa, suy nghĩ điều gì đó mà chẳng ai có thể đoán được. Dean rất không thích ánh mắt ấy của anh, bởi cậu nghĩ rằng khi Diễm có ánh mắt đó sẽ có người xuống địa ngục trong thời gian sắp tới.

- Eichen đang hành động, hiện nay lão đã bắt chấp tất cả chỉ vì muốn đá tôi ra khỏi cái ghế này – Mạt Diễm lên tiếng.

- Cái đấy còn phải xem năng lực của lão tới đâu. Cái kiểu ăn không ngồi hưởng thụ, sau đó còn muốn chiếm đoạt tất cả ấy chẳng có người nào đạt được kết cục tốt. Ai mà chẳng biết trong cái gia tộc đó, mọi thứ họ có đều do cậu ban cho – Dean bắt đầu lên tiếng.

- Cậu cũng biết là trong cái chốn người người “ăn thịt lẫn nhau” đó, đâu có cái gọi là tình thân. Bấy lâu nay họ chỉ xem tôi là công cụ để đạt được lợi ích tốt nhất, mà cái vị trí thừa kế đó đâu có dễ ngồi như vậy...

- Thế lão ta đang làm gì? Chính lão cho cậu cái vị trí kế thừa “dự bị”, thế bây giờ lão bắt chấp tất cả để làm gì?

- Lão không còn nhiều thời gian Dean à, căn bệnh ung thư đang khiến lão đến gần với cái chết hơn. Mà một khi lão chết, lão sợ rằng vị trí thừa kế mà lão dày công cực khổ gìn giữ cho con trai lão sẽ bị tôi – một đứa có dòng máu lai chiếm đoạt.

Dean thở dài, anh hiểu những điều Diễm nói. Mạt Diễm là con rơi của ông Kat Lawrence với bà Lãnh Diệu Hinh, vì bà là người Châu Á nên Diễm thừa hưởng màu tóc đen của mẹ, vóc người cao lớn và màu mắt xám của cha. Dù mang dòng máu lai nhưng không ai có thể phủ nhận năng lực lãnh đạo hơn người của Diễm trong gia tộc – điều mà con của Eichen không thể so sánh được.

- Có cần tôi về cùng cậu không? – Dean hỏi.

- Bây giờ thì chưa cần, tôi có thể đối phó được. Tôi có việc cho cậu đây!

Anh lấy trong ngăn tủ là một tập tài liệu được đóng kín, đưa cho Dean. Dean tò mò mở ra xem, càng xem đôi mày anh càng nhíu lại, sau đó anh đóng lại, đôi mắt lơ đãng nhìn Diễm.

- Cái này làm sao cậu có?

- Cậu không cần biết! Việc của cậu là trong thời gian tôi về gia tộc, đem từng tên từng tên xuống địa ngục hết đi, bắt chấp mọi thủ đoạn. Bọn họ muốn chơi, tôi chơi với bọn họ.

- Đây là danh sách ở Mỹ thôi hả?

- Ủ, bên Ý vẫn còn nhưng tôi sẽ tự xử lí. Nhớ là đừng bút dây động rừng. – Đôi mắt anh lóe lên những tia sáng lạnh lẽo.

- Mặt Diễm, tôi có từng nói với cậu rằng “Cậu thật là đáng sợ ” chưa?

- Cảm ơn lời khen! – Anh băng quơ đáp.

Dean lắc đầu đứng lên, cầm theo tập tài liệu đi ra cửa. Như nhớ đến điều gì đó, anh muốn nói rồi lại lưỡng lự...

- Còn chuyện gì à?

- Ủ...là về Tịch Hiên.

Nghe đến cái tên đó, Mặt Diễm sững người, dừng luôn cây bút trên tay. Không khí trong phòng dường như đóng băng theo hai chữ đó.

Chương 2: Tịch Hiên

Bắc Kinh – Trung Quốc.

Vương Phủ Tỉnh ngày đêm tấp nập, trên con đường trải dài sầm uất trắng lè, người người nói cười, người người mua sắm. Đây là trung tâm thương mại lớn nhất Bắc Kinh với các cửa hàng thủ công mỹ nghệ lớn nhất Trung Quốc, các hiệu sách sang trọng nhất nhì...

Trên quảng trường Tân Đông An, có một cậu trai xinh xắn, chạc 18 19 tuổi đang say mê nhìn người đàn ông đối diện viết thư pháp. Cậu có gương mặt thanh tú động lòng người, nhưng cái gương mặt ấy thật ra không thích hợp lắm với một đứa con trai như cậu, thế nên lúc nào cậu cũng để một ít tóc mái che đi gương mặt ấy. Cậu không ngại bị trêu chọc, nhưng cậu rất ngại phiền phức – nhất là những tên lưu manh cùng trường hay đem gương mặt cậu ra soi mói.

Cậu đến Bắc Kinh cũng được vài hôm rồi, đó là sau khi nhận được giấy báo trúng tuyển đại học Bắc Kinh chuyên ngành Marketing, hôm nay là lần đầu tiên cậu ra khỏi phòng ký túc xá của mình mà đi thăm thú đó đây. Nghe người ta bảo rằng Vương Phủ Tỉnh là một nơi sầm uất với rất nhiều món ăn ngon nên cậu đi xe buýt một mạch tới đây.

Cậu chăm chú nhìn bài thơ của Lý Bạch đang hoàn thành dần trên trang giấy, trong lòng bỗng dâng lên một nỗi niềm kỳ lạ...

Vân tưởng y thường hoa tưởng dung

Xuân phong phát hạm lộ hoa nùng

Nhược phi Quân Ngọc sơn đầu kiến

Hội hướng Dao Đài nguyệt hạ phùng

Nhất chi hồng diễm lộ ngưng hương

Vân vũ Vu sơn uống đoạn trường

Tá vấn Hán cung thù đắc tự

Khả lân Phi Yến ý tân trang

Danh hoa khuynh quốc lưỡng tương hoan

Trường đắc quân vương đối tiểu khan

Giải thích xuân phong vô hạn hận

Trầm hương đình bắc ý lan can

Dịch thơ: (Khúc Thành Bình - Theo Trương Thái Du)

Tưởng mây là áo mặt là hoa
Gió xuân sương sớm núa hiên nhà
Nếu chẳng gặp người trên Quần Ngọc
Thì hẹn Dao Đài dưới ánh Nga.
Một đóa hồng tươi, ngát lệ sương
Núi Vu thần nữ uống buồn vương
Hỏi trong cung Hán ai nào sánh
Thương Triệu ái phi cây phần hương.
Người đẹp cùng vui với chúa hoa
Vua ngấm cười hoài, mãi kiêu sa
Khỏa đi muôn hận xuân đưa gió
Tựa song đình bắc thường trầm xa.

Người đàn ông gác bút lên nghiên mực, ngẩng đầu lên nhìn cậu cười. Gương mặt hiền hòa hướng cậu khẽ hỏi:

-Thích không cậu nhóc?

-Ồ...rất đẹp ạ! – Cậu ngây ngô đáp.

-Cậu tên là gì?

-Tịch Hiên, Tịch trong tĩnh mịch, Hiên trong hiên ngang.

-Một cái tên rất hay! – Người đàn ông lại cầm bút điền lên mấy chữ vào trang giấy, sau đó thổi khô đưa cho cậu – Tặng người tri âm!

-Ah...thật không ạ? – Cậu ngẩn ngơ hỏi.

Người đàn ông mỉm cười nhìn cậu nhận lấy bức tranh, sau đó từ tốn thu dọn bút nghiên của mình. Xong xuôi mọi thứ, người đàn ông nói với cậu: “Chúc cậu sớm tìm được tình yêu đích thực của cuộc đời mình.” - rồi hòa mình vào dòng người tấp nập. Tịch Hiên nhìn theo cho đến khi bóng người mất hút trên con đường, có lẽ sẽ chẳng ai hiểu tại sao người đó lại chúc cậu như thế nhưng Tịch Hiên lại hiểu hơn ai hết ý nghĩa của việc tìm tình yêu đích thực là thế nào...

Tịch Hiên nâng người đứng dậy, đứng giữa quảng trường rộng lớn này, cậu chẳng có cảm giác gì khác ngoài sự lạc lõng. Phải, cậu là gay – người ta thường gọi là đồng tính luyến ái chết tiệt. Lần đầu tiên biết được tính hướng của mình, ngoài sợ hãi và bất lực, cậu chẳng có gì khác. Khoảng thời gian đó cứ như địa ngục vậy, cậu sợ tiếp xúc với mọi người vì lúc nào cũng sợ người ta biết được tính hướng của cậu, sợ bị gê tởm, xa lánh...

Cho đến một ngày, cậu cũng chấp nhận sự thật. Cậu biết yêu người đồng tính không phải là bệnh, cậu nhìn thấy người khác cũng không cảm thấy có gì đáng sợ nhưng khi chính bản thân mình trở thành một trong số họ, cậu mới biết con đường đó khó khăn đến mức nào. Chỉ việc khiến người nhà chấp nhận thôi cũng là một chuyện khó hơn lên trời.

Cậu thở dài, xoay người bước đi nhưng không ngờ vừa xoay đã đụng ngay vào một bức tường người to lớn, khiến cậu bật ngã ra sau. Cậu nhắm mắt chờ đợi mình tiếp xúc với đất mẹ thân yêu nhưng một bàn tay to lớn đã núa cậu lại. Cậu lọt thõm vào ngực người đó, yên trí mọi thứ vẫn nguyên xi, không đau đớn.

-Cậu không sao chứ? – một giọng nói trầm tĩnh, đầy quyến rũ vang lên bên tai cậu.

Tịch Hiên hé mắt ra nhìn, và rồi cậu ngẩn ngơ. Đó là một anh chàng vô cùng đẹp trai với màu mắt xám đẹp chết người, vóc người cao to hoàn hảo đến từng milimet. Với một người có sự yêu thích đối với vóc dáng

như cậu thì không nghi ngờ rằng, anh chàng đang ôm cậu đây là người đẹp trai nhất trong tất cả những người mà cậu đã gặp trong cuộc đời mình.

Thấy cậu vẫn nhìn mình chăm chú, anh ta lại hỏi một lần nữa:

-Cậu không sao chứ?

-Ah...không...không sao! Cảm ơn anh – Cậu ngại ngừng dời mắt khỏi anh.

-Không có gì, sau này đi đường nhớ cẩn thận! – Anh ta nhắc nhở cậu rồi tiếp tục bước đi. Chiếc áo măng tô màu café bao quanh con người anh ta càng khiến anh ta càng thêm thần bí, chẳng hiểu sau cậu lại rùng mình.

Tịch Hiên thở phào, xoay người bước đi. Cậu phải đi ăn gì đó đã sau đó sẽ về trường, cuộc sống đại học muôn màu của cậu đang mở rộng.

Không ai biết được cuộc đụng chạm vô tình ngày hôm đó đã kéo hai con người ở hai thái cực lại gần nhau, báo trước cho khoảng thời gian ngọt ngào nhưng đầy nước mắt ấy trong con đường phía trước. Lãnh Mạt Diễn cũng không biết rằng, cậu con trai bé bé anh ôm ngày hôm ấy sẽ mang đến cho anh một vết thương không bao giờ lành mà Tịch Hiên cũng không biết, sự gặp gỡ vô tình mà khắc nghiệt ấy đã đem đến cho cậu một tình yêu đích thực có thể trả giá bằng cả sinh mạng của mình...

Chương 3: Giám đốc Thịnh Đăng là một người đàn ông quyền rũ

Lãnh Mạt Diễn đã đến Bắc Kinh được 2 ngày, anh ngụ tại khách sạn The Peninsula nằm ngay trung tâm Vương Phủ Tỉnh. Anh vừa từ công ty Thịnh Đăng trở về – một chi nhánh con của tập đoàn J.S mở tại Bắc Kinh, Trung Quốc. Sau 16 tuổi, anh luôn sống và làm việc tại Mỹ, khi vừa mới ra trường, anh đã đi từ vị trí thấp nhất trong công ty để lên đến vị trí hiện tại – Phó giám đốc – trong vòng 4 năm. Lần này về Bắc Kinh là vì cha anh muốn anh xây dựng thế lực cho riêng mình, chuẩn bị đầy đủ năng lực đấu tranh cùng các bác của anh trong gia tộc.

Cha anh xuất thân từ một gia tộc cổ xưa ở Ý với thế lực bao trùm cả giới hắc bạch – lưỡng đạo. Mấy năm nay, tuy ông không còn tiếng nói riêng trong gia tộc nhưng tay chân của ông cũng nắm một vài vị trí nòng cốt, luôn sẵn sàng đưa anh lên vị trí thừa kế bất cứ lúc nào. Nhưng ông không yên tâm về tất cả nên muốn anh tự chữa cho mình một đường lui nếu kế hoạch của ông thất bại.

Gia tộc Lawrence – một nơi chỉ có đấu tranh, tội ác và máu huyết, vậy mà cha anh – ông Kat Lawrence luôn chọn cho mình một cách sống và đấu tranh riêng, ông vẫn giữ được phần tình cảm trong trái tim mình. Điển hình là mẹ anh, bà Diệu Hình – sau bao năm xa cách, ông cũng cho bà một danh phận mà bà không chờ đợi, trở thành một người phụ nữ hạnh phúc. Anh được sinh ra chỉ bởi sự cố “tình một đêm” của họ, mẹ anh cũng không biết đã có anh mà cha anh cũng không biết đến sự tồn tại của anh. Ông quay về gia tộc tiếp tục sự nghiệp đấu tranh của mình và bà thì sinh ra anh mà chẳng biết tìm ông ở đâu. Cho đến năm anh 16 tuổi, anh đi làm tập vụ trong tập đoàn Thịnh Đăng, anh mới may mắn biết được cha mình là ai.

Lãnh Mạt Diễn trở về phòng khách sạn xa hoa của mình, anh cởi chiếc áo măng tô sẫm màu vứt lên sofa, cởi vài chiếc cúc áo sơ mi trên ngực. Anh rút cho mình một cốc vang đỏ, tựa người vào quầy bar, đôi mắt xám trầm tĩnh đang suy nghĩ gì đó.

Tình hình Thịnh Đăng không khiến anh lo lắng, nhưng quy mô công ty thì nhỏ hơn khá nhiều so với trí tưởng tượng của anh. Hai ngày nay anh điều tra, việc đầu tiên cần làm là thu mua một vài công ty khác để mở rộng quy mô mới khiến Thịnh Đăng trở nên hữu ích. Trong tương lai, có lẽ sẽ giúp anh được nhiều hơn. Theo như những gì cha anh nói, ở thị trường Châu Á này, đối thủ có sức cạnh tranh nhất là tập đoàn Hoa Đông, mà người đứng sau nó là một trong những họ hàng của tình nhân bác cả anh – ông Eichen Lawrence. Thế nên chỉ cần ngầm ngầm đánh sập nó và những công ty con của nó thì Thịnh Đăng sẽ trở thành bá chủ ở nơi này.

Eichen là một con cáo già, nên từ trước đến nay anh cũng chưa bao giờ xung đột gì với lão ta, nhưng mấy năm gần đây, sức khỏe lão không tốt, lão trở nên nóng nảy muốn loại trừ tất cả trở ngại giúp con lão lên vị trí đứng đầu.

Mạt Diễn lấy điện thoại ra, bàn tay thon dài bấm từng phím chậm rãi:

-Dean Saw, tôi cho cậu 2 ngày bay sang đây!

-“Ồi, đại ca, có cần gấp vậy không? Tôi chỉ vừa mới nghỉ phép có 2 ngày.” – bên kia vang lên một giọng nói kháng nghị.

-2 ngày đối với cậu đã là quá đủ! Không mặc cả, 2 ngày hoặc là ngay lập tức, cậu chọn đi.

-“Rồi rồi, tôi biết cậu là gian thương mà! Tôi qua, được chưa?”

Mặt Diễn cười khê rồi cúp máy. Anh cần trợ lí mà người thích hợp không ai khác ngoài Dean – trợ thủ kiêm bạn chí cốt của anh.

.....

.....

...

Thịnh Đăng – Công ty đa quốc gia chuyên về lĩnh vực máy móc công nghệ kỹ thuật cao. Ngày hôm nay, Thịnh Đăng sôi nổi hẳn lên vì tin tức giám đốc ở nước ngoài về sẽ đến đây công tác trong thời gian dài. Những cô gái xinh tươi trong những chiếc váy công sở đang hào hứng tưởng tượng về vị giám đốc – nghe đồn là độc thân anh tuấn – mà họ chưa bao giờ gặp.

-Nghe chị Kim bên phòng thư ký nói, giám đốc còn rất trẻ tuổi, mà còn rất đẹp trai nữa.

-Chị ta gặp rồi à?

-Chị ấy nói lần hợp thường niên bên Los Angeles (L.A) năm trước, chị ấy đi với giám đốc Niên sang bên đấy, may mắn gặp được ông chủ tịch và con trai ông ấy. Mà tin tức chúng ta nghe được, thì con trai chủ tịch sẽ nhậm chức giám đốc Thịnh Đăng thời gian tới. Đẹp trai lắm luôn!

-Ah... thật là trông chờ! Nếu được làm bạn gái của sếp thì hay biết mấy.

-Bà đừng có nằm mơ nữa! Bạn gái sếp chắc cũng không đến lượt bà đâu.

-Xí, mà đẹp trai kiểu đó chắc không ít vụ tai tiếng đâu nhỉ?

-Cái này thì tôi không biết! Chuyện đời tư của sếp rất ít được người ta xoi mói, mà hình như là chẳng có gì để xoi mói luôn thì phải...

-Kín kẽ vậy à?

-Ừ!

-...

Lúc này, Lãnh Mặt Diễn đang ngồi thoải mái trên chiếc BMW sang trọng đang chạy băng băng đến công ty. Trong tay anh là tập hồ sơ các nhân viên quan trọng và quản lí cấp cao của Thịnh Đăng. Ngồi bên cạnh anh là giám đốc Niên Tĩnh Mạch – người bạn tốt của cha anh ở Bắc Kinh, cũng là người điều hành lớn nhất Thịnh Đăng trong những năm qua.

-Mặt Diễn này, sắp tới có lẽ là một hồi đấu tranh máu tanh, chú già rồi nên đành phải giao tất cả lại cho cháu. Lúc cha cháu giao Thịnh Đăng lại cho chú cũng có nói, Thịnh Đăng phát triển càng mạnh thì càng có lợi cho cháu, nhưng sức lực của chú có hạn nên chỉ có thể giữ vững sức cạnh tranh của Thịnh Đăng ở một mức độ nhất định, đây là tiếc nói lớn nhất của chú với cha cháu.

-Chú Niên à, chú đừng nói vậy. Thịnh Đăng những năm qua cũng phát triển rất tốt, đã có sẵn tiềm năng ở các thị trường trọng tâm rồi, chỉ thiếu chút lực đẩy để đi lên tầm cao mới mà thôi. Chú cũng lớn tuổi rồi, nên nghỉ ngơi hưởng phúc, việc đấu đá này cứ giao cho bọn trẻ tụi con – Mặt Diễn mỉm cười đáp lại ông.

-Chú nghỉ hưu thì đúng rồi! Giao Thịnh Đăng lại cho cháu chú rất yên tâm, ai mà không biết bản lĩnh của cháu bên tổng công ty cơ chứ. Chỉ là... bên Hoa Đông cũng không dễ chơi, cháu phải cẩn thận.

-Vâng! Cháu biết rồi ạ.

-À, cháu có cần trợ lý không? Chú có cô cháu gái đang làm bên phòng nhân sự, cháu cần người thì chú bảo nó qua giúp cháu.

-Không cần đâu ạ! Ngày mai Dean sẽ sang giúp cháu, khi nào cần người cháu sẽ nói ạ.

-Ồ, vậy thì tốt quá rồi!

.....

.....

...

Chiếc BMW dừng lại trước cửa công ty Thịnh Đăng khiến nhiều cặp mắt tò mò nhìn sang. Lãnh Mạt Diễn trong bộ vét xám được cắt may tỉ mỉ càng tôn lên dáng người hoàn mỹ của anh, khiến bao cô gái không nén được sự hâm mộ.

-Waaaa...đó là giám đốc đúng không? Trời ơi, đẹp trai quá!

-Ah...anh ấy là con lai hả? Ôi xem màu mắt kìa!

-Ahh...

-...

Lãnh Mạt Diễn bỏ ngoài tai những tiếng xì xầm bàn tán, anh vẫn giữ nét mặt trầm tĩnh, thông dong mà bước đi cạnh Niên Tĩnh Mạch. Đường như chưa có thứ gì trên thế giới khiến anh mất đi sự thông dong, bình chân như vại ấy.

Chương 4: Lãnh – Tịch, lần thứ hai gặp gỡ

Tịch Hiên trở về ký túc xá sau buổi học chính trị chán ngắt, cậu lơ đãng bước đi mà đầu óc chẳng suy nghĩ được gì. Phòng ký túc xá của cậu nằm ở phía Tây trường học, vì đa số sinh viên ở gần Bắc Kinh nên họ thuê phòng trọ bên ngoài rất nhiều, chỉ có một số khác ở quê lên như cậu mới ở ký túc xá.

Tịch Hiên quê ở tỉnh Giang Tây, một tỉnh thành nằm ở Đông Nam Trung Quốc. Gia đình cậu mà một nhà bốn người ở vùng nông thôn với nghề nông là thu nhập chính. Cậu có một anh trai đang công tác tại Thượng Hải, vẫn chưa lập gia đình. Biết cậu đến Bắc Kinh học, anh cậu cũng có ý định thuê nhà trọ cho cậu thoải mái nhưng cậu từ chối, cậu cảm thấy ký túc xá rất tốt, lại tiết kiệm được một khoảng chi tiêu để làm việc khác, ai bảo mọi thứ ở đây đều đắt đỏ.

Tịch Hiên về đến ký túc xá, trong phòng chỉ có mỗi Đại Nam đang cắm đầu vào máy tính chơi game, hai người khác chẳng thấy đâu cả. Cậu ở cùng 4 người : Đại Nam là sinh viên năm 2 khoa Pháp văn, một người nữa cũng là sinh viên năm nhất khoa kinh tế như cậu tên là Mặc Dĩnh Minh, và một người khác nữa là Hùng Chí – sinh viên khoa ngoại ngữ. Mọi người đối với cậu rất tốt, ai cũng rất thân thiện, Hùng Chí thì hơi mê gái một tí nhưng là một người rất tốt bụng.

-Tịch Hiên về đấy à? – Đại Nam ngẩng mặt lên hỏi cậu.

-Vâng ạ! Hôm nay anh không lên lớp à?

-Hôm nay không có tiết! À, cậu có bưu phẩm từ nhà lên đấy, anh để trên giường kìa.

-Cám ơn anh! – Cậu hớn hở chạy lại giường mình.

-Có gì đâu, sẵn đi mua chút đồ nên nhận dùm cậu luôn.

Là đồ ba mẹ gửi lên cho cậu, bên trong là một ít quần áo ấm và thức ăn khô. Cũng sắp trở trời nên mẹ lo đây mà. Từ bé cơ thể cậu đã không thể chịu được lạnh, nên khi trở trời, cả nhà lại tất bật cả lên mà chuẩn bị lò sưởi, áo ấm, chăn bông...

-À, thằng Chí bảo tối này đi KTV tổ chức tiệc mừng các cậu nhập học đấy! 7h ở Kala.

-Ồ...anh có đi không?

-Đi chứ, anh và một vài đứa bạn nữa. Sẽ vui lắm đó, nhóc cũng đi cùng đi! Dù sao nhập học rồi cũng ở chung dài dài, đi để giao lưu tình cảm.

-Vâng – Tịch Hiên lên tiếng rồi tắt bật sắp xếp lại đồ đạc mà cậu chưa có thời gian làm. Nơi này sẽ là căn nhà thứ hai của cậu.

.....

.....

...

Chiếc điện thoại bàn vang lên...

-Tôi nghe!

-“Giám đốc, có ngài Dean Saw muốn gặp ngài!”

-Cho cậu ấy lên đây!

-“Vâng!”

3 phút sau, cánh cửa phòng giám đốc được mở ra một cách đầy bạo lực. Lãnh Mạt Hiên nhìn anh chàng tóc nâu điển trai vô cùng với màu mắt xanh bằng đôi mắt lạnh băng có thể đông chết người.

-Tiền cánh cửa trừ vào tháng lương đầu tiên của cậu! – Mạt Diễn nhàn nhạt nói.

-Hey, phải không đó? Tôi đã bỏ phắc kỳ nghỉ cùng người đẹp bốc lửa của mình bay về đây giúp cậu, thế mà cậu có thái độ đó sao? – Dean phản đối.

-Tranh luận vô lý với cấp trên trừ luôn tiền thưởng năm nay của cậu.

-Này, tôi đâu hàng được chưa! Đã biết cậu là gian thương mà...sao số tôi khổ thế chứ? – Dean gờ tay đầu hàng.

Mạt Diễn nhoẻn miệng cười, đứng lên cho Dean một cái ôm thân thiện.

-Chào mừng đến với thế giới tương lai của chúng ta.

-Rồi mà, rồi mà. Đừng làm tôi cảm động chứ!

Cả hai cùng ngồi xuống ghế sofa, Dean vẫn cái kiểu cà lơ phất phơ như mọi khi mà đánh giá mọi thứ trong phòng. Mạt Diễn ngồi thoải mái trên chiếc ghế mềm mại dưới mình, nhàn nhạt lên tiếng:

-Chắc cậu cũng có nghe sơ qua tình hình bên này rồi nhỉ?

-Ừ! Thịnh Đăng chỉ là một công ty nhỏ chưa có tiếng tăm gì lớn nên có thể lợi dụng điểm này đánh đòn phủ đầu với bên kia. Dù sao thì tình hình bên này cũng thuận lợi hơn tôi nghĩ rất nhiều.

-Đúng vậy! Thế nên tôi mới cần cậu sang đây mà thâm tóm từ từ bọn họ, nói về mảnh khoe thì tôi không bằng cậu, nên cậu là người thích hợp nhất.

-Chắc, chắc...hôm nay mới được nghe ngài Lãnh đây đánh giá cao tôi một tý đấy.

-Chuyện bên này mà xong, tôi cho cậu nghỉ phép cả năm, không lỗ vốn đâu, kèm theo chuyến nghỉ dưỡng tại Hawaii miễn phí toàn bộ tại Hilton Village Resort.

-Wao...tuyệt thế à? Không cắt ngang giữa chừng?

-Không!

-Đồng ý!

Cốc cốc...

-Vào đi!

-Giám đốc, chuyện là tối nay mọi người phòng hành chính muốn tổ chức một buổi tiệc nhỏ tại KTV Kala để chào mừng ngày và bạn của ngài đến đây, ngài có muốn tham gia cùng chúng tôi không ạ? – Thư ký lo lắng hỏi.

-Tuyệt đấy! Tôi tham gia – Dean nháy mắt với cô nàng.

-Tôi biết rồi, tôi sẽ đến! – Mạt Diễm cũng thoải mái cho cô nàng đáp án của mình.

-Vâng! Cảm ơn ngài – cô nàng vui vẻ chạy đi báo tin.

Dean nhìn theo rồi quay sang anh nheo mắt.

-Việc gì?

-Chẳng biết sang đây bao nhiêu cô lại đổ vì cậu!

-Muốn biết thì tự mà đếm! – Anh ném cho Dean cái nhìn khinh khỉnh rồi đi về bàn tiếp tục làm việc, bỏ mặc cậu ta ngồi đó mà yy với chính mình.

(YY: tự sướng)

.....

.....

...

KTV Kala là một nơi khá được ưa chuộng của giới trẻ bởi không gian rộng rãi, phục vụ chu đáo và hệ thống các phòng karaoke riêng tư, thích hợp cho những hội nhóm, tổ chức các buổi tiệc nhỏ...

7h tối, Tịch Hiên đã có mặt tại KTV cùng đám người trong ký túc xá và một đám bạn bè thân thích của anh Đại Nam đi theo góp vui. Cậu rất ít khi đến những chỗ như thế này nên vẫn còn hơi lạ lẫm, chỉ thụ động theo mọi người, đặt chỗ, gọi món và ca hát. Tuy lạ lẫm nhưng khi nhìn thấy mọi người hòa mình nói cười vô cùng vui vẻ, cậu cũng thấy vui theo.

Cùng lúc đó, Lãnh Mạt Diễm, Dean và các nhân viên phòng hành chính của Thịnh Đăng cũng lũ lượt kéo tới. Khí lạnh phát ra từ sếp quá nặng nên mọi người cũng chỉ thoải mái trò chuyện với anh chàng ngoại quốc - bạn của sếp. Mọi người đã đặt phòng trước nên rất quen thuộc mà đi vào. Mạt Diễm chọn một chỗ thoải mái trong phòng ngồi xuống, ánh mắt lơ đãng quét qua từng người rồi vô cùng thoải mái gọi rượu và thức ăn.

-Mọi người cứ thoải mái, đừng quan tâm đến hần! – Dean hứng khởi giành mic nói.

Trưởng phòng hành chính e dè nhìn Mạt Diễm, anh mỉm cười ý bảo cứ thoải mái đi, ông cũng yên tâm thở phào mà bắt đầu việc vui là chính hôm nay.

.....

.....

...

Tịch Hiên mơ màng đi ra từ nhà vệ sinh, lúc này cậu chỉ uống nhầm một cốc rượu của anh Đại Nam mà bây giờ đầu óc quay cuồng. Cậu xiuxiu quẹo quẹo muốn tìm đường trở về phòng mình mà không ngờ lại tông vào một người vừa đi ra từ ngã rẽ.

Bịch! – Cậu lảo đảo quay ra đất và bất tỉnh. Lãnh Mạt Diễm nhíu mày nhìn người từ trên trời rơi xuống cứ đụng trúng mình, anh nhớ ra cậu, cậu là người đụng anh lần trước và bây giờ lại tiếp tục việc đó, có điều lần này là ngã xỉu luôn. Anh ngồi xuống cạnh cậu, bàn tay thon dài vỗ nhẹ lên má cậu:

-Này, tỉnh! – Anh nghe mùi rượu phát ra từ người cậu, nhưng rất nhẹ. Anh không ngờ trên đời còn có người uống tí rượu đã lảo đảo như thế này.

-Um.mm... - Cậu chỉ “ưm” một tiếng rồi không nói gì nữa – ngủ say như chết.

Mạt Diễm lắc đầu, tìm trong người cậu xem có điện thoại gì không nhưng chẳng có gì cả: không điện thoại, không tiền, không giấy tờ. Anh nhú mồm, thật là phiền phức.

-Coi như cậu gặp may chỉ vì người cậu đụng là tôi! Chúng ta có duyên thật đấy! – Anh lẩm nhẩm rồi vác cậu lên, đi một đường thẳng tắp ra xe của mình.

Mạt Diễm vút cậu lên cạnh ghế lái, lấy điện thoại ra gọi cho Dean:

-Tôi về trước, cậu chơi cho thỏa thích đi rồi về, chào mọi người dùm tôi.

-“Sao về sớm thế?”

-Lum được bảo! – Anh trêu.

-“Sao, bảo vật nào thế?...Này...”

Mạt Hiên cúp máy, đôi mắt u tối nhìn thoáng qua cậu đang say ngủ, trong lòng thoáng nghĩ: “Nếu cậu là nữ thì đúng là bảo đấy! Tiếc rằng cậu là nam”. Anh trèo lên ghế lái, đánh xe một đường về căn hộ mới mua của mình...

Lạc Hy: >.< nghiệt=“” duyên=“” sắp=“” bắt=“” đầu!=“”>

Chương 5: Anh nói anh tên Lãnh Mạt Diễm

Căn hộ của Lãnh Mạt Diễm nằm ngay trung tâm Bắc Kinh, trong khu đô thị mới dành cho người giàu có. Thật ra, anh thích ở vùng ngoại ô hơn là nơi đô thị sầm uất này, nhưng với tình trạng hiện nay và mục đích chính mà anh sang đây nên anh tạm bỏ qua sở thích của mình, mua căn hộ này để có nơi nghỉ ngơi, sinh sống.

Khi Lãnh Mạt Diễm về đến cửa chung cư thì đã hơn 10h, đúng là quốc gia đông dân nhất thế giới – với cái tình trạng kẹt xe không biết bao giờ chấm dứt như ban này, thì anh đã may mắn lắm khi về tới nhà khi chưa tới nửa đêm. Mạt Diễm liếc sang người bên cạnh, cậu vẫn ngủ say như chết, thật là không có chút lo lắng nào cho sự an toàn của mình cả. Anh cho xe vào gara dưới tầng hầm, rồi một đường ôm cậu vào thang máy đi lên tầng 19.

Mạt Diễm ôm cậu đặt lên giường mình, đôi mắt ma mị dường như đang suy nghĩ gì đó. Trông cậu ngủ thật yên bình, không ngờ sau mái tóc là gương mặt sáng sủa xinh đẹp như thế. Mạt Diễm đảm bảo là bản thân anh không có sở thích đặt biệt nào với người cùng giới cả, nhưng không hiểu sao, cậu con trai đang ngủ trên giường anh đây làm anh sinh ra chút ý nghĩ khác thường. Anh còn đang hoài nghi phải chăng mình cũng có bản chất “Gay” tiềm ẩn. Lắc lắc đầu vút cái suy nghĩ vớ vẩn đó ra khỏi não, anh sẩy bước thật dài vào phòng tắm, anh cần thư giãn để tránh cho đầu óc mụ mị đi.

.....

.....

...

Tịch Hiên ngủ rất yên tĩnh, đó là thói quen trước giờ của cậu. Cậu nằm mơ – cậu thấy mình đứng lạc lõng giữa quảng trường Tân Đông An rộng lớn, xung quanh cậu chẳng có ai, cậu bỗng cảm thấy sợ hãi lạ thường, rồi có tiếng bước chân rất khẽ phía sau lưng cậu, cậu từ từ quay đầu lại và... một đôi mắt xám như hút hồn cậu, hút sâu vào vòng xoáy vô định nào đó... Tịch Hiên mơ màng mở mắt ra, đầu cậu vẫn quay cuồng như lốc xoáy, bụng cậu thật khó chịu và cậu muốn xả mớ nước dư thừa ấy ra khỏi cơ thể mình ngay lập tức. Mò mẫm đi về phía cánh cửa duy nhất mà cậu thấy trong phòng, mắt nhắm mắt mở cố thể tìm được nơi “xả stress”, kéo khóa quần và cố thể xả ra. Cậu không biết rằng tất cả mọi hành động của mình đều lọt vào cặp mắt xám hút hồn mà cậu thấy trong giấc mơ ban này.

Lãnh Mạt Diễm yên tĩnh nhìn một loạt các hành động của cậu, trong lòng đang thầm đánh giá con thỏ nhỏ trắng trẻo trước mặt mình. Cậu dám xông vô phòng tắm và làm mọi hành động cậu muốn mà chẳng thêm mở ra một con mắt nhìn xem có ai ở cùng cậu không. Anh không biết nếu ngay lúc này anh lên tiếng thì cậu sẽ phản ứng như thế nào. Và tất nhiên thì anh không làm như thế, anh vẫn chưa mặc quần áo, vẫn trần như nhộng mới thân thể hoàn mỹ đến từng milimet đang còn đọng nước. Nhìn bóng dáng cậu mắt hút

lần nữa sau cánh cửa, Mặt Diễn chợt muốn cười thật to. Cậu thú vị thật đấy! Có lẽ đúng như anh nói, cậu đúng là “bão” a.

Tịch Hiền trở lại chiếc giường mà cậu nằm ban nãy, nhưng lúc này cậu mới tỉnh táo ra được một chút. Cậu phát hiện cậu đang ở một nơi lạ lẫm nhưng rất đối sang trọng. Cậu ngồi thừ ra trên giường, cố nhớ lại mọi chuyện đã xảy ra và lý do tại sao cậu ở nơi này nhưng cậu chẳng nhớ được gì ngoài việc: cậu đi vệ sinh – cậu muốn trở lại phòng mình – và cuối cùng là cậu ở đây. Giữa khoảng thời gian đó đã xảy ra chuyện gì? Cậu lắc đầu nguây nguây – “Ôi, cái đầu của mình”.

Cạch! – Cửa phòng tắm mở ra, Tịch Hiền run lên nhìn về phía đó – “Có người khác ở đây” – trong lòng cậu vang lên lời nhắc nhở, cậu chợt thấy sợ. Một dáng người hoàn mỹ như tượng thần Apollo xuất hiện sau cánh cửa, và cậu nhớ đến đôi mắt xám sâu thẳm trong giấc mơ của mình – là anh chàng đó.

-Anh... - cậu nghẹn lại câu nói, bởi anh ta đang đi về phía cậu.

Mặt Diễn chăm chú nhìn vào bóng dáng nhỏ xinh đang không chớp mắt nhìn mình. Sâu trong mắt anh lóe lên ý cười rực rỡ được che giấu thật kín đáo.

-Tĩnh rồi? – Anh từ tốn hỏi, giọng nói trầm trầm thật quyến rũ.

Tịch Hiền gật đầu như bồ thóc, đôi mắt không giấu được sự kinh ngạc bởi sự xuất hiện của anh.

-Cậu say, cậu tông vào tôi, cậu bất tỉnh không điện thoại, không giấy tờ tùy thân và tôi đưa cậu về đây.

Cậu chăm chỉ suy nghĩ lời anh nói và chợt hiểu ra là anh đang giải thích lý do cậu và anh đang ở nơi này. Cậu bỗng ngượng chín mặt, đầu cúi thấp không thể thấp hơn, vì cậu chợt nhớ ra anh vừa xuất hiện sau cánh cửa phòng tắm sau khi cậu vừa đi ra từ đó – “ Trời ạ, có cái lỗ nào cho mình chui xuống không, xấu hổ chết mất thôi”.

-Nhớ ra rồi? – Cậu nghe giọng nói trêu đùa của anh trên đầu mình. Cậu theo bản năng gật đầu rồi giấu mặt đi, hai vành tai cậu hồng thắm cả lên khiến Mặt Diễn rất muốn cắn vào đó.

Anh chợt giật mình bởi suy nghĩ kỳ lạ của mình, có lẽ anh cần xả stress vào ngày mai, cũng lâu lắm rồi anh không hẹn ai đến để giải quyết nhu cầu sinh lý. Anh lấy lại sự điềm tĩnh của bản thân, nhẹ giọng hỏi cậu:

-Cậu có muốn gọi cho bạn để báo tin bình an không? Tối nay cậu buột phải ở lại một đêm rồi.

-Có...có ạ...

Lãnh Mặt Diễn đưa cậu một chiếc điện thoại Vertu sang trọng, vì đó giờ cậu mù tịch về hàng kỹ thuật nên cậu chẳng thể nào nghĩ đến chiếc điện thoại be bé cậu cầm trên tay có giá trị trên trời. Cậu cảm ơn anh rồi mò mẫm bấm phím.

-“Alo” – giọng lo lắng của anh Đại Nam vang lên.

-Anh Đại Nam, em là Tịch Hiền. Xin lỗi vì đã làm mọi người lo lắng, em gọi để báo tin bình an.

-“Tịch Hiền, cậu đang ở đâu đấy? Cậu đi vệ sinh rồi biến mất làm mọi người cuốn cả lên”.

-Anh yên tâm đi ạ, em say rồi ngất xỉu nên được...một người bà con đưa về nhà, sáng mai em sẽ về trường. Anh xin lỗi mọi người dùm em.

-“ Thế thì may quá! Anh cũng lo cậu gặp chuyện gì, anh sẽ báo cho mọi người, cậu nghỉ sớm đi, ngủ ngon”.

-Vâng ạ, mọi người cũng ngủ ngon!

Cậu cúp điện thoại, dè dặt đưa nó lại cho anh. Cậu không dám nhìn anh vì cậu vẫn còn rất xấu hổ vì chuyện lúc nãy. Mặt Diễn nhếch miệng cười, lấy lại điện thoại. Anh sải bước đến một cánh cửa lá sách âm tường, mở nó ra, lấy một bộ quần áo sạch đưa cho cậu:

-Cậu nên đi tắm! Mặc đồ cái này, chúng nó hơi rộng so với cậu. Tôi sẽ đi kiểm chút gì đó cho chúng ta bỏ bụng, nhanh lên rồi ra ngoài nhé.

-Cám...cám ơn! – Cậu bất ngờ trước sự chăm sóc của anh, nhìn theo bóng anh khuất sau một cánh cửa khác, cậu thở phào nhẹ nhõm, anh không đáng sợ nhưng không hiểu sao cậu lại rất lo lắng khi ở cạnh anh.

Tịch Hiên xoay người đi vào phòng tắm, mặt cậu lại hồng hết cả lên khi nhớ lại chuyện lúc này – “ Anh ta thấy hết rồi!”.

.....

.....

...

Khi Tịch Hiên xuất hiện ở cửa phòng bếp, Lãnh Mạt Diễn đã chuẩn bị xong hai phần ăn khuya ngon tuyệt. Anh sống độc lập từ khi còn rất bé nên mọi việc trong nhà anh đều thích tự mình làm, khi không có thời gian mới cần tới người giúp việc theo giờ, nhưng cũng chỉ để dọn dẹp, hút bụi, giặt giũ.

Mạt Diễn đưa mắt nhìn cậu trong bộ quần áo rộng thùng thình của anh, tim bất giác đập mạnh. Trông cậu đã nhỏ lại càng nhỏ hơn, làn da trắng mịn cứ thế mà phơi ra trước mắt anh, mái tóc vẫn còn ẩm ướt càng khiến cậu càng lung linh hơn trong căn phòng rộng lớn này. Anh nghe thấy tiếng mình nói rất khẽ:

-Lại đây!

Tịch Hiên nghe lời đến ngồi xuống bàn ăn, cậu vẫn không dám nhìn anh chính diện, chỉ lâu lâu lơ đãng nhìn lên một chút. Anh vẫn đẹp trai như lần đầu tiên cậu gặp, trên người anh lúc nào cũng tỏa ra mùi gỗ mộc dịu nhẹ rất tự nhiên, khiến cậu rất thích lại gần cũng rất e dè nếu lại gần anh, cậu sợ mình sẽ khiến anh chán ghét – bởi cậu là gay và cậu sợ anh phát hiện điều đó.

-Ăn đi nào, chắc cậu cũng đang đói còn cào – anh đẩy bát mỳ thơm phức đến trước mặt cậu.

-Cám ơn ạ!

Tịch Hiên bắt đầu ăn, thứ đầu tiên cậu cảm nhận được là – “Ngon tuyệt”. Cậu không ngờ một người trông sang trọng và bí ẩn như anh cũng biết nấu ăn, mà nấu còn ngon hơn đầu bếp nhà hàng. Lãnh Mạt Diễn nhìn cậu, tìm chủ đề trò chuyện:

-Lần trước gặp cậu ở Vương Phủ Tĩnh, cậu sống ở đó à?

-Ồ, không ạ! Chỉ là đi tham quan thôi. Quê tôi ở Giang Tây, tôi đến đây học đại học.

-Đại học nào?

-Đại học Bắc Kinh, chuyên ngành quản trị maketing.

-Tôi còn nghĩ rằng cậu là học sinh trung học, trông cậu có vẻ “dậy thì” muộn nhỉ.

Tịch Hiên đỏ mặt nhìn Mạt Diễn, đôi mắt anh lấp lánh ý cười. Đến anh cũng không ngờ mình sẽ nổi hứng chọc cậu cơ đấy.

-À, tên cậu là Tịch Hiên?

-Vâng, Tịch trong tĩnh mạch, Hiên trong hiên ngang.

-Một cái tên rất hay. Tôi là Lãnh Mạt Diễn.

“Lãnh Mạt Diễn” – một cái tên thật khí phách, nhưng cũng khá lạnh lùng. Mắt cậu lấp lánh, thế là cậu cũng biết được tên anh, tên của người đàn ông anh tuần mà cậu không thể dời mắt khỏi.

Duyên phận đúng là lạ lắm, hai lần cậu đụng trúng cùng một người. Có thể hay không cậu và anh sẽ có một mối quan hệ thân thiết như bạn bè? Cậu thật sự rất mong điều đó dù không hiểu tại sao, chỉ đơn giản là bạn bè thôi...

2. (chương 6 -10)

Chương 6: Có một thứ gọi là “duyên phận”.

Tối ngày hôm đó, Tịch Hiên đã ngủ một giấc thật ngon trên chiếc giường king size trong phòng Lãnh Mạt Diễn. Mùi hương gỗ mộc của anh cứ bao trùm lấy cậu để cậu biết được anh đang nằm kế bên cậu. Cậu

ngủ thật say, chẳng phòng bị chút nào trước một kẻ lạ mặt như anh. Cậu không hề biết anh đã ngắm cậu ngủ tròn một đêm, đối với Mạt Diễm – cậu thật đặc biệt, mà đặc biệt như thế nào anh cũng không thể định nghĩa rõ ràng...

Sáng hôm sau, Lãnh Mạt Diễm cho có quá giang chiếc xe sang trọng của anh trở về trường, thu hút không ít cặp mắt tò mò vào sáng sớm. Anh cũng không xuống xe mà ngồi thoải mái ở băng sau nhìn cậu.

-Cảm ơn anh về chuyện tối hôm qua và cả sáng nay nữa!

-Không có gì! Rất vui vì được “đụng” phải một người như cậu, nhưng nhớ sau này nên cẩn thận một chút, không phải ai cũng “tốt bụng” như tôi đâu. – Mạt Diễm vẫn lên tiếng nhắc nhở cậu.

-Vâng, tôi vào trường đây! Tạm biệt! – Cậu quay người đi.

-Tịch Hiên! – Anh chợt gọi cậu lại.

-Sao ạ? – Cậu nhìn anh.

-Chúc cậu mọi việc tốt lành!

-Vâng! Anh cũng thế.

Cậu nhìn chiếc xe mất hút trên con đường đông đúc, cậu chợt thấy mất mát. Cậu có còn gặp lại anh không? Cậu hi vọng cậu sẽ gặp lại anh một ngày nào đó không xa...

.....

.....

...

R8 là club bar nổi tiếng nhất ở trung tâm Bắc Kinh, ở đó có rất nhiều loại người và là một nơi lý tưởng để “419”. Tối nay, Lãnh Mạt Diễm có mặt tại đây cùng anh chàng Dean vô cùng điển trai để xả stress sau khi đến Bắc Kinh được một thời gian. Anh đang nhắm nhĩ cốc chivas trên tay mình, cơ thể lười nhát ngã ra chiếc ghế bành sau lưng, cơ thể anh vô cùng quyến rũ bên dưới chiếc sơ mi đen tuyền và quần bò sậm màu, khuôn ngực săn chắc như ẩn như hiện sau 3 chiếc cúc áo mở rộng. Đôi mắt u tối lơ đãng nhìn mọi thứ trong quán, dường như tiếng nhạc âm âm rối loạn không phá tan được sự trầm tĩnh lúc nào cũng tồn tại trong con người anh...

-Hey, Diễm! Cậu nhìn xem cô nàng kia thế nào? Cúp 34C đấy nhá, thân hình cũng ngon lành. Tôi chấm rồi đấy! Cậu đã tìm được ai chưa? – Dean hào hứng đem ánh mắt rực rỡ của mình nhìn chăm chăm con mồi vừa tìm được đêm nay, và tất nhiên sau 30p nữa cô nàng sẽ nằm trên một chiếc giường nào đó cùng anh trong một khách sạn nào đó không chừng.

-Cậu cứ thoải mái đi! Mặc kệ tôi.

-Ừa, ừa, thế thì đâu có được! Cậu rủ tôi đi mà.

-Dean, tôi chỉ tìm một ai đó vì nhu cầu thôi, hiểu không? Vì thế đừng có nhận xị lên nữa về vấn đề này. Ok? – Mạt Diễm lại rót cho mình một ly rượu.

Dean cũng rót một ly, anh cũng thoải mái hơn và bắt đầu trò chuyện:

-Tôi thật chẳng hiểu nổi tại sao đến bây giờ cậu vẫn chưa có một bóng hồng nào bên cạnh. Với điều kiện của cậu thì phải có hàng tá cô lao vào.

-Tôi không coi chuyện tình cảm là trò chơi, vậy nên cho đến khi tìm được người đó, tôi sẽ vẫn như vậy. – Mạt Diễm trầm trầm nói.

-Vậy mấy cô “tình nhân” bên Mỹ của cậu chắc sẽ buồn lắm đấy!

-Cậu cũng bảo là “tình nhân” còn gì? Không phải “người yêu” thế nên họ sẽ không nhận được gì từ tôi ngoài “tiền”.

-Ôi, lạnh lùng thật đấy! Có lẽ ai mà làm người yêu của cậu chắc sẽ hạnh phúc nhất trên đời.

-Dean, tôi lại nghĩ ngược lại thì đúng hơn! Làm người tôi yêu sẽ rất khổ sở... - anh buồn bã đáp.

-Tại sao?

Mạt Diễm không trả lời, bởi anh cũng không biết rõ ràng, chỉ là sâu trong thâm tâm anh biết là như thế. Cho nên đến tận bây giờ, anh vẫn chưa đi tìm người yêu...

-Ái chà, có cá cắn câu rồi. Tôi đi đây, chúc cậu “tính phúc”. Hắc hắc... - tiếng Dean kéo Mạt Diễm ra khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn.

Một cô nàng váy đỏ bốc lửa đang đi về phía này. Lãnh Mạt Diễm lấy lại sự lạnh lùng, thần bí, bàn tay thon dài nâng cốc rượu lên môi, đôi mắt dán chặt vào bóng hình đang lướt tới. Có lẽ đêm nay anh đã tìm được đối tượng cho mình và không cần lãng phí thêm một phút nào ở đây nữa...

Khách sạn Victoria, trong một căn phòng sang trọng nào đó, Lãnh Mạt Diễm lạnh nhạt ngồi trên chiếc giường nhìn cô gái đang thoát đi từng lớp vải trên người. Dường như chuyện đó chẳng gây hứng thú nào cho anh cả. Cô nàng ôm cổ anh, bàn tay không an phận vuốt ve thân thể hoàn mỹ trước mắt mà này giờ cô ta thêm muốn. Đôi môi đỏ mọng muốn chạm vào môi anh nhưng bị anh tránh đi. Cô ta mỉm cười hiểu rõ, tiếp tục tấn công sang những chỗ khác.

Hơi thở anh cứng lại theo từng động tác của cô ta, trong đầu chợt hiện lên gương mặt xinh đẹp của một người đang ngủ. Chết tiệt thật, vậy mà lúc này vẫn còn nhớ đến cậu ta khi sắp lên giường với một cô gái. Anh mở bừng đôi mắt lạnh lẽo, vật cô ta xuống giường, cũng chẳng nhẹ nhàng gì mà bắt đầu “cuộc mây mưa”. Anh cần giải tỏa, cần ném cậu ta ra khỏi trí nhớ, anh không muốn chọc vào rắc rối nếu như phát sinh tình cảm với một thằng con trai, lúc này thì không thể...

.....

.....

...

Trời đã vào đông, Tịch Hiên trùm kín mít từ trên xuống dưới và đang co rút trong chiếc chăn dày cộm ở ký túc xá. Cũng mấy tháng rồi kể từ ngày hôm đó, Lãnh Mạt Diễm như biến mất trên thế gian này vậy. Cậu cũng không nghĩ là mình sẽ nhớ đến một người lạ lâu đến vậy, nỗi nhớ đó cứ da diết khiến cậu không thể nào thôi nghĩ về anh. Liệu anh có còn nhớ đến cậu không? Cậu thở dài thường thượt.

-Tịch Hiên, sao lại chui rúc trong chăn thế kia? Bên ngoài đang nắng tốt đấy, ra phơi đi – Dĩnh Minh vừa tập thể dục buổi sáng trở về.

-Không đâu, lạnh lắm!

-Chắc chắn, hèn chi cậu “trắng bóc” thế kia, suốt ngày cứ ở trong nhà, nhìn từ xa người ta cứ nghĩ cậu mà “em gái” đấy.

-Cậu mới là “em gái”! Hừ...

-Hắc hắc, “em gái” Tịch Hiên tức giận kìa, ha ha ha...

Bốp! – “Á!”.

-Tại sao cậu dám chọc Tịch Hiên nhà tui vậy hả? – Anh Đại Nam vừa vỗ vào đầu Dĩnh Minh một phát.

-Em đâu dám chọc “em gái” anh.

-Cậu...

-Ha ha ha... - cậu ta vừa cười vừa bỏ chạy.

-Thiệt tình cái thằng..., Tịch Hiên à, cậu đừng chấp nó làm gì!

Tịch Hiên lộ mặt ra khỏi chiếc chăn, mỉm cười.

-Em đâu có chấp cậu ta, em biết cậu ta đùa mà.

-Ừ, sáng lắm rồi, cậu ăn gì không, anh sẵn mua luôn dùm cậu!

-Gì cũng được ạ!

-Ừ, cậu đợi một lát nhé! – Đại Nam lấy ví rồi đi ra ngoài.

Tịch Hiên ăn sáng xong, cậu quyết định đến thư viện đọc sách, có lẽ đọc sách xong cậu sẽ đi dạo phố một lát dưới ánh nắng mặt trời để tránh việc bị Đinh Minh gọi là “em gái”. Thư viện không đông đúc lắm, cậu chọn cho mình một góc sáng sủa để ngồi xuống, lật ngay cuốn “The Speed of Trust” của Stephen R. Covey ra đọc tiếp chỗ cậu đang đọc dở.

Nắng vàng đang trải dài khắp nơi, đúng là một ngày đông ấm áp nếu như có ý định dạo phố...Lúc cậu ra khỏi thư viện đã là 8 giờ hơn, cậu đón xe buýt đi đến khu phố mua sắm để mua một chiếc điện thoại, anh trai vừa cần nhắc cậu khi ghé thăm ngày hôm qua về việc “tại sao cậu vẫn chưa có một chiếc điện thoại” lúc này. Tịch Hiên đi vào cửa hàng điện thoại mà cậu cho là uy tín nhất. Nhân viên bán hàng trông hơn hử hỏ ra khi cậu hỏi mua một chiếc di động dễ sử dụng và đầy đủ chức năng. Và cuối cùng, cậu quyết định chọn một chiếc thông dụng dành cho sinh viên với màu xám bạc. Không hiểu sao khi quyết định màu sắc, cậu lại nhớ đến ánh mắt của Lãnh Mạt Diễn – đôi mắt u tĩnh chứa đầy sắc thái bí ẩn.

Cậu ra khỏi cửa hàng, thích thú với chiếc di động mới. Đôi mắt sáng ngời nhìn dáo dác để nghĩ xem cậu sẽ đi đâu trước khi quay lại trường. Và...

Bên kia đường, Lãnh Mạt Diễn vừa đi ra từ một nhà hàng cùng đối tác làm ăn, anh cũng trông thấy cậu. Bốn mắt họ gặp nhau giữa làn ranh con đường với nhiều người đi lại. Phút chốc trên thế giới này, dường như chỉ còn mỗi họ đang tồn tại. Cảm giác như điện giật chạy dọc sống lưng Tịch Hiên, cậu mỉm cười với anh đầy gượng gạo, Mạt Diễn vẫn bộ mặt bình tĩnh đó khẽ gật đầu với cậu rồi lên xe đi mất. Chẳng hiểu sao cậu lại thất vọng, có phải vì anh chẳng mừng rỡ khi nhìn thấy cậu hay là vì cảm giác lạc lõng khi cậu và anh chỉ là quen biết thế thôi? Tịch Hiên không biết...

Lúc này, Lãnh Mạt Diễn trông có vẻ vô cùng điềm tĩnh ngồi trên xe. Chỉ có anh mới biết mình không bình tĩnh như thế. Có Chúa biết khi trong thấy cậu anh có cảm giác như thế nào, anh nhớ cậu ấy, đúng rồi đấy, nhớ vô cùng. Gần một tháng nay, anh vui đầu vào công việc thầu tóm các công ty nhỏ có tiềm năng mà gần như đã có thể quên đi cậu, nhưng hôm nay anh mới biết, cậu vẫn ở đó, có một vị trí khá đặc biệt trong lòng anh - ở một nơi mà anh vừa muốn đi vào vừa muốn tránh thật xa. Anh cũng chẳng hiểu ở cậu thu hút anh điều gì, chỉ là anh rất muốn có cậu bên cạnh...

Mạt Diễn thở dài thật khẽ, liệu chuyện này sẽ đi tới đâu nếu anh theo đuổi cậu? Và liệu cậu có chấp nhận sự trái ngược luân lý để ở bên cạnh anh không? Chưa bao giờ anh thiếu tự tin đến vậy...

Chương 7: Vị khách không mong đợi

Trong khi bên này Lãnh Mạt Diễn đang rối rắm bởi tình cảm của mình thì bên kia bờ đại dương, tại Los Angeles – Mỹ, mẹ anh, bà Lãnh Diệu Hình đang rất vui vẻ bởi cô con gái của một người bạn của cha anh. Cha anh đang có ý định hợp tác kinh doanh với người bạn đó sang thị trường Nam Phi về khai thác kim cương, và ông ta có độc nhất một cô con gái cưng. Thế nên muốn bàn về việc hợp tác giữa hai nhà thường đi kèm với một cuộc “hôn nhân chính trị”.

-Rosna à, con đừng làm nữa! Ra đây ngồi trò chuyện với bác một chút nào – Bà Lawrence vui vẻ rót một tách trà, đôi mắt đầy ý cười nhìn vào cô gái đang bận rộn làm bánh.

-Vâng ạ, con ra ngay!

Rosna có mái tóc đen rất đẹp, đôi mắt cùng màu lấp lánh ý cười. Cô đã biết đến cậu con trai của bác Kat từ rất lâu rồi, và anh thật sự chiếm được cảm tình của cô từ lần đầu tiên gặp mặt trong chuyến viếng thăm nhà cô của bác Kat vào mùa hè hai năm trước. Có lẽ cô đã yêu anh từ đó – chàng trai mắt xám lạnh lùng.

-Cháu không gặp được thằng con cô chắc tiếc lắm nhỉ!

-Cô này... anh ấy thì có liên quan gì đến cháu cơ chứ! Cháu sang thăm cô chú với cha thôi mà.

-Cô hiểu bọn trẻ tụi cháu mà! Thằng Ryan nhà cô cũng chẳng thấy nó dẫn bạn gái về lần nào, chắc đến bây giờ nó vẫn chưa có bạn gái.

-Anh ấy đến Bắc Kinh làm gì ạ?

-Cha nó muốn nó quản lý sự nghiệp ở bên đây trước khi về gia tộc tranh cử.

-Vâng ạ!

-Cháu có muốn gặp nó không? Cô sẽ tìm cách cho cháu sang đó du lịch một thời gian.

-Có được không ạ? Cháu sợ phiền anh ấy!

-Được mà được mà, bố cháu chắc cũng rất vui cho cháu đi học hỏi đó! Để cô ra nói với bọn họ.

-Vâng ạ!

.....

.....

...

Thịnh Đăng – Văn phòng giám đốc:

Lãnh Mật Diễn vẫn đang nhúu chặt mày vì cuộc điện thoại của mẹ anh. Cô con gái của bác Rodi muốn sang đây du lịch và mẹ nhờ anh chăm sóc cô ta trong thời gian cô ấy ở đây. Anh vẫn nhớ cô gái ấy, cô ấy tên Rosna thì phải – một cô nàng rất xinh đẹp với mái tóc dài đen nhánh. Nhưng thật sự bây giờ anh chẳng có tâm trạng mà lo lắng cho vị khách này. Thịnh Đăng đang chuẩn bị một dự án quan trọng để tranh gói thầu đầu tư hệ thống khách sạn quốc tế ở Úc trong thời gian tới với Hoa Đông, và sự viếng thăm của vị khách này chỉ làm anh càng bận rộn hơn, nhưng anh không nỡ từ chối sự nhờ vả của mẹ, bà rất quan tâm đến anh.

-Dean, cậu gặp tôi một chút!

-“Lên ngay!”.

Dean xuất hiện trước mặt anh với vẻ mặt mệt mỏi. Mấy hôm nay cậu ta cũng sút đầu mẻ trán với mấy “trò ngầm” của Eichen ở gia tộc, thêm phải chuẩn bị tốt cho gói thầu sắp tới mà cậu ngủ ít hơn 3 giờ mỗi ngày.

-Tôi muốn cậu đi sân bay đón người!

-Ai thế?

-Rosna, con gái bác Rodi ở Nam Phi.

-Ông chủ có mấy mỏ kim cương lớn đấy hả?

-Ừ, cô ấy sang đây du lịch, và tôi thì không có thời gian bởi cô ta làm mấy chuyện vô ích đó. Nhiệm vụ này giao cho cậu vậy, công việc của cậu tôi sẽ xử lý.

-Ôi, tốt bụng vậy à! – Dean hứng hờ.

-Cậu cũng nên ngủ một giấc cho đàng hoàng đi, trông cậu như ma ý!

-Ok, bạn tốt! Cô ta đến lúc mấy giờ?

-6h tối nay.

-Vậy, đi nhé! – Dean gơ tay và chạy biến.

Mật Diễn nhìn theo cười khê, anh lắc đầu và bắt tay vào làm việc tiếp.

Rosna đáp chuyến bay 6h xuống Bắc Kinh, cô rất trông chờ được nhìn thấy Ryan đón mình ở sân bay.

-Rosna! – Dean gơ tấm bảng tên về phía cô.

Rosna nhúu mày đi về phía ấy, hình như cô không biết anh chàng tóc nâu này.

-Xin chào! – Dean bắt tay thân thiện – Tôi là Dean Saw, bạn của Diễn, cậu ấy có việc nên không đến đón cô được.

-Vậy ư... chào anh! – Rosna khá thất vọng.

Dean đọc được điều gì đó qua vẻ mặt của cô nàng, nhưng anh vẫn không nỡ nói lên điều gì đó khiến cô nàng thất vọng nên chỉ mỉm cười lịch sự.

-Tôi đưa cô về khách sạn nhé! Phòng khách sạn đã được chuẩn bị tốt, mọi chi phí khi cô sang đây đều được chi trả, nên cô cứ vui chơi thoải mái nhé. Bác gái đã dặn dò khá kỹ về cô.

-Vâng, làm phiền anh!

Rosna cố gắng phân chấn lại tinh thần, cô ở đây trong một thời gian nên sẽ có rất nhiều cơ hội để gặp Ryan. Tự nhủ với mình như thế, cô đi theo Dean về khách sạn.

.....

.....

...

Tịch Hiền vừa xin được việc làm thêm tại nhà hàng Le Berkele, một nhà hàng Pháp rất sang trọng và nổi tiếng ở Bắc Kinh. Cậu thấy năm học này vẫn cậu vẫn có nhiều thời gian vào buổi tối nên quyết định đi làm thêm ngoài giờ kiếm ít tiền sinh hoạt.

Tịch Hiền đang trong giờ làm việc, cậu mặc đồng phục gile bên ngoài áo sơ mi trắng, cổ thắt nơ, trông lại càng xinh xắn. Làm việc ở đây đã được mấy ngày, và cậu đã hoàn toàn hòa nhập với cuộc sống sinh viên như cậu hằng mơ ước. Lúc này đang là giờ cơm chiều, nhà hàng khá đông đúc, cậu phải tất bật chạy ra chạy vào bê thức ăn. Đầu bếp Paul vui tính miễn thấy cậu là cười títt mắt vì cậu quá bé so với các anh đồng nghiệp...

Lúc này bên ngoài cửa nhà hàng, Lãnh Mạt Diễn lãnh đạm bước xuống xe, đi bên cạnh anh là Rosna vô cùng quyến rũ trong chiếc váy đỏ. Ngoại hình của hai người thật sự rất thu hút ánh nhìn.

-Nơi này thật đẹp! – Rosna bật thốt, hôm nay cô thật sự rất vui khi được đi ăn tối cùng người mà cô thầm mến. Mấy ngày nay cô thật sự bất mãn bởi sự lơ là của anh đối với mình.

-Vào thôi, tôi đã đặt chỗ!

Mạt Diễn đẩy cửa bước vào, một anh tiếp tân ra đón:

-Quý khách có hẹn trước không ạ?

-Ryan Lawrence!

-Vâng, ngài Lawrence, mời quý khách đi theo hướng này ạ! – Anh chàng đưa hai người đến bàn đặt trước, lịch sự đưa thực đơn.

Mạt Diễn đưa mắt nhìn thực đơn, anh ngẩng đầu hỏi cô gái nãy giờ vẫn nhìn anh lộ liễu, đôi mắt u tối khẽ lướt qua sắc thái kỳ lạ. Anh nhẹ giọng hỏi:

-Em ăn gì? Có món gang ngỗng nướng rất ngon.

-Vâng, em ăn món đó!

-Cho tôi 2 phần, thêm một phần salad rau củ và một chai Bollinger.

-Vâng, thức ăn sẽ được dọn lên ngay!

Rosna vẫn thích thú nhìn vào người đàn ông vô cùng đẹp trai đối diện mình, so với 2 năm trước, anh lại càng quyến rũ và mê người hơn nữa. Anh có vẻ lãnh đạm hơn nhiều thì phải, và cô rất lo ngại không biết anh có cái nhìn như thế nào về mình. Cô hi vọng sẽ được làm người phụ nữ của anh trong tương lai bằng chính sức mình chứ không phải một cuộc hôn nhân chính trị.

-Dạo này anh rất bận nhỉ?

-Ừ! Em đã đi được những đâu rồi? Dean không làm em phật lòng chứ?

-Cũng đi một vài nơi thú vị, anh ấy rất vui vẻ, nhưng mà em vẫn thích đi cùng anh hơn... - cô nhẹ giọng nói.

-Xin lỗi, tôi không có thời gian bởi em nên hôm nay mời em đi ăn bởi tội này – anh khê đùa.

-Không sao ạ, được đi cùng anh là em vui rồi – Rosna lí nhí.

Lúc này một dáng người nho nhỏ đẩy xe thức ăn ra, mắt Lành Mạt Diễn như dính chặt vào bóng hình đó. Rosna vẫn ríu rít còn anh thì chẳng nghe được gì. Tịch Hiên đứng sững lại một chút khi chạm phải ánh mắt nóng rực từ anh. Hình như trong đôi mắt cậu hiện lên chút niềm vui nho nhỏ, nhưng nhanh chóng vụt tắt khi trông thấy cô gái ngồi đối diện anh – “Thì ra anh ta có bạn gái, cũng phải thôi, đâu phải ai cũng giống như mình...” – cậu cười tự giễu rồi giấu đi nỗi buồn trong ánh mắt, bình tĩnh đem thức ăn dọn lên bàn của họ rồi cúi người nói : “Chúc quý khách ngon miệng!”. Tịch Hiên xoay người đi mà vẫn cảm nhận được cái nhìn như muốn thêu dệt lưng áo cậu...

-Ryan...Ryan...

-Sao? - Mạt Diễn bừng tỉnh bởi tiếng gọi của Rosna.

-Anh sao vậy?

-Không có gì, em ăn đi!

-Vâng, món này ngon thật!

Lành Mạt Diễn giấu nhanh ánh mắt nóng bỏng dành cho ai đó, trở lại vẻ mặt lạnh lùng như mọi khi, tiếp tục đối phó với bữa ăn chán ngắt này, không hiểu sao giờ anh cảm thấy rất phiền, chẳng muốn nói chuyện. Bữa ăn đó diễn ra trong sự rộn ràng của Rosna, còn anh chỉ giả vờ lắng nghe, không nói nhiều lắm... anh đang bận suy nghĩ về ai đó, một người mà anh cố nhưng không quên được.

Chương 8: ‘Liệu sẽ ra sao nếu tôi và em bắt đầu một mối quan hệ?’

Lành Mạt Diễn đưa Rosna về khách sạn, sau đó anh chạy không mục đích trên đường. Anh nhớ đến nỗi buồn lóe lên trong mắt Tịch Hiên khi đó... Cậu buồn sao? Vì thấy anh đi cùng Rosna à? Hay anh chỉ nhìn lầm điều đó trong ánh mắt cậu? Mạt Diễn thở dài, lần đầu tiên trong đời anh phân vân như thế trước chuyện tình cảm. Anh không biết nên chấp nhận tình cảm của mình rồi kéo cậu vào vòng tranh đấu vô bổ của gia tộc hay nên bỏ qua tình cảm này rồi để cho cậu sống một cuộc sống bình yên như cuộc đời cậu vẫn sống? Nếu chọn cậu thì anh sợ cậu sẽ không chịu nổi áp lực từ phía gia tộc và nhất là gia đình anh nhưng nếu bỏ qua cậu, anh sợ mình sẽ hối hận suốt đời. Và ngày hôm nay gặp lại cậu lần nữa, khi thấy niềm vui làm sáng bừng cặp mắt xinh đẹp của cậu, anh lại không nỡ bỏ qua...

Lành Mạt Diễn bẻ ngoặt tay lái, trở lại nhà hàng ban nãy, anh muốn gặp cậu. Lần đầu tiên trong cuộc đời mình anh cho phép bản thân tùy hứng như thế, bất chấp hậu quả có thể xảy ra, chỉ để tìm tình yêu của cuộc đời mình. Anh muốn Tịch Hiên!

Tịch Hiên chào tạm biệt mọi người rồi ra về. Chuyện chiều nay vẫn khiến lòng cậu không thoải mái, tại sao cậu lại thất vọng khi thấy anh đi cùng cô gái đó nhỉ? Chẳng phải đó là chuyện bình thường hay sao? Cậu với anh chỉ là người lạ, chỉ có thể nói là quen biết một chút thôi, vì sao cậu lại buồn như thế? Và còn những giấc mơ kỳ lạ cứ mãi xuất hiện trong giấc ngủ của cậu mỗi đêm “đôi mắt xám sâu thẳm”- cậu biết đó là ánh mắt anh, đôi mắt tuyệt đẹp mà cậu không thể nào quên được. Cậu chợt sững sờ...không phải là cậu “thích” anh đó chứ! Trời ạ, cậu chỉ gặp anh có hai lần. Tịch Hiên chờ đợi đi ra trạm xe buýt, cậu vẫn không thể tin được điều cậu mới phát hiện ra...

Lành Mạt Diễn trông thấy cậu đứng tầng tầng ở bến xe buýt, dường như có điều gì đó khiến cậu dờ dẩn như cái xác không hồn. Anh nhúu mày cho xe tập vào lề ngay trước mặt cậu, làm Tịch Hiên giật bắn cả người. Cậu hoảng sợ đưa mắt nhìn chiếc xe vô duyên chắn trước mặt cậu, và bất ngờ hơn nữa khi thấy anh là người lái xe.

-Lên xe! – Mạt Diễn nhàn nhạt gọi.

Tịch Hiên sững sờ nhìn anh không nhút nhích. Cậu vẫn không thể tin vào mắt mình.

-Tịch Hiên, lên xe! – Anh lặp lại.

-A! – Cậu hoàn hồn phóng ngay lên ngồi cạnh anh.

Mạt Diễm cho xe hòa vào con đường đông đúc, đem theo người mà anh sẽ yêu trong suốt cuộc đời này. Tịch Hiên im thinh thích ngồi cạnh anh, cậu vẫn còn bất ngờ về việc vì sao anh lại xuất hiện trước mắt cậu.

-Em vừa tan làm? – Anh thoải mái bắt chuyện.

-Ồ, vâng!

-Em thiếu tiền học à?

-Không... không phải!

-Thế tại sao lại đi làm thêm? – Anh nhú mày.

-Kiếm thêm tiền sinh hoạt thôi – Tịch Hiên lí nhí trả lời.

Mạt Diễm không nói gì, cậu len lén nhìn sang anh. Anh vẫn đẹp trai vô cùng trong chiếc áo măng tô sẫm màu, mái tóc đen được vuốt lên trán, một vài sợi rơi xuống trán càng làm đôi mắt xám của anh mê hoặc hơn nữa.

-Em đang nhìn lên tôi đấy à?

-Ah... - Tịch Hiên đỏ ửng mặt khi nghe anh nói thế - tại...tại sao anh lại ở đó?

Lãnh Mạt Diễm trầm ngâm, rồi anh khẽ nói:

-Tôi cần xác định một chuyện mà em chính là người giúp tôi làm điều đó!

-Em?

-Ừ!

-Chuyện gì ạ?

Lãnh Mạt Diễm vẫn im lặng, chiếc Porsche xanh đen lao vun vút trên đường ra bờ biển. Tịch Hiên đang điên cuồng suy nghĩ về điều anh vừa nói, anh muốn cậu xác nhận điều gì chứ? Cậu bồn chồn ngồi yên trên xe, im thinh thích cho đến khi chiếc xe dừng lại cạnh bờ biển.

Gió biển lùa vào mát lạnh làm cậu thư thái hơn, cũng đỡ hồi hộp hơn trong không gian chật hẹp cùng anh. Lãnh Mạt Diễm vẫn im lặng, anh như chìm vào một không gian nào đó, đôi lúc mày nhú lại, đôi mắt xám xoẹt qua vài tia u ám... Tịch Hiên vẫn thật yên tĩnh chờ đợi anh mở lời, cậu cũng đang rối bời trước tình cảm vừa nhận ra của mình. Sau một khoảng thời gian tưởng chừng như dài vô tận, rồi cậu cũng nghe được giọng nói trầm ấm của anh. ..

-Tịch Hiên...

-Vâng...

-Liệu sẽ ra sao nếu tôi và em bắt đầu một mối quan hệ?

-Mối quan hệ?...

-Không phải bạn bè mà là người yêu! – anh nói.

Tịch Hiên mở mắt thật to nhìn anh, đôi mắt anh ẩn chứa sự dịu dàng bao la đang chăm chú nhìn cậu. “Anh vừa bảo anh muốn làm người yêu của cậu? Trời ạ! Có phải cậu đang nằm mơ không? Anh cũng quan tâm đến cậu đúng không?”

-Em nghĩ sao?

-Em...em...

-Em khoan hãy trả lời vội! Em nghe tôi nói hết đã. Tôi biết chuyện này quá đường đột, có thể em sẽ cảm thấy tôi rất...trái với luân lí xã hội...nhưng mà tôi thật sự muốn nói cho em biết suy nghĩ của mình. Nếu em đồng ý với tôi, có thể tôi sẽ kéo em vào những cuộc tranh đấu liên miên và những khó khăn không thể nào lường trước được, còn nếu em không đồng ý, tôi hứa sẽ tránh em thật xa, không để cho em có cơ hội chạm mặt tôi lần nữa, vì tôi không biết mình như thế nào nếu chuyện đó xảy ra. Em nghĩ như thế nào?

Một thời gian yên lặng kéo dài, cậu rất muốn hét lên với anh rằng: “Dù có chuyện gì xảy ra cậu cũng bắt chấp tất cả để ở bên anh”, nhưng vì quá xúc động bởi những lời anh nói nên cậu chẳng thốt nên lời. Anh vẫn im lặng chờ đợi câu trả lời của cậu, lần đầu tiên trong đời anh thấy sợ một câu đáp trả của một người đến thế. Đôi mắt xám của anh lướt qua những suy nghĩ rối rắm nhất từ khi anh sinh ra cho đến bây giờ, anh vừa hi vọng cậu đồng ý lại muốn cậu tránh anh thật xa. Và rồi cậu cũng lên tiếng:

-Em...em muốn ở bên anh! – Cậu đáp, má ửng hồng vì mắc cỡ.

Lãnh Mạt Diễn không biết rằng anh đang nín thở nghe cậu trả lời. Anh thấy nhẹ nhõm hẳn vì cậu đồng ý ở bên anh, đôi mắt xám lấp lánh ý cười nhìn cậu nhóc xinh xắn đang ngượng ngùng bên cạnh mình.

-Tịch Hiên...

-Vâng...

-Tôi hứa sẽ cho em làm người hạnh phúc nhất thế giới, nhưng ở bên tôi đồng nghĩa với việc em sẽ phải chịu tổn thương từ những người bên cạnh tôi. Tôi hứa sẽ làm chúng giảm đến mức thấp nhất nhưng tôi cũng cần em mạnh mẽ lên, được không?

-Vâng ạ!

Mạt Diễn kéo cậu vào lòng, đôi môi in lên tóc cậu một nụ hôn thật khẽ, cậu yên tĩnh trong vòng ôm của anh, với hương gỗ mộc thân thuộc mà cậu thích nhất. Cậu đã tìm được thứ quý giá nhất cho mình, cậu nghĩ vậy...

Buổi tối ngày hôm đó luôn khắc sâu trong tâm trí cậu, non nớt với tình yêu đầu đời và cũng là tình yêu cuối cùng. Cậu cũng không ngờ rằng, mọi chuyện mà Lãnh Mạt Diễn làm cho cậu là sự cưng chiều vô đối, yêu thương cùng cực để đổi lại là một vết thương sâu hoắm không bao giờ lành trong trái tim anh, mà người gây ra vết thương đó chính là cậu – người mà anh yêu hơn cả mạng sống của mình...

Chương 9: Nỗi đau luôn tồn tại ở một góc nào đó trong tim...

(9.1)

Los Angeles – phòng tổng giám đốc tập đoàn J.S.

Không khí như đóng băng khi cái tên Tịch Hiên xuất hiện. Đôi mắt Lãnh Mạt Diễn như xuất hiện bằng tuyết nghìn năm, anh nghe tiếng mình rít qua kẽ răng:

-Nhắc đến cậu ta làm gì?

Dean thở dài, anh biết hai chữ Tịch Hiên là cấm kỵ trong lòng Mạt Diễn. Đã 8 năm rồi, không một ai có thể biết được giữa họ đã xảy ra chuyện gì mà đi đến nông nỗi này. Lãnh Mạt Diễn hận Tịch Hiên – phải, là sự hận thù có thể thiêu đốt tất cả mọi thứ xung quanh mình, nhưng anh biết, sâu trong nỗi hận thù đó là một tình yêu đau đớn biết nhường nào. Lãnh Mạt Diễn yêu Tịch Hiên, yêu và mãi yêu cho đến hết cuộc đời này dù rằng họ không còn bên nhau nữa.

Mạt Diễn không cho anh nhắc tới cậu ấy, anh cũng không dám nhắc nhưng mọi động tĩnh về cậu ấy anh vẫn nắm trong tay, bởi anh rất sợ, nếu Tịch Hiên biến mất trên thế giới này, Mạt Diễn sẽ sụp đổ mất. Sẽ không còn hận thù hay bất cứ thứ gì có thể giữ chân Mạt Diễn tiếp tục tồn tại nữa...Và anh – một người chưa từng tin vào thứ gọi là tình yêu thật sự, cũng phải cảm động từ tận trái tim tình yêu Mạt Diễn dành cho người cậu ấy yêu và những gì mà Tịch Hiên âm thầm làm sau lưng cậu ấy – những việc mà tất cả mọi người đều biết trừ Lãnh Mạt Diễn. Anh đã từng chất vấn Tịch Hiên rằng: “Tại sao không cho cậu ấy biết?”, lúc đó Tịch Hiên chỉ cười – một nụ cười thật đau đớn và bất lực: “Bởi vì nếu anh ấy biết, anh ấy sẽ không còn mạng mà sống trên thế giới này, mà tôi thì không thích điều đó”.

Và lúc này đây, Dean rất muốn nắm áo Lãnh Mạt Diễn mà nói ra tất cả, rằng:” Tịch Hiên không còn nhiều thời gian”, rằng “Tịch Hiên chưa bao giờ phản bội cậu và cậu ấy cũng yêu cậu hơn cả mạng sống của mình...thế nên đừng hận cậu ấy nữa. Cậu ấy đáng được cậu yêu mà!”. Nhưng Dean vẫn im lặng, vì anh đã thể với bóng dáng bé nhỏ mà kiên cường ấy sẽ bảo vệ Mạt Diễn cho đến khi cậu ấy có thể bảo vệ chính mình...

-Cậu vẫn không thể tha thứ cho em ấy sao?

-Không, cho đến khi tôi chết... - Mạt Diễm lạnh lùng nói.

-Rồi cậu sẽ hối hận vì lời cậu nói, Diễm ạ! – Dean thở dài bất lực – Cậu thật sự không muốn biết sao?

-Nếu cậu muốn nói thì tôi sẵn sàng nghe xem cậu ta sống “tốt” ra sao.

-Mạt Diễm, Tịch Hiên không còn nhiều thời gian... - “Xin lỗi cậu, Tịch Hiên. Tôi không muốn hai người hiểu lầm nhau thế này, điều đó chỉ khiến hai người chết dần theo thời gian thôi”.

Mạt Diễm cứng đờ người lại, đôi mắt lạnh lùng lóe lên sự đau đớn cùng cực.

-Cậu nói vậy là sao? Không phải cậu ta đã lấy vợ và đang sống rất tốt sao?

-Lấy vợ là giả! Sống rất tốt cũng là giả! Tịch Hiên vẫn đang hôn mê ở bệnh viện Norma đã 8 năm rồi, và đang chết dần... - Dean hít sâu một hơi nói cho hết câu, anh cảm thấy cổ họng mình cứ nghẹn lại.

-Cậu nói sao...hôn mê...hôn mê 8 năm... - Đôi mắt xám trũng thật lớn, như không thể tin vào những gì mình nghe được.

Lãnh Mạt Diễm cảm thấy thế giới xung quanh mình như sụp đổ, chỉ còn lại sự tối tăm. Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao Tịch Hiên lại hôn mê? Tại sao đến bây giờ anh mới biết? Anh nghe mình hỏi:

-Chuyện gì đã xảy ra?...

-Mạt Diễm, cậu nên hỏi mẹ cậu và Rosna...

-Mẹ tôi? Cả Rosna cũng biết... Hóa ra chỉ có mình tôi là thằng ngốc suốt bao năm nay...

-Xin lỗi cậu, tôi đã hứa với Tịch Hiên sẽ không nói gì cả... - Dean nhắm mắt thì thầm.

Lãnh Mạt Diễm đứng bật dậy, anh lao ra khỏi phòng như một cơn lốc. Anh cần phải biết đáp án mọi chuyện. Anh đã hận cậu 8 năm, nhưng hóa ra mọi chuyện có thể là mưu đồ của người khác và cậu thì đang hấp hối ở bên kia đại dương – một mình chịu đựng suốt 8 năm... Mạt Diễm không biết bộ dạng anh lúc này muốn bao nhiêu đau lòng thì có bấy nhiêu, đôi mắt xám đỏ oạch, trên gương mặt lạnh lùng ấy thấm ướt hai hàng nước mắt mà chính anh cũng không biết rơi lúc nào...

Lãnh Mạt Diễm phóng xe như bay trên đường quốc lộ, Dean lo lắng đuổi theo sau. Mạt Diễm đang mất bình tĩnh, mà anh thì không thể bỏ mặc cậu ấy lúc này...

.....

.....

...

Chiếc Porsche kéo một đường thật dài dừng trước căn biệt thự to lớn, sang trọng. Lãnh Mạt Diễm mặt lạnh băng bước xuống, lúc này anh bình tĩnh lạ thường – đó là sự bình tĩnh trước cơn giông tố sắp quét qua căn nhà này. Chiếc xe của Dean cũng dừng lại ngay sau đó ít phút, cậu lo lắng đi theo sau Mạt Diễm vào nhà.

Lúc này bà Diệu Hinh đang dắt cháu lo lắng đi ra xem xét cuộc náo động trước nhà. Khi thấy Mạt Diễm ánh mắt không cảm tình nhìn mình, bà chợt run lên trong lòng.

-Chuyện gì thế mẹ? – Rosna lo lắng theo ra. Cô trông thấy Mạt Diễm thì chợt thấy cao hứng – Ryan, anh về sớm vậy.

Lãnh Mạt Diễm chẳng nói năng gì chỉ đứng lặng yên đó nhìn chăm chăm hai người phụ nữ trước mặt mình. Bà Diệu Hinh thở dài, đưa đứa trẻ cho bảo mẫu rồi nhàn nhạt nói:

-Vào nhà cả đi, đứng đó làm gì!

Bà quay người vào nhà, Rosna như chợt hiểu ra điều gì, gương mặt tái hân đi, im lặng theo sau bà. Mạt Diễm cũng điềm tĩnh đi vào, Dean theo sau.

Bà Diệu Hinh ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, tự rót cho mình một tách trà. Bà điềm nhiên hỏi:

-Con muốn biết điều gì?

-Tại sao mẹ lại giấu con? – Anh lạnh lùng hỏi.

Bà Diệu Hình dần mạnh tách trà xuống bàn, bà giận dữ quát:

-Chẳng lẽ con muốn mẹ nhìn con sa đọa với một đứa con trai suốt đời à?

-Đó là cuộc sống của con, là người mà con yêu. Mẹ không có quyền làm thế!

-Mẹ không có quyền thì ai có quyền, biết bao nhiêu đứa con gái không yêu lại đi yêu thằng đó, con biết gia tộc sẽ lấy chuyện đó nhắm vào con mà công kích, thế mà vẫn đâm đầu vào. Rồi mặt mũi cha mẹ để ở đâu, mặt mũi con để ở đâu?

-Con không quan tâm! Chẳng phải con đã nói, mẹ muốn cháu, con cho mẹ ôm cháu, chỉ cần mẹ để em ấy yên. Mẹ đã hứa với con nhưng mẹ xem mẹ đã làm gì?

-Mẹ chẳng làm gì cậu ta cả! – Bà Diệu Hình dịu lại đôi chút.

-Tịch Hiên sắp chết...mẹ biết không...em ấy sắp chết... - Anh đau đớn thốt lên.

Nét sững sờ hiện lên trên gương mặt bà Diệu Hình và Rosna. Có điều mỗi người là một sắc thái khác nhau.

-Tại sao? Chuyện gì đã xảy ra? – Bà lo lắng hỏi.

-Mẹ không biết? – Mạt Diễm nhíu mày hỏi.

-Không, mẹ chỉ khuyên cậu ta rời xa con thôi, mẹ chẳng làm gì cậu ta cả. Cậu ta làm sao?

Lãnh Mạt Diễm quay đầu nhìn Dean, này giờ cậu vẫn im lặng đứng một bên.

-Dean, chuyện gì đã xảy ra? – Mạt Diễm nôn nóng hỏi cậu.

-Tịch Hiên trúng độc.

-Trúng độc? Tại sao lại trúng độc? – Bà Diệu Hình dờ dẫm người.

Dean không lên tiếng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào một người đang lo sợ không yên bên cạnh bà Diệu Hình. Ánh mắt mọi người đổ dồn theo anh...

-Rosna? Là con? – Bà Diệu Hình giật bắn cả người. Mạt Diễm nhìn cô ta bằng ánh mắt có thể thiêu sống cô ta ngay tức khắc.

-Không...không phải con... là...là Richard, là...là hần ta bảo con làm... - Rosna run rẩy không ngừng, miệng lắp bắp.

-Ôi lạy Chúa, con có biết con làm gì không hả? – Bà Diệu Hình che miệng thì thào.

-Con...con...

-Đủ rồi! Tốt nhất là mẹ giữ cô ta ở yên đây cho đến khi con giải quyết mọi chuyện. Từ bây giờ xin mẹ đừng xen vào cuộc sống của con nữa, nếu Tịch Hiên mà xảy ra chuyện gì thì mẹ cũng mất luôn đứa con trai này...

Lãnh Mạt Diễm lạnh lùng nói rồi sẩy bước ra ngoài, để lại mọi người trong phòng mỗi người một suy nghĩ khác nhau...

.....

.....

...

(9.2)

Bắc Kinh – Trung Quốc.

Một chiếc xe sang trọng dừng trước bệnh viện tư nhân Norma. Lãnh Mạt Diễm yên tĩnh ngồi trên hàng ghế sau, bàn tay bầu chặt lấy ống quần, các khớp ngón tay căng ra trắng bệch chứng tỏ các cảm xúc trong anh

đang hỗn loạn. Dean vẫn giữ sự im lặng ngồi bên cạnh. Đường như trôi qua gần một thế kỷ, Mạt Diễm mới bước được xuống xe, chiếc áo măng tô dài càng làm thân hình anh thêm lạc lõng...

Mỹ Vân vừa lau tay cho Tịch Hiên, mỗi ngày trông cậu lại xanh xao, gầy gộc hơn trước. Mỗi lần cô lại thăm cậu là một lần nước mắt như mưa. Hôm qua bác sĩ lại đổi thuốc, không biết họ đã ghim lên tay, lên chân cậu bao nhiêu lần, rồi đổi hết thuốc này đến thuốc khác bao nhiêu lần...nhưng cậu vẫn nằm đó, thật yên tĩnh. Tóc cậu mỗi ngày lại rụng nhiều hơn trước đó, đến bây giờ Mỹ Vân cũng không dám chải tóc cho cậu nữa. Cô thật không hiểu nổi, người đó có thật sự đáng giá cho cậu hi sinh như thế hay không? Sẵn sàng nằm đây, nằm tận 8 năm mà chẳng một câu oán trách...trong khi người cậu yêu lại ở tận nước Mỹ, chẳng biết gì về những việc cậu đã làm...

-Tịch Hiên à, sáng nay mẹ cậu lại ghé thăm cậu đấy, bác ấy có vẻ vui hơn vì cháu trai cậu đã biết đi. Cậu mau mau tỉnh lại, mọi người đều rất nhớ cậu...

Bờ vai Mỹ Vân run lên, cổ nén tiếng nấc nghẹn ngào nơi cổ họng. Một bàn tay chạm nhẹ lên vai cô, mùi vị quen thuộc khiến cô càng khóc dữ hơn nữa...

-Dean...

Dean đau lòng ôm cô gái nhỏ của anh vào lòng. Anh biết cảm xúc trong lòng cô mỗi ngày một nặng nề hơn khi trông thấy người bạn thân nhất của mình chết dần, nhưng anh lại không thể bên cạnh cô được, bởi anh có trách nhiệm quan trọng bên người bạn thân nhất của mình – người mà Tịch Hiên đánh cược cả sinh mạng để bảo vệ. Dean đưa mắt nhìn người này giờ vẫn đứng cứng ngắt ngau ngạch cửa, anh cảm giác được sự đau đớn quá đỗi đang thấm thấu ra trên người cậu – “Mạt Diễm rồi sẽ ra sao?...”.

Đôi mắt xám như đóng đinh lên dáng người nhợt nhạt yên tĩnh trên giường bệnh, Lãnh Mạt Diễm cảm thấy không khí như bị hút cạn khỏi phổi khiến anh không thở được... Tịch Hiên của anh, cậu đã cảm thấy như thế nào khi nằm đây một mình không có anh bên cạnh? Cậu có đau đớn không khi bị anh hắt hủi như thế? Chắc cảm giác đó không dễ chịu chút nào, có lẽ còn tệ hơn những gì anh đang cảm thấy. Mạt Diễm che miệng, anh ho lên sùng sục, cảm giác như muốn ho luôn tất cả ruột gan ra ngoài để giảm bớt sự đau đớn, khó thở này.

Dean cảm thấy không ổn, anh chạy vội lại kéo Mạt Diễm ra ngoài. Anh vỗ lên lưng cậu, giọng nói lo lắng:

-Diễm, ổn rồi! Thở đi... hít thở sâu vào... đúng rồi...

-Khụ...khụ... - Mạt Diễm cố nín lại cơn ho, cố gắng hít thở thật sâu.

Mỹ Vân đưa ánh mắt lo lắng về phía Dean, anh ra hiệu dừng lo lắng. Cô thở dài nhìn Mạt Diễm, cô đã từng cảm hận anh vì sự lạnh lùng vô tình ngày trước, nhưng quãng thời gian qua chăm sóc Tịch Hiên, cô càng hiểu được bản chất của sự việc – không ai có lỗi cả, lỗi là tại lòng người quá xấu xa nên ép hai con người đáng thương này đi đến tình cảnh đó. Lãnh Mạt Diễm yêu Tịch Hiên không thua gì cậu ấy yêu anh, thậm chí còn nhiều hơn nữa, nếu không cũng sẽ không có việc anh thà bỏ về nước Mỹ cũng quyết không nói chia tay cậu. Một người yêu như thế cô còn ghét anh sao được.

-Anh vào với cậu ấy đi, có lẽ Tịch Hiên sẽ vui lắm! – Mỹ Vân nhẹ giọng nói.

-Vui ư... - Mạt Diễm tự hỏi.

Dean ôm Mỹ Vân đi ra ngoài, để lại sự yên tĩnh cho hai người bạn mà họ yêu quý nhất.

.....

.....

...

Lãnh Mạt Diễm ngồi bên cạnh ngắm nhìn chăm chú Tịch Hiên đang say ngủ, gương mặt cậu thật nhợt nhạt, cậu thật gầy, anh nắm bàn tay xanh xao của cậu áp lên môi mình, hôn một nụ hôn thật khẽ. Đôi mắt xám lạnh lùng đã hiển hiện vẻ dịu dàng chỉ dành cho riêng cậu, màu mắt tuyệt đẹp mà cậu luôn yêu ấy đang tràn ngập nỗi đau không nói nên lời và sự tự trách sâu sắc.

-Tịch Hiên... xin lỗi em...anh đến muộn lắm phải không?

-Chắc em đã đau khổ rất nhiều...

-Xin lỗi... xin lỗi... tất cả chỉ vì anh...mà em ra nông nổi này...

Nếu lúc này Tịch Hiên có thể nói, cậu sẽ ôm thật chặt anh mà nói: - “Không, em không khổ, vì em yêu anh, nên mọi thứ đều đáng giá...”.

-Em còn nhớ ngày mà chúng ta vừa gặp nhau lần đầu không? Thật ra lúc đó anh đã chú ý đến em...

-Em cứ như một thiên thần đột nhiên bước vào cuộc đời anh...

Trong căn phòng bệnh trắng toát, chỉ có hai người bọn họ. Một người ngồi, một người nằm và câu chuyện tình yêu của họ cứ vang vọng mãi. Một chuyện tình có thể khiến tất cả mọi cô gái trên thế giới hâm mộ, ao ước...nhưng tình yêu đó, chỉ có Lãnh Mạt Diễn dành riêng cho Tịch Hiên, và chỉ Tịch Hiên mới có thể khiến cho Lãnh Mạt Diễn trao cậu tất cả như thế...

Chương 10: Sự cố tại Le Berkele

Tịch Hiên tỉnh giấc trên chiếc giường tầng trong ký túc xá của cậu, đôi mắt mơ màng vẫn chưa tin được mình đã trở thành người yêu của Lãnh Mạt Diễn. Mọi chuyện xảy ra với cậu cứ như một cơn lốc quét qua trong một ngày trời trong xanh, đẹp đẽ, khiến cậu bàng hoàng, lơ mơ. Hôm qua lúc anh đưa cậu về, anh chẳng nói gì thêm ngoài câu “Chúc ngủ ngon”, cậu chợt lo lắng, nếu cậu muốn gặp anh thì phải làm thế nào? Cậu chẳng biết gì về anh ngoài cái tên Lãnh Mạt Diễn và căn nhà lần cậu say anh cho cậu ở nhờ. Tịch Hiên bật người dậy, trời vẫn thật lạnh nhưng cậu không ngủ được nữa. Cậu lắc lắc đầu ném đi mấy cái suy nghĩ vu vơ ra khỏi não rồi chuẩn bị đến lớp, hôm nay cậu có giờ Quản trị học của giáo sư Smith và ông ấy là một người thầy rất khó tính.

—————oOo—————

Thịnh Đăng – trong phòng họp đang diễn ra cuộc họp thường niên để báo cáo kết quả kinh doanh của tháng. Lãnh Mạt Diễn yên lặng ngồi trên ghế, bàn tay lơ đãng gõ nhịp trên mặt bàn. Dean biết phản ứng này của Mạt Diễn có nghĩa là cậu ta đang không kiên nhẫn tiếp, và anh rất quái tại sao cậu ta lại như thế. Có chuyện gì xảy ra mà anh không biết không nhỉ?

Lúc này Mạt Diễn cũng bạo phát, anh đập bàn khiến cậu chàng đang báo cáo nín bặt, trên mặt hiện lên dáng vẻ lo âu, mồ hôi thấm ướt cả áo.

-Đủ rồi! Cái tôi cần không phải là những thứ này, tôi cần kết quả. Mà kết quả cậu cho tôi thấy là cái thứ gì đây? Tôi trả tiền là để mọi người làm việc, chứ không phải để mọi người ăn không ngồi rồi tám chuyện thiên hạ.

Bên dưới im thinh thích, ai cũng cúi đầu không dám hít thở mạnh. Trong lòng Dean đang sung sướng tột, lần đầu tiên anh thấy Mạt Diễn nổi bão lớn như vậy.

-Mọi người nghe cho rõ đây, tôi muốn doanh thu tháng tới tăng lên gấp đôi, bằng mọi cách, bằng mọi thủ đoạn... nếu không đạt được chỉ tiêu đó thì mọi người cuốn gói về nhà luôn đi, khỏi cần đến đây làm chỉ tốn thời gian và tiền bạc. Rõ chưa?

-Rõ! – Bên dưới hùng hồn đáp.

-Tốt! Cuộc họp chấm dứt tại đây, và sẵn nói luôn, nếu các bạn hoàn thành chỉ tiêu, tiền thưởng cuối năm tăng gấp đôi.

Lãnh Mạt Diễn sải bước ra ngoài, mắt hút sau cánh cửa phòng họp. Lúc này mọi người mới dám thở ra, nhưng ai cũng có vẻ hớn hờ vì tiền thưởng cuối năm. Dean cười khê, Diễn thật biết cách vừa đấm vừa xoa để đạt được hiệu quả tốt nhất.

Khi Dean đến tìm Mạt Diễn thì thấy cậu đang ngồi ngẩn ngơ trên bàn làm việc: “Wow, chuyện lạ nha...” – anh bước đến gần gõ nhẹ lên bàn:

-Hôm nay cậu lạ thật đấy! Có chuyện gì à?

-Không, mọi chuyện vẫn tốt! – Mạt Diễn băng quơ đáp.

-Mấy hôm nay Rosna cứ hỏi mãi chừng nào cậu hết bận kia? Cô ta làm tôi nhứt hết cả đầu đi được, không khéo mẹ cậu lại gọi sang trách móc cậu cho coi.

Nhớ tới Rosna, Mạt Diễm nhú hết cả mày lại. Anh thật sự không có nhiều kiên nhẫn với cô nàng này mặc dù anh biết cô thích mình, nhưng anh vừa tìm được tình yêu mà anh ao ước nên việc cô nàng này thích anh cũng là một vấn đề khó giải quyết. Anh không thể cho gia đình biết về sự tồn tại của Tịch Hiên bởi như thế sẽ mang đến nhiều phiền phức cho cậu, nhưng cũng không thể thẳng thừng đuổi Rosna về bởi mẹ anh sẽ sinh nghi...

-Hôm nay cậu lạ lắm đấy, thật là không có gì nói cho tôi biết à? – Dean tò mò.

-Tôi yêu! – Mạt Diễm nói thật khê.

-Hả? Cậu? Đang yêu? – Dean tròn mắt há mồm la lên.

-Nhỏ thôi, cậu muốn cả công ty đổ xô lên đây à. – Mạt Diễm buồn cười phản ứng của Dean.

-Ai thế? – Dean thật tò mò, vô cùng tò mò về người có thể làm tên bạn sắt đá của anh đổ gục.

-Cậu ấy là một người vô cùng đáng yêu... - Mạt Diễm cười khê, anh nhớ tới bộ dáng ngơ ngát của Tịch Hiên khi anh tỏ tình với cậu.

Dean nhú mày, hình như anh vừa nghe được cái gì đó kinh khủng lắm.

-Cậu nói là “cậu ấy” chứ không phải “cô ấy” đúng không?

-Ừ! – Mạt Diễm nghiêm túc nhìn Dean – Cậu sẽ gê tởm mình?

-Ôi không, làm sao có chuyện đó được, nhưng tại sao cậu lại yêu một đứa con trai trong khi có hàng tá cô yêu cậu?

-Bởi vì cậu ấy làm mình rung động, không phải bởi vì cậu ấy là nam hay nữ, chỉ vì cậu ấy là cậu ấy thôi.

-Ôi Chúa tôi! Lúc nào thế? – Dean bắt lực.

-Mới ngày hôm qua... tôi đã cố chống cự lại phần tình cảm này Dean à, nhưng tôi thật sự sẽ hối tiếc cả đời nếu tôi không đem cậu ấy về bên mình.

-Tôi hiểu! Nhưng chuyện này sẽ rắc rối to đấy, cậu biết mẹ cậu rồi đó, rồi gia tộc Lawrence nữa...

-Tôi biết, thế nên chuyện này cậu đừng nói cho ai biết, tôi không muốn kéo cậu ấy vào quá sớm khi chúng tôi chỉ vừa mới tìm thấy nhau.

Dean hiểu Mạt Diễm, một khi cậu ấy đã quyết định cái gì thì sẽ không cho phép người khác phản đối, mà anh cũng chẳng có lý do gì phản đối khi thấy người bạn thân của mình tìm được tình yêu của cậu ấy.

-Bao giờ cậu cho tôi gặp mặt “bảo bối” của cậu đây?

-Sớm thôi! – Đôi mắt xám lấp lánh niềm vui.

—————oOo—————

Nguyên ngày hôm nay, Tịch Hiên cứ làm việc trong tâm trạng bồn chồn không yên, chẳng hiểu sao cậu rất sợ những gì tốt đẹp ngày hôm qua chỉ là tưởng tượng của cậu mà không phải là sự thật. Cậu vẫn nhớ đến cô gái xinh đẹp đi cùng Lãnh Mạt Diễm ngày hôm qua, cô ấy thật đẹp và trẻ trung, anh trông thật xứng đôi với cô ấy chứ không phải một đứa con trai yếu ớt như mình. Cậu sầu muộn thở dài...

-Tịch Hiên, bưng món này vào phòng VIP 12 – Đầu bếp Paul gọi cậu.

-Vâng ạ!

Tịch Hiên vội vã tiếp thức ăn rồi đem lên phòng 12. Trong phòng là một người đàn ông bụng bự cùng hai người khác. Không hiểu sao cậu lại chú ý đến vẻ mặt ông ta khi ông ta trông thấy cậu, lông tơ trên người cậu dựng đứng cả lên.

-Thức ăn đây ạ! – Cậu đặt món xuống bàn rồi vội đi ra nhưng vẫn bị gọi lại.

-Đợi đã!

-Quý khách cần gì ạ? – Cậu lịch sự hỏi.

-Chúng tôi đang cần người tiếp chuyện, cậu trông khá vừa mắt tôi đấy. Cậu ở lại đây đi!

-Xin lỗi quý khách ạ, tôi cần báo lại với quản lý rồi mới có thể tiếp các ngài đây. – Tịch Hiên cố giữ giọng bình tĩnh đáp.

-Không cần, một lát tôi sẽ nói với hần, cậu lại đây ngồi! – gã bụng bự chụp tay về phía cậu và kéo lại.

Tịch Hiên hoảng sợ vùng ra chạy về phía cửa, cậu không muốn ở lại chỗ này.

-Chết tiệt, tóm nó lại! Ông đây muốn “chơi” nó, rượu mời không uống mà muốn uống rượu phạt, ông đây chiều mày.

-Cứu tôi với! – Tịch Hiên hét lên khi vừa bước chân ra khỏi cửa, nhưng ngay sau đó cậu bị túm ngược vào trong.

Quản lý lo lắng đi tới gõ cửa phòng, nhưng bên trong chẳng có động tĩnh gì.

-Quý khách! – Cốc, cốc – Mở cửa.

-Không có chuyện gì, tôi chỉ muốn nói chuyện với cậu ta một chút. – Cửa hé mở ra một chút, một người trả lời rồi đóng ngay cửa lại.

Quản lý lo sốt ruột cả lên, anh ta chẳng biết có nên báo cảnh sát hay không nên sốt ruột đi qua đi lại trước cửa phòng. Lúc này ở sảnh nhà hàng, Lãnh Mạt Diễn đang hỏi về Tịch Hiên.

-Ngài Lawrence muốn gặp cậu Tịch Hiên ạ?

-Đúng vậy, hôm nay cậu ấy có đi làm không?

-Có ạ! Cậu ấy đang tiếp khách ở phòng VIP 12. Ngài có thể ngồi chờ trong chốc lát không ạ?

Mạt Diễn nhíu mày, nhưng anh vẫn đồng ý ngồi chờ và gọi cho mình một ly vang đỏ. Anh rất nhớ cậu nên khi vừa xong việc đã chạy vội đến đây, anh đã có số điện thoại cậu từ người bạn tên Hùng Chú - cùng ký túc xá của cậu, nhưng vì sợ làm phiền lúc cậu đang làm việc nên anh quyết định chạy thẳng đến đây.

Quản lý vẻ mặt hốt hoảng đi xuống gặp anh, anh ta biết ngài Lawrence đây không phải là một nhân vật tầm thường, nhưng người trên kia anh ta cũng không dặt tội nổi cho nên đành liều xuống đây.

-Ngài Lawrence, Tịch Hiên đang gặp chút rắc rối nhỏ ở phòng 12, vì khách hàng là một nhân vật lớn nên tôi không thể dặt tội được, ngài xem...

-Có chuyện gì? – Mạt Diễn nhíu mày, đôi mắt xám càng lúc càng âm u sau khi nghe quản lý sơ lược tình huống.

Anh đứng bật dậy, vội vội vàng vàng bảo anh ta dẫn đường. Giờ phút này lòng anh đang sôi trào cảm giác tức giận, kẻ nào mà to gan lớn mật dám đụng vào bảo bối của anh, đúng là tìm chết.

Lãnh Mạt Diễn đứng trước cửa phòng 12, đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm cánh cửa, anh quay qua hỏi quản lý:

-Chìa khóa đâu?

-Kia... chúng tôi không thể làm thế... - Anh ta khó xử.

-Được rồi! – Không nói thêm lời nào, Mạt Diễn giơ chân đạp mạnh vào cánh cửa trước mặt.

Rầm một tiếng, cánh cửa mở toan phô bày tất cả mọi thứ bên trong. Quản lý há hốc mồm vì những gì mình nhìn thấy. Tịch Hiên đang bị trói tay bằng cà vạt trên nền nhà, miệng bị bịt chặt, đôi mắt cậu đắm nước đang cựa quậy muốn tránh khỏi móng vuốt của tên đàn ông bụng xệ, hai người kia đang giữ chặt hai chân cậu. Tất cả mọi người trong phòng đều giật mình vì sự cố xảy ra bất ngờ.

Mạt Diễn thật muốn ngay lập tức xé xác 3 tên khốn trước mắt anh ra cho hả cơn tức, mạch máu anh đang giật liên hồi trong cơ thể. Anh đi như bay về phía tên mập, tổng ngay vào mặt hắn một đấm khiến hắn bay vào chiếc bàn đầy thức ăn.

-Này, anh muốn làm gì? – Hai tên còn lại lúc này mới phản ứng, bọn chúng cũng không dám chạm vào Mạt Diễn bởi khí lạnh đang toát ra ùng ục từ người anh.

-Cút! – Anh hét lên.

Bọn chúng hoảng sợ chạy lại đỡ tên béo rồi cuốn quýt đi ra ngoài, mọi người bên ngoài vội vã tránh đường. Mạt Diễn móc điện thoại ra gọi:

-Dean, tôi cho cậu 20 phút đem ba tên khốn vừa đi ra từ nhà hàng Le Berkele xử lý, đừng để tôi chứng mắt mà xé xác bọn khốn đó ra.

-“Đã xảy ra chuyện gì? ” – Dean hốt hoảng hỏi.

-Bọn chúng muốn cưỡng bức Tịch Hiên.

-“Tịch Hiên?”

-Bảo bối của tôi, gặp cậu sau! – Anh nói vội rồi dập máy.

Tịch Hiên đang mở to đôi mắt ngơ ngát nhìn anh, cậu không ngờ lúc cậu hoảng sợ nhất anh lại xuất hiện cứu cậu. Mạt Diễn đau lòng cởi áo khoát trùm lên cậu, anh nhẹ nhàng cúi trối, ôm cậu vào lòng. Đôi mắt lạnh lẽo lia về phía anh quản lý đang run rẩy ngoài cửa.

-Tôi không muốn chuyện này truyền ra một tin tức nào, hiểu không?

-Vâng! – Quản lý lo sợ đám, ời lạy Chúa, hôm nay là ngày gì thế này? Anh ta đã trêu vào những người mà cả đời mình không thể chọc.

Mạt Diễn lại chú ý đến người trong lòng mình, cậu níu chặt áo anh, thân mình vẫn còn run lẩy bẩy vì sợ. Anh ôm cậu đi ra khỏi nơi này, trước khi đi quăng cho quản lý một câu nữa: - Tịch Hiên nghỉ việc! - rồi lên xe đi mất.

3. (chương 11 - 15)

Chương 11: Tình yêu là điều ngọt ngào nhất đến từ trái tim

Lãnh Mạt Diễn ôm Tịch Hiên vào nhà, cậu đã thiếp đi trong lòng anh, đôi mắt nhắm chặt vẫn còn hoen nước. Anh nhẹ nhàng đặt cậu lên giường, yêu thương hôn lên trán cậu rồi xoay người ra khỏi phòng. Anh gọi một cuộc điện thoại cho bạn cậu để báo cậu tối nay sẽ ở nhà anh - bảo bọn họ đừng lo lắng, sau đó lại gọi cho Dean.

-“Mọi chuyện ổn chứ?” – Dean hỏi

-Cậu ấy ngủ rồi, ba tên đó thế nào?

-“Đảm bảo bọn chúng sẽ ở trong tù bóc lịch mấy năm, dù sao cũng chưa có chuyện gì xảy ra nên tôi không thể mạnh tay quá, Eichen sẽ chú ý đến cậu.”

-Ừ, tôi biết rồi, cảm ơn nhé!

-“Với tôi mà cậu còn nói thế à? Thôi nghỉ sớm đi! Goodnight.”

-Goodnight!

Anh vào bếp rót một cốc nước ấm rồi trở lại phòng, cậu vẫn ngủ thật yên tĩnh nên anh quyết định đi tắm rồi sau đó sẽ ra ôm cậu ngủ. Khi Mạt Diễn trở ra, Tịch Hiên đang mở to mắt nằm yên tĩnh trên giường, không hiểu sao khi thấy ánh mắt đỏ của cậu, lòng anh cảm thấy như bị ai nhéo một phát.

-Em tỉnh rồi? – Anh chưa mặc áo, hơi nước mát lạnh vẫn tỏa ra từ người anh khi anh leo lên giường nằm kế cậu.

-Em cứ nghĩ mình nằm mơ! – Cậu thì thảo, đôi mắt xinh đẹp nhìn anh chăm chú.

-Ô! Sao lại nghĩ mình nằm mơ? – Anh cười khẽ kéo cậu sát vào người.

-Vì... vì mọi thứ cứ đến ào ào... khiến em không biết cái nào là thật... cái nào là giả...

-Thế bây giờ ra sao? Đã phân rõ thật giả?

Cậu gật đầu, mặt ửng hồng chôn vùi vào hông anh. Anh vuốt ve tóc cậu, chúng thật mềm trên làn da anh, giống như cậu, đã thật mềm mại chạm vào trái tim anh.

-Em có muốn đi tắm không? – Anh khẽ hỏi.

-Vâng ạ! – Cậu nhớ đến tình cảnh ban nãy, chợt rùng mình, bọn chúng thật gê tởm.

-Ổn rồi! Bọn chúng đang ở đâu đó trong tù, găm nhăm lại lỗi lầm chúng gây ra.

-Bọn chúng bị bắt rồi? – Cậu ngạc nhiên ngồi dậy, cậu không ngờ lại chóng vánh thế.

-Ừ! Được rồi, em nên đi tắm! Quên bọn chúng đi. – Anh vỗ nhẹ lên vai cậu, bước xuống giường đi lấy quần áo sạch cho cậu thay.

Cậu ngơ ngác nhìn theo anh, trong lòng đang hạnh phúc vô cùng. Thì ra anh là thật! Anh đang ở bên cậu...

Lãnh Mạt Diễn đang ngồi trên giường làm việc bằng laptop, bên cạnh anh là Tịch Hiên thơm phưng phức mới tắm xong, cậu vẫn ngại ngần trùm chăn kín mít vì anh chỉ đưa cậu mỗi cái áo thun mà chẳng đưa quần – mặc dù cái áo đó vừa đủ phủ kín mông cậu, nhưng cậu vẫn thấy kỳ cục sao sao ấy.

-Em sẽ bị nghẹt thở mất! – Mạt Diễn kéo cậu ra khỏi chăn.

-... - Cậu vẫn im thin thít.

Anh đặt laptop sang tủ đầu giường, quay sang đề lên cậu khiến cậu la oai oái. Mùi gỗ mộc thân thuộc bao trùm lấy cậu, cậu thấy bình yên lạ thường. Rồi một bàn tay mềm mại trong chăn nhéo lên mông cậu, mặt Tịch Hiên đỏ hồng như ớt chín.

-A... anh... anh làm gì đó? – Cậu quay qua nhìn kẻ quấy rối.

-Đây là lý do tại sao tôi lấy cho em chiếc áo đó! Hắc hắc... tiện giả trò – Anh cười xấu xa.

-Anh...

-Ngủ đi nào! Khuya lắm rồi, nếu em không ngủ chúng ta có thể làm chuyện khác... – Anh nhẹ giọng nói.

-Ngủ... em ngủ ngay! – Tịch Hiên nhắm tịt mắt lại khiến Mạt Diễn phá ra cười, cậu đúng là “bảo bối” của anh.

Mạt Diễn hôn lên trán, lên mắt, lên mũi và cuối cùng là đặt một cái hôn thật khẽ lên môi cậu sau đó nằm xuống cạnh cậu, hàng mi Tịch Hiên rung lên vì vui sướng. Anh ôm chặt cậu vào lòng ngực, mùi gỗ mộc xua tan đi hết mọi lo lắng ngày hôm nay cậu gặp phải, yên bình ngủ trong lòng ngực anh – tình yêu duy nhất của cậu.

—————oOo—————

Ánh nắng ấm áp chiếu qua tấm màn cửa làm Tịch Hiên chói mắt, cậu mơ màng tỉnh giấc trong hương gỗ mộc mà cậu thích nhất. Mạt Diễn vẫn ôm cậu ngủ, anh thật sự là người đẹp nhất mà cậu từng gặp, gương mặt anh khi ngủ thật thân thiện – không còn ánh mắt lạnh lẽo mà anh hay mang. Tịch Hiên nhìn đến quên cả trời đất... Đôi mắt xám ấy nhìn cậu thật dịu dàng:

-Em đang chảy nước miếng kìa! – Anh nói khẽ.

-A! – Tịch Hiên hoảng hốt lau miệng mình, chẳng có gì cả - Anh trêu em.

-Hắc! Em đang nhìn tôi đắm đuối đấy, làm tôi rất muốn cắn em.

Cậu đỏ mặt rụt cổ trốn vào chăn làm Mạt Diễn buồn cười, anh kéo cậu ra, sao mà dễ xấu hổ thế.

-Dậy nào! Chúng ta sẽ ăn sáng và tôi đưa em về trường. Chiều nay tôi phải đi công tác rồi, chắc hai hôm nữa mới gặp lại em.

-Ồ... vâng!

-Tôi sẽ gọi điện cho em mỗi ngày, và em không được không nghe đầu đó! – Anh nhéo mũi cậu.

Tịch Hiên cười, dường như cái vẻ lạnh lùng lúc trước mà cậu nhìn thấy ở anh đã biến đâu mất dạng, anh bây giờ toàn trêu chọc cậu, khiến cho cậu xấu hổ thôi. Tịch Hiên theo anh vào phòng tắm, cậu chợt nhớ ra cậu không có quần áo thay, cậu lo lắng nhìn anh:

-Em... em không có quần áo!

-Em mặc tạm đồ tôi đi, một lát chúng ta sẽ ghé một cửa hàng nào đó tìm cho em một bộ quần áo mới.

-Nhưng... - Cậu không thể nói với anh rằng cậu cũng không có đồ lót.

-Hừm? – Anh nhướn mày nhìn cậu.

-Không... không có gì ạ! – Cậu lủi ra ngoài, không thấy nụ cười ma mãnh của Mạt Diễm.

Mạt Diễm lấy một bộ đồ thể thao không quá to đưa cho cậu, kèm theo một chiếc quần lót – dĩ nhiên là mới tinh. Cậu xấu hổ giấu chúng khi chạy vào phòng tắm, kéo theo tiếng cười vui vẻ của anh lúc sáng sớm. Có lẽ cậu sẽ phải nói nhiều lý do với đám bạn tại sao đi cả đêm không về còn mặc luôn đồ lót của người khác, đúng là một hình dáng khiến người ta suy nghĩ sâu xa.

Mạt Diễm đưa cậu đến một cửa hàng quần áo mà anh thường tới, chọn cho cậu một chiếc áo phong màu trắng và một chiếc quần jean đen. Trông cậu lại càng xinh xắn hơn khiến anh nhìn thích cả mắt, có một người tình bé nhỏ đúng là hay thật. Sau đó họ đi ăn ở một nhà hàng nhỏ, giá cả khá bình dân nhưng ăn ngon vô cùng. Tịch Hiên ăn no căng cả bụng, thế mà anh còn ép cậu ăn hết cả món tráng miệng với một cái bánh kem nhỏ. Anh muốn nuôi cậu thành heo thì phải...

Chiếc Porsche xanh đen dừng lại trước cổng trường, Mạt Diễm không xuống xe, anh không muốn mọi người chú ý quá nhiều đến anh và cậu vì cậu còn học ở đây rất lâu, mà mối quan hệ giữa anh và cậu nếu bị công khai thì sẽ rất rắc rối.

-Em vào trường nhé! – Cậu thật chẳng muốn xa anh chút nào.

-Đã lưu số điện thoại tôi chưa?

-Dạ rồi!

-Cứ gọi bất cứ khi nào em muốn nhé!

-Vâng ạ! – Cậu ngẩng đầu lên nhìn anh, và ngay lập tức cậu chìm vào một chiếc hôn đúng kiểu của Pháp.

Tịch Hiên nhắm chặt mắt lại, cậu nghe anh cười khê bảo: - Thở đi! – thì ra cậu đang nín thở. Tịch Hiên thở phì phì khiến anh lại phá ra cười. Cậu xấu hổ nhìn anh. Anh lại ôm cậu lại gần, thì thầm: - Lại nhé!. Đôi môi anh dán chặt lên môi cậu, chiếc lưỡi linh hoạt liếm nhẹ lên viền môi đang khẽ run của cậu, vô cùng thích thú khám phá hương vị đó. Tịch Hiên ngây ngô đáp lại, nụ hôn mới tuyệt làm sao. Anh đưa đầu lưỡi vào sâu trong miệng cậu, trêu đùa đầu lưỡi cậu khiến cậu choáng váng... Chẳng biết qua bao lâu, hai người mới tách nhau ra, mắt Tịch Hiên mơ màng sũng nước khiến anh chỉ muốn ôm cậu vào lòng hôn đến khi cậu bất tỉnh, nhưng hiện tại anh còn có việc nên chỉ có thể nhịn, đợi khi công tác về anh sẽ đòi đủ.

-Vào trường đi em! Hẹn gặp em sau nhé.

Tịch Hiên mặt hồng hồng tạm biệt anh rồi đi vào trường, Mạt Diễm chờ cậu đi khuất mới lái xe đến công ty. Anh cần chuẩn bị lại kế hoạch để chiều nay sang Úc đầu thầu dự án với Hoa Đông, chuyện này rất quan trọng nên anh không thể lơ là được...

Chương 12: ‘Anh ấy đang ở bên ai?’

Hôm nay là ngày đầu tiên Mạt Diễm đi công tác, chẳng biết Rosna nghe được từ đâu mà biết được chuyện đó, nặng nề đòi theo làm anh đau hết cả đầu. Dean chạy mất tăm khi vừa đến Úc, chắc lại lê la đầu đó với

mấy nàng xinh đẹp đất nước kanguru này. Mạt Diễm vừa gặp đối tác trở về, tình hình có vẻ bất lợi đối với công ty anh nhưng anh cũng không quá lo lắng. Nếu Hoa Đông dễ dãi như thế thì cũng không thể tồn tại đến bây giờ... Tiếp theo chỉ cần Dean lấy được vài thông tin nội bộ từ bên họ là coi như gói thầu này cầm chắc sẽ về tay Thịnh Đăng, sẽ khiến cho Hoa Đông ngã một cú đau điếng.

Mạt Diễm lấy chiếc Vertu ra xem, không có tin nhắn hay cuộc gọi nào đến từ bảo bối của anh, chẳng lẽ cậu không nhớ anh sao? Anh thì đang nhớ cậu điên cuồng. Giờ này có lẽ cậu đang ngủ, một lát nữa anh sẽ gọi cho cậu, nhỏ nhà anh nhút nhát lắm. Anh đặt điện thoại lên tủ đầu giường, quay người vào phòng tắm...

—————oOo—————

Rosna buồn chán trở về khách sạn, sáng giờ cô đã đi mua sắm khắp nơi nhưng vẫn không thấy vui chút nào. Cô cảm thấy Ryan luôn tránh mặt mình, dường như anh không thích cô ở bên cạnh, lúc nào cũng lấy lý do công việc để tránh đi dạo cùng cô. Cô biết anh là một người khó gần, nhưng không ngờ lại khó gần đến vậy. Hôm nay đi dạo phố, cô thấy một chiếc cà vạt thật đẹp nên đã mua, muốn tặng cho anh.

Rosna gõ cửa phòng Mạt Diễm, bên trong không có động tĩnh gì, cô thử xoay ổ khóa, cửa không khóa, cô vui vẻ đi vào. Bên trong phòng tắm có tiếng nước chảy, chắc là anh đang tắm. Rosna thật sự rất thích ngắm anh, Ryan có một thân hình lý tưởng đối với mọi cô gái, cô cũng biết anh có một vài tình nhân cố định bên Mỹ, nhưng sang đây dường như anh lại kiềm chế rất tốt nhu cầu của mình, cô ở Trung Quốc gần một tháng mà chẳng thấy anh qua lại với cô gái nào, thật ra cô đã mua chuộc thư ký của Ryan để biết tình hình của anh ấy, nhưng ngoài công việc ra anh ấy chẳng có sở thích gì khác. Cô đặt hộp quà lên tủ đầu giường, định đi ra nhưng điện thoại anh lại reo lên. Cô định bỏ qua nó nhưng chẳng hiểu sao cô lại mở máy lên nghe:

- Alo

- ... - Bên kia im lặng gần một phút mới có người lên tiếng: - “Xin... xin hỏi phải số điện thoại của Mạt Diễm không ạ?”

- Đúng rồi! Cậu tìm anh ấy à? Anh ấy đang tắm. – Rosna nghi hoặc trả lời, dường như người gọi đến là một cậu nhóc.

- “Xin... xin hỏi cô là ai?” – Giọng bên kia run rẩy.

- Tôi... tôi là bạn gái anh ấy! Cậu có chuyện gì à?

- “Ồ... không ạ, xin lỗi đã làm phiền”. – Bên kia im lặng rồi cúp máy.

Rosna nghi hoặc nhìn chăm chăm điện thoại, lạ thật, gọi đến tìm Ryan nhưng lại bảo là không có gì. Lúc này cửa phòng tắm mở ra, Lãnh Mạt Diễm tóc rũ nước trong chiếc áo choàng tắm đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn cô gái đang cầm điện thoại mình trên tay:

- Em làm gì? – Anh lạnh nhạt hỏi.

- A... - Rosna giật mình xoay lại: - Có... có người gọi cho anh, nhưng không nói gì cả...

- Ai?

- Hình như là một cậu nhóc! – Cô đưa điện thoại cho anh.

Mạt Diễm nhìn ghi nhớ cuộc gọi, anh lặng thinh không nói rồi đặt điện thoại trở lại tủ đầu giường, khoanh tay nhìn Rosna, lạnh lùng nói:

- Tôi hi vọng đây là lần đầu cũng là lần cuối em chạm vào điện thoại của tôi.

- Vâng... - Cô buồn bã cuối đầu – Em chỉ...

- Em đến đây làm gì?

- Em... em dạo phố, có mua một món quà nhỏ muốn tặng anh... nên đem qua đây... - Cô lí nhí nói.

Mạt Diễm nhìn hộp quà nhỏ trên tủ đầu giường, đôi mắt xám bớt đi chút lạnh lẽo:

- Cảm ơn em! Tôi còn có việc, em muốn đi chơi cứ kêu tài xế chở đi, công ty đang có việc quan trọng nên tôi không tiếp em được, mong em thông cảm.

- Không sao ạ! Vậy... em về phòng!

- Ừ!

Nhìn Rosna ra khỏi phòng, anh túm ngay điện thoại gọi lại nhưng bên kia đã tắt máy. Chết tiệt thật, chẳng biết cô ta đã nói gì mà ngay cả điện thoại cậu cũng tắt. Mạt Diển sốt ruột gọi cho Hùng Chí – bạn Tịch Hiền.

- “Anh Diển hả? Anh gọi em có gì không?” – Giọng Hùng Chí ồm ồm vang lên.

- Tịch Hiền có ở cùng cậu không?

- “Không ạ! Em đang ở bên ngoài, anh gọi cho anh Đại Nam thử xem, số Tịch Hiền gọi không được ạ?”

- Ừ, cậu ấy tắt máy rồi, cậu có số Đại Nam thì cho tôi.

- “Anh đợi chút nhé, em nhắn tin qua cho!”

- Cảm ơn cậu!

1 phút sau anh nhận được tin nhắn, anh gọi ngay cho Đại Nam:

- “Alo...”

- Tôi là anh họ của Tịch Hiền, em ấy có ở cùng cậu không? – Anh lo lắng hỏi.

- “Có ạ, nhưng không biết ai chọc cậu ấy, nghe xong điện thoại thì khóc bù lu bù loa, giờ đang trốn trong chăn không chịu ra”.

- Cậu có thể đưa điện thoại cho cậu ấy không?

- “Để em thử xem!”

Bên kia có tiếng đi lại, tiếng Đại Nam nói chuyện với Tịch Hiền nhưng không có tiếng cậu đáp lại. Anh xót hết cả lòng khi nghe tiếng thúc thịch lên lời vào tai...

- “Cậu ấy không chịu nghe rồi anh ơi! Hay là đợi cậu ấy hết buồn, em nhắn tin anh gọi lại xem sao”.

- Cảm ơn cậu, an ủi Tịch Hiền giúp tôi.

- “Vâng”.

Lãnh Mạt Diển lo âu xoa xoa trán, Rosna đã nói những gì mà cậu lại khóc dữ như vậy, anh rất muốn chạy sang hỏi cho rõ mọi chuyện nhưng không được, cô ấy sẽ nghỉ ngơi, và mẹ anh sẽ điều tra. Anh bèn gọi cho Dean:

- Dean à, tôi muốn bay về Bắc Kinh một chuyến ngay bay giờ, cậu có thể chủ trì cuộc họp giúp tôi trước khi tôi trở lại không?

- “Cái gì? Có chuyện gì quan trọng hơn dự án này mà cậu bỏ về thế?”

- Tóm lại là cậu có giúp hay không?

- “Tất nhiên là giúp nhưng cậu phải cho tôi lý do!”

- Rosna vừa bắt điện thoại của tôi, Tịch Hiền gọi và bây giờ cậu ấy tắt máy, khóc như mưa bên ấy. Cậu nói xem là chuyện gì?

- “A! Gay go nhỉ? Nhưng mà chỉ như thế mà cậu quăng lại tôi một mình về đồ bảo bối của cậu à?”

- Làm ơn giúp tôi đi, tôi sẽ cố gắng cho cậu nghỉ phép sớm!

- “Nhớ lời cậu nói đấy! Rosna hỏi thì nói thế nào?”

- Cứ nói công ty có chuyện khẩn cấp cần tôi về giải quyết mới được, sáng mai tôi trở lại. Cuộc họp chiều nay nhờ cậu vậy.

- “Yên tâm!”

Lãnh Mạt diễn cúp máy, anh quơ vội chiếc áo khoát, hộ chiếu và ví tiền rồi đi như bay ra khỏi phòng, đón xe chạy như bay tới sân bay, mua vé về Bắc Kinh sớm nhất có thể. Trong lúc ngồi chờ, anh cố gọi lại cho cậu những máy vẫn tắt, tin nhắn không gửi được. Lần đầu tiên trong đời anh biết được cảm giác bị người yêu giận dữ là như thế nào và anh không thích cảm giác bồn chồn không yên này một chút nào cả...

Mạt Diễn đáp xuống sân bay Bắc Kinh 4 giờ sau đó, anh vội vàng đón xe đến trường cậu. Quản lý ký túc xá không cho người lạ vào nên anh phải gọi Hùng Chí ra đón.

- Anh Diễn!

- Xin chào! Tôi muốn vào gặp Tịch Hiên nhưng không được.

- A, để em xin phép cho anh vào.

Hùng Chí chạy vào đăng ký và xác nhận người thân với quản lý ký túc xá rồi dắt anh vào phòng bọn họ. Cậu vừa đi vừa nói:

- Chẳng biết hôm nay Tịch Hiên làm sao? Hôm nay không đến lớp, cơm cũng không chịu ăn, cứ trốn trong chăn khóc thút thít. Bọn em thấy là cuốn hết cả lên, anh vào xem cậu ấy đi.

- Hôm nào tôi dắt cả bọn đi ăn một bữa để cảm ơn.

- Ha ha, thế thì còn gì bằng.

Trong phòng ký túc xá, Đại Nam và Dĩnh Minh đang tìm mọi cách dỗ bảo bối của anh ăn cơm. Tuy Dĩnh Minh và Hùng Chí đều bằng tuổi Tịch Hiên nhưng cả phòng ký túc xá này đều coi cậu là em út mà quan tâm, bởi cậu nhỏ con nhất cũng xinh xắn nhất đám. Lãnh Mạt Diễn đau lòng lại gần cậu, Đại Nam và Dĩnh Minh ném ánh mắt dò hỏi sang Hùng Chí, cậu ta kéo cả bọn ra ngoài để lại anh và Tịch Hiên bên trong.

Tịch Hiên đột nhiên thấy bên ngoài im lặng nên ló đầu ra xem, đôi mắt sưng múp của cậu dừng lại thân ảnh đang lo lắng ngồi bên cạnh mình. Vừa thấy anh, cậu chỉ muốn khóc nữa. Anh bảo đi công tác mà thật ra anh đang ở bên ai? Cô ta bảo cô ta là bạn gái anh, vậy cậu là gì, cậu là bạn trai của anh à?

- Tịch Hiên à...

- Anh về đi! Em không muốn gặp anh. – Cậu lại chui vào chăn.

Mạt Diễn kéo chăn ném đi, anh ôm cậu vào lòng mặc cậu chống cự.

- Nghe anh giải thích được không? Em tắt máy làm anh không biết làm sao cả. Anh lo quá đi mất!

- Em không muốn nghe!

- Không nghe cũng phải nghe! Anh ngồi máy bay 3 giờ liền trở về, em cho anh nói xong rồi đuổi đi cũng chưa muộn.

Nghe anh nói thế, cậu yên tĩnh trở lại, cậu ngẩng đôi mắt đỏ hồng lên nhìn anh. Anh đau lòng lau nước mắt trên má cậu:

- Đừng khóc nữa...

- Cô ta là ai? Tại sao lại nói là bạn gái anh? Cô ta còn bảo anh đang tắm, hai người ở chung phòng à? – Cậu hỏi một hơi.

- Cô ta nói thế với em à? – Mạt Diễn âm trầm hẳn, Tịch Hiên run lên nhìn anh.

- Không phải thế sao?

- Nếu cô ta là bạn gái anh vậy em là gì? Câu hỏi ngốc như thế mà cũng hỏi! Tại sao không tin anh một chút nào vậy? Uống công anh thương em, lo tới nỗi bay ngay về đây. – Mạt Diễn nhăn nhó quát cậu: - Cô ta là con gái bạn của bố anh, thế thôi!

Đột nhiên Tịch Hiên muốn cười, cậu chỉ giận dỗi chút thôi không ngờ anh bay về luôn. Cậu ăn năn cúi đầu, không dám lên tiếng.

- Hết giận rồi? Sau này cô ta nói gì cũng đừng tin, em chỉ cần tin anh nói, chẳng cần tin ai khác nữa cả.

- Anh có lừa dối em không? – Cậu lí nhí hỏi.

- Không bao giờ! Đợi lần này dự án thành công và công ty đi vào quỹ đạo, chúng ta sẽ đi du lịch nhé. – Anh ôm siết cậu nói.

- À, có một việc em muốn hỏi anh!

- Em hỏi đi!

- Anh làm ở công ty nào thế? Hình như chức vị rất cao.

- Em biết Thịnh Đăng không? – Thấy cậu gật đầu anh mới nói tiếp: – Hiện tại anh đang làm giám đốc điều hành của Thịnh Đăng, nhưng thân phận của anh không chỉ ở đây, tóm lại rất phức tạp, anh không có thời gian nói hết nhưng một lúc nào đó anh sẽ nói rõ cho em, em cũng cần chuẩn bị tâm lý.

- Anh là mafia à? – Cậu lo lắng hỏi.

- Một nửa thôi! – Anh cười khê, rồi nói thêm: – Quan hệ của chúng ta vẫn nên giữ bí mật, bởi nếu đối thủ của anh biết về em sẽ gây nguy hiểm cho em, cũng gây bất lợi cho anh nên em thông cảm cho anh nhé! Một lúc nào đó anh sẽ dắt em về ra mắt gia đình...

- Làm người tình bí mật của anh cũng không sao mà... miễn sao chúng ta được ở bên nhau là tốt rồi. – Cậu ôm anh đáp khê.

- Bây giờ em nên rửa mặt đi, rồi chúng ta mời bạn em đi ăn một bữa, sau đó anh phải bay qua Úc nữa rồi.

- Anh không ở lại được à? – Cậu không nỡ hỏi.

Mặt Diễn lắc đầu, rồi anh hôn lên trán cậu: – Sáng ngày mốt anh lại về, chúng ta sẽ lại gặp nhau. Em có thể nhắn tin cho anh khi nào rảnh rồi.

- Vâng!

- Đi rửa mặt đi, trông em cứ như con mèo!

—————oOo—————

Bên ngoài ba người bạn chung phòng của Tịch Hiên đang chụm đầu nhau nói chuyện:

- Cậu có tin đó là anh họ của Tịch Hiên không? – Dĩnh Minh hỏi.

- Không! – Đại Nam lắc đầu, Hùng Chí không ý kiến.

- Tôi thấy họ giống người yêu của nhau hơn! – Đại Nam nói.

- Chuyện đó chẳng có vấn đề gì, lần đầu tiên tôi gặp đã biết Tịch Hiên không giống tụi mình, cậu ấy quá xinh đẹp, quá yếu ớt... mà người như thế thì cần người bảo vệ hơn là bảo vệ người khác. – Hùng Chí nói.

- Tôi thấy anh Diễn đó cũng là một người có địa vị không nhỏ, nếu anh ấy có thể quan tâm, bảo vệ Tịch Hiên thì tốt lắm rồi, cậu không biết mỗi lần Tịch Hiên lên lớp là có bao nhiêu ánh mắt bất thiện nhìn cậu ấy đâu. – Dĩnh Minh lên tiếng.

- Nếu anh ta không yêu cậu ấy thì sao? – Đại Nam lo lắng phản đối.

- Thì chúng ta đem Tịch Hiên giấu đi, dù sao không có chúng ta xin phép, anh ta cũng không gặp được cậu ấy. Mà chỉ việc cậu ấy không nghe điện thoại đã sốt sắn chạy tới như thế thì tớ nghĩ anh Diễn đổ Tịch Hiên nhà chúng ta mất rồi. – Hùng Chí khoái trá cười.

- Thôi, cứ chậm rãi quan sát thêm đi! Họ ra kia...

Lãnh Mạt Diễn đưa cả bọn đi ăn ở một quán ăn gia đình lâu năm, đồ ăn rất ngon. Bọn họ còn uống cả rượu nên lúc về ai cũng ngà ngà say. Anh đưa cả bọn về ký túc xá rồi hôn tạm biệt bảo bối của anh, lại đón xe đến sân bay để bay sang Úc.

Tịch Hiên đau lòng nhìn về mặt mỗi hiện trên gương mặt anh, nếu cậu biết anh sẽ mệt như thế, cậu sẽ không giận đối trẻ con như vậy. Cậu tự nhủ sau này sẽ không để anh lo lắng như thế nữa, chuyện gì cũng phải hỏi anh cho rõ ràng rồi mới giận đối... Nếu Mạt Diễn mà biết cậu nghĩ thế sẽ phì cười cho xem.

Chương 13: Richard T. Lawrence

Trong một căn phòng sang trọng bậc nhất bậc nhì thế giới, hai thân ảnh dính chặt lấy nhau cùng day dưa nóng bỏng. Thân thể cường tráng của người đàn ông ướt đầm mồ hôi đang trượt động liên tục ra vào thân thể nhỏ nhắn, trắng trẻo bên dưới anh ta. Cô gái rên rỉ liên tục, từng tiếng ngắt quãng cầu xin tha thứ... Trong mắt người đàn ông chẳng có gì ngoài sự bạo ngược, lạnh lẽo. Hắn có một gương mặt góc cạnh của người châu Âu, mày kiếm, mắt sâu, đôi môi mỏng... mọi đường nét trên gương mặt hợp thành một gương mặt rất điển trai nhưng vô cùng nguy hiểm. Hắn ta ồ ồ thở dốc, dường như trong cơn kích tình kịch liệt như thế cũng không thể thay đổi một chút nào sự tàn bạo, nguy hiểm trong đôi mắt hắn.

- Richard... chậm... chậm một chút... - cô gái yếu ớt cầu xin.

- Hừ! - Richard càng động nhanh hơn và trong một thoáng sau đó, mọi thứ bùng nổ. Hắn đổ ập xuống người cô gái, thở hổn hển. Cô gái cũng chỉ còn chút sức để thở.

Richard T. Lawrence - người thừa kế duy nhất của Eichen Lawrence, như thừa hưởng được tính cách của bố, hắn cũng là một người âm mưu và thủ đoạn. Hắn ta không phải là một người quá kém cỏi, nếu so với Mạt Diễn cũng có thể coi là ngang tài ngang sức, nhưng chính vì hắn quá tâm cơ và ngang ngược nên người trong gia tộc không đánh giá cao bằng Lãnh Mạt Diễn - một đứa con lai.

Richard rời khỏi người cô gái, hắn tựa vào đầu giường, rút một điếu thuốc ra châm lửa. Dường như dạo gần đây mọi sự đều bất lợi đối với hắn, chuyển vũ khí vừa vận chuyển đến cảng chẳng hiểu sao bị cấm đoán, coi như mất trắng. Mất tiền thuốc hạ hắn dày công huấn luyện chẳng hiểu sao cứ gặp tai nạn bỏ mình, đến hôm nay hắn gần như phát điên... Hắn biết có người giở trò sau lưng, muốn làm yếu thế lực của hắn và lão già, nhưng bọn chúng thật sự là quá cẩn thận nên chẳng để lại chút dấu vết gì. Hắn biết người có thể làm việc đó chỉ có Kat Lawrence - chú hai của hắn. Hắn còn nghe nói ông ấy đã đưa Ryan sang Trung Quốc làm việc, có lẽ để tránh đụng độ với lão già nhà hắn một thời gian, bởi suy cho cùng Ryan cũng còn non nớt quá.

Hắn từ nhỏ đã theo cha học tập, nên có thể nói mọi thủ đoạn máu tanh của lão hắn đều thuộc lòng mà không chút sợ sệt làm theo. Hắn có máu bạo lực từ bé và hắn không muốn ngăn chặn sự bạo ngược của mình, hắn muốn mọi người phải phục tùng hắn, sợ hãi hắn. Cho đến khi Ryan xuất hiện, hắn cảm giác mình như lu mờ dưới cái bóng của cậu ta nên hắn càng muốn mọi thứ phải được bạo lực hóa.

Nghe thế lực của lão già bảo Ryan đang bên Trung Quốc làm mưa làm gió, hắn thật sự rất muốn sang đó xem cậu ta thế nào. Nhưng hiện nay tình trạng hắn không được tốt nên cũng không dám xuất ngoại, chỉ đành đợi một thời gian nữa mới có thể đối đầu với Ryan.

—————oOo—————

Sydney - Australia.

- Diễn, cậu đã trở về đúng lúc thật! - Dean vừa vào phòng đã hớn hở lên tiếng.

- Trông cậu có vẻ vui nhỉ? Tôi đang mệt chết đây! - Mạt Diễn bóp trán nói.

- Không vui sao được! Nghe được tin Richard mất tông lô hàng vừa cập cảng, hơn 5 triệu đôla chứ ít ỏi gì, tôi đang sướng tợn đây này.

- Ồ, hay thật! Anh ta cũng quá sơ suất rồi, làm sao mà để bị tóm thế nhỉ?

- Chắc, chắc... tôi càng ngày càng sùng bái cậu rồi đấy! Chẳng phải do cậu giở trò sau lưng hay sao, bây giờ còn bày đặt vờ vịt! - Dean trề môi.

Lãnh Mạt Diễm chỉ cười không nói. Đúng là anh giỏi trò, chỉ chút thủ đoạn nhỏ đã khiến Richard không thể xuất ngoại trong nửa năm, để anh có dư thời gian chuẩn bị nơi chốn an toàn cho bảo bối của mình tránh mưa bom bão đạn.

- Chuyến đi thế nào? – Dean quan tâm hỏi.

- Ổn rồi, nhưng tôi càng ngày không thể không để tâm đến sự quá phận của Rosna. – Mạt Diễm nhú mày nói.

- Ô hay, cô ta cũng chỉ mới nghe điện thoại của cậu có một lần, đã là quá phận. Vậy đợi đến lúc cô ta làm mình làm mẩy với mẹ cậu, đòi kết hôn với cậu thế thì là gì?

- Chuyện đó không bao giờ xảy ra đâu, tôi sẽ bóp chết ý nghĩ đó từ trong trứng nước.

- Hừm! – Dean miễn bình luận: - À, chuyện hợp tác với NIA đã ổn rồi đây, chỉ cần ngày mai đến diễn trò một chút là chúng ta có thể ôm hợp đồng về. Chắc bên Hoa Đông sẽ tức đến ói máu đây.

- Cậu càng ngày càng cao tay nhỉ, tôi chỉ vừa đi có một buổi đã thành công đem dự án về, tiền thưởng cuối năm nay không tăng cho cậu gấp 3 gấp 4 có vẻ không ổn nhỉ?

Mắt Dean phát sáng như đèn pha ô tô. Chuyện này nghe hay à nha!

Cốc, cốc! – Mạt Diễm nhú mày nhìn ra cửa, Rosna đang ngại ngùng đứng đó. Từ chuyện hôm trước đến giờ cô vẫn còn e sợ Ryan nên cũng không dám chạm mặt anh.

- Có chuyện gì? – Mạt Diễm lãnh đạm hỏi, bàn tay đang chăm chỉ nhấn tin với bảo bối của anh.

- Em... em muốn hỏi anh chừng nào về?

- Tối nay chúng ta sẽ xuất phát về Bắc Kinh! – Anh đáp.

- À, em chỉ muốn nói là... có lẽ em sẽ về Mỹ với bố, không thể trở về với anh. Bố vừa nhắn em về, ông ấy nhớ em. Nên một tý nữa em sẽ đi luôn...

- Vậy à? Em gởi lời hỏi thăm ông ấy dùm tôi, nếu có gặp mẹ tôi thì nhắn với bà ấy dùm, chuyện của tôi tự tôi quyết định, đừng quá quan tâm sẽ mệt đầu óc. – Đôi mắt Mạt Diễm lạnh lùng nhìn thẳng cô.

- Vâng... - Rosna run rẩy trong lòng, chắc có lẽ tình cảm của cô đối với anh sẽ không được đáp lại rồi, chỉ là sự lãnh đạm của anh khiến cô đau đớn.

- Vậy, để tài xế đưa em ra sân bay! Lên đường bình an. – Mạt Diễm nhìn cô một chút rồi nhẹ giọng nói.

Dean thở dài, cũng chúc Rosna bình an. Chờ cô đi khỏi anh mới khẽ liếc nhìn Mạt Diễm, ai mà yêu đơn phương cậu ta quả là khổ, ai mà được cậu ta yêu cũng là vui sướng trong khổ đau...

————o0o————

Tịch Hiên đang ngồi ngẩn ngơ nhìn chiếc điện thoại trên tay, cậu vừa nhận được tin nhắn của Mạt Diễm bảo rằng tối nay anh sẽ về. Chỉ mới xa anh một ngày thôi mà cậu đã thấy nhớ như vậy, cậu không thể tưởng tượng ra anh mà đi công tác thường xuyên thì sẽ thế nào. Trong lòng cậu đang rộn ràng cả lên, chỉ muốn chạy lập tức ra sân bay mà chờ anh về, nhưng anh đã nhắn tin bảo ngày mai anh sẽ đến gặp cậu, không cho cậu chạy lung tung. Tịch Hiên thở dài trong lòng, có một người yêu như thế thật tốt nhưng cũng quá nghiêm chỉnh đi, chắc cậu sẽ không được tùy hứng dài dài, cậu chỉ không muốn anh không vui thôi.

- Tịch Hiên!

Tịch Hiên ngẩng đầu lên nhìn người đang gọi mình. Đó là nhóm trưởng câu lạc bộ ca kịch của trường, cũng là bạn cùng lớp của cậu – Hàn Mỹ Vân.

- Mỹ Vân!

- Sao lại ngẩn người ra đây? Tớ kêu cậu vào câu lạc bộ mà không nghe, cũng chẳng chịu tham gia hoạt động nào cả. Bên tớ đang thiếu người, cậu qua giúp đỡ chút đi. Chẳng lẽ cậu bận gì à? – Mỹ Vân xỏ liên tục một tràng.

- Nhưng... - Tịch Hiên khó xử, cậu có thể tưởng tượng ra Mỹ Vân sẽ khiến cậu thê thảm thế nào nếu vào câu lạc bộ của cô ấy.
- Không nhưng nhị gì cả, đi theo tớ! – Mỹ Vân lôi cậu đi sênh sếch, khiến mọi người xung quanh bật cười, cô ấy đã quá nổi tiếng “bạo lực” ở trường từ khi mới nhập học.
- Này... tớ không diễn vai công chúa đâu đấy... - Tịch Hiên thương lượng.
- Ai bảo sẽ diễn vai công chúa, tớ chỉ cho cậu vai nàng hầu cạnh công chúa thôi.
- Thế cũng không được! Tớ là con trai mà...
- Ai bảo cậu đẹp như vậy, trắng như vậy, không thương lượng...

Tiếng tranh luận của hai người họ vang khắp sân trường, ai đi ngang cũng không nhịn được cười mà đưa mắt nhìn thử cái người đang bị cưỡng chế lôi đi xem như thế nào. Mà ai cũng công nhận, Tịch Hiên rất đáng yêu lại nhỏ nhắn, nếu cậu thật sự diễn kịch, có lẽ họ sẽ bất chấp mọi giá đi coi thử xem, khi cậu mặc đồ con gái sẽ như thế nào...

Chương 14: Ngày ngày thương nhớ

Vừa tan buổi học sáng, Tịch Hiên đã vội vội vàng vàng đi ra phía cổng. Cho đến khi nhìn thấy dáng người dong dong cao với thân hình hoàn mỹ đang thoải mái tựa vào chiếc Porsche xanh đen quen thuộc, khóe môi cậu mới hiện lên một nụ cười rục rịch. Lãnh Mạt Diễn nhìn về phía cậu, đôi mắt lấp lánh tình yêu dịu dàng khẽ nở một nụ cười thật khẽ. Thì ra anh nhớ cậu nhiều đến vậy, chỉ hận không thể ôm cậu vào lòng ngay lập tức, mặc kệ người ta sẽ nói gì.

- Diễn! – Tịch Hiên chạy lại trước mặt anh, đè nén xúc động muốn ôm anh của mình lại, thở hồng hộc.
- Em tan học rồi à? Anh có chạy mất đầu mà cần chạy như thế! – Mạt Diễn khẽ cười trêu cậu.
- Người ta muốn gặp anh nhanh một chút... - Cậu lí nhí, tủi thân nhìn anh.

Mạt Diễn nhìn cậu như thế thì ngứa ngáy hết cả ruột gan, sao mà đáng yêu như thế chứ. Anh lấy tập sách của cậu ném vào ghế sau, rồi kéo cậu đặt vào ghế phụ lái. Sau đó anh gấp gấp leo lên xe phóng thẳng ra đường. Tịch Hiên nhìn anh rần rần cười, có vẻ như anh còn gấp gấp hơn cả cậu.

- Chúng ta đi đâu thế? – Cậu nhìn anh hỏi.
- Một nơi có thể thỏa sức yêu thương. – Anh nhẹ giọng nói.

Tịch Hiên đỏ mặt, anh có cần nói trắng trợn vậy không, làm cậu xấu hổ quá thể! Thật ra cậu vẫn nhớ như in cái hôn đầu tiên của mình, cũng nhớ đôi môi anh nữa. Càng nghĩ mặt lại càng đỏ. Mạt Diễn nhìn cậu bật cười:

- Em đang nghĩ bậy gì à? Sao mặt đỏ thế?
- Anh mới nghĩ bậy! – Cậu chột dạ đáp.
- À, thì ra là nghĩ bậy thật! – Mạt Diễn sờ cằm chọc cậu.
- Anh... không nói với anh nữa! – Cậu vờ giận dỗi, quay mặt ra nhìn cảnh.

Mạt Diễn không nói gì nữa nhưng ánh mắt ngập ý cười. Cậu cứ dỗi đi, tý nữa anh sẽ dỗ đủ. Hôm nay có rất nhiều thời gian.

—————o0o—————

Lãnh Mạt Diễn dừng xe trước một căn biệt thự ngoại ô mà anh vừa mua cách đây không lâu. Lý do anh quyết định mua nó là vì sự riêng tư của anh và bảo bối Tịch Hiên bị người ta dòm ngó. Căn nhà trong thành phố rất tốt nhưng lại ở nơi đông đúc, anh lo lắng sẽ có người gây rắc rối cho cậu nếu biết cậu ở với anh. Tuy anh biết chuyện anh quen cậu sẽ không giấu được lâu, nhưng anh cũng muốn giữ càng lâu càng tốt vì nếu chuyện này mẹ anh mà biết thì ngày tháng hạnh phúc của anh và cậu sẽ không còn yên ổn nữa.

Tịch Hiên ngơ ngác nhìn căn nhà tuyệt đẹp trước mắt. Căn nhà gồm hai tầng, được sơn màu trắng với ngói đỏ, bao xung quanh là một hồ bơi xanh ngắt và một khoảng sân được trồng hoa cỏ đủ màu. Ở giữa bãi cỏ là một hiên che nắng với bàn ghế bằng gỗ cũng sơn màu trắng nốt, bên cạnh nó là một hồ cá nhỏ được xây theo phong cách thủy mộc vô cùng tự nhiên và đẹp mắt, với nước chảy róc rách, cá bơi tung tăng...

- Đẹp quá! – Cậu ngơ ngác thốt lên.

- Nơi này là của em! – Mạt Diễm ôm cậu nói.

- Hả? – Cậu sững sờ nhìn anh: - Sao lại là của em? Em đâu có nhiều tiền như vậy!

- Tịch Hiên! Đây là món quà đầu tiên anh tặng em! – Mạt Diễm đưa cho cậu một túi hồ sơ.

Cậu đỡ lấy nhận lấy, bên trong là giấy tờ nhà đất với người đứng tên là cậu. Tịch Hiên nhìn anh, bỗng thấy không vui. Thấy cậu không nói gì, vẻ mặt nhăn nhó, Mạt Diễm lo lắng hỏi:

- Sao thế? Em không thích à?

- Không phải!

- Thế sao lại không vui? Nếu em không thích anh sẽ chọn chỗ khác đẹp hơn...

- Em có cảm giác như mình đang lợi dụng anh...

Lãnh Mạt Diễm im lặng nhìn người đang cúi đầu. Anh không ngờ chỉ tặng cậu một món quà mà lại khiến cậu suy nghĩ như thế.

- Tịch Hiên...

- Em quên anh không phải vì tiền... chỉ là... món quà này... em không nhận được... - Cậu vẫn xoắn xuýt.

- Tịch Hiên, nhìn anh!

Cậu ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt ngập tràn sự tủi thân khiến anh chỉ muốn tát cho mình một cái. Anh quên mất rằng Tịch Hiên của anh chỉ là một cậu bé lớn lên trong một gia đình bình thường, một món quà nhỏ mấy chục ngàn đã khiến cậu khó xử huống chi một căn nhà trị giá mấy trăm triệu. Anh ôm cậu ụng sấu vào trong ngực, thì thầm:

- Anh xin lỗi! Anh không nghĩ tới cảm nhận của em mà đã làm như thế...

- Không đâu...

- Em không nhận món quà này cũng không sao, anh sẽ tặng em một thứ gì đó nhỏ bé hơn vậy. Em đừng buồn nữa!

- Anh không giận? – Cậu lí nhí.

- Sao anh lại giận? Em không giận anh là may mắn cho anh rồi. Nhưng giấy tờ đã lỡ làm rồi, nếu em không thích thì cứ bán...

- Em rất thích nhưng... nó thật sự quá...

- Thôi vậy, nếu em không muốn sở hữu nó thì chia cho anh một nửa, hai ta cùng đứng tên, được không? Dù sao thì nó cũng là nơi chúng ta thường xuyên ở sau này.

Tịch Hiên mỉm cười nhìn anh, gật đầu. Đây sẽ là mái ấm của anh và cậu, cậu sẽ giữ gìn nó thật tốt.

- Vào nhà thôi! Ở đây chỉ có hai chúng ta nên phải tự nấu ăn. Anh dự định sẽ ở đây hai ngày cuối tuần, em có bận gì không?

- Không ạ! – Cậu phụ anh lấy thức ăn và nước uống sau cốp xe đem vào.

- Vậy thì tốt rồi! Nhớ nhắn lại với bạn em kéo bọn họ lo.

- A!

- Sao thế? – Anh lo lắng nhìn cậu.

- Em không mang theo quần áo! – Cậu đỏ mặt nhìn anh, sao lần nào gặp anh cậu cũng không đem quần áo nhỉ.

Mạt Diễn bật cười nhìn cậu:

- Chắc em cũng không cần quần áo làm gì đâu!

- Anh... - Mặt cậu đỏ lan sang cả tai và cổ.

- Anh đùa thôi! Anh có mua cho em ít quần áo để trong vali ấy. Anh chưa cảm thú tới nỗi để em trần truồng chạy nhong đâu. Ha ha...

- A... anh còn dám trêu em nữa, không chơi với anh nữa.

Tịch Hiên xấu hổ chạy tít vào nhà, bỏ lại Mạt Diễn cười vui vẻ phía sau.

—————o0o—————

Hai ngày cuối tuần thật hạnh phúc và ấm áp. Tịch Hiên được Mạt Diễn cưng chiều tận trời xanh, ăn uống đều là anh tự xuống bếp. Mạt Diễn nấu ăn rất ngon, lần nào cậu cũng ăn gấp đôi bình thường làm anh cười tích mắt, anh nhất định là muốn nuôi cậu thành heo mới nấu ăn ngon như thế.

Buổi tối hai người nằm chung một chiếc giường rộng lớn, nhưng Tịch Hiên không cảm thấy nó lớn mà chỉ thấy thật ấm áp. Cậu được anh ôm vào ngực, hương gỗ mộc quen thuộc lan tỏa xung quanh khiến cậu dễ dàng đi vào giấc ngủ. Thật ra biết hai ngày cuối tuần được ở cùng anh, cậu cũng hồi hộp muốn chết. Lúc cậu mới biết mình là gay, cậu đã tìm hiểu về mọi thứ, cậu biết “lần đầu tiên” rất đau, mà người nằm dưới càng chịu nhiều áp lực hơn nữa. Cậu có chút mong chờ được làm việc đó với anh nhưng cũng rất sợ điều đó xảy ra. Nhưng mà Mạt Diễn như nhìn ra lo lắng của cậu, anh chỉ mỉm cười ôm cậu ngủ, không làm điều gì quá đáng ngoài những chiếc hôn sâu khiến cậu mất thở ấy... Chỉ bấy nhiêu đó đủ khiến cậu thỏa mãn rồi. Đây là người đàn ông của cậu, là người cậu yêu và cậu thật hạnh phúc khi được yêu anh.

Chương 15: Biến cố

Lúc này, họ đang ngồi ôm nhau trên chiếc ghế dài cạnh bể bơi đọc sách. Tịch Hiên cảm thấy thời gian trôi qua thật mau, cậu chỉ muốn được ở cạnh anh nhiều thêm nhiều thêm nữa...

Chuông điện thoại của Lãnh Mạt Diễn bất chợt rung lên làm cả hai người giật mình.

- Tôi nghe đây!

- “Mạt Diễn, cậu cần về Mỹ gấp. Cha cậu gặp bị ám sát đang trong giai đoạn nguy hiểm, cần cậu trở về ổn định tình hình”. – Giọng nói gấp gáp của Dean vang lên.

- Cái gì? – Mạt Diễn bật người dậy, Tịch Hiên cũng lo lắng ngồi theo anh: - Tôi biết rồi! Tôi sẽ về ngay.

Mạt Diễn cúp điện thoại, anh đưa ánh mắt lo lắng nhìn Tịch Hiên rồi chọt hôn cậu thật sâu. Đến khi anh buông cậu ra, cậu đã choáng váng cả mặt mày.

- Anh phải đi! Cha anh đang gặp nguy hiểm, xin lỗi em, Tịch Hiên.

- Anh đi nhanh đi! Bác ấy sẽ không sao đâu, anh cũng giữ gìn sức khỏe, em chờ anh về!

Mạt Diễn gật đầu rồi lên phòng thu dọn quần áo, anh dặn dò Tịch Hiên ở đây chờ người của anh đến rước mới được đi nếu không anh sẽ lo lắng. Anh hứa sẽ gọi điện cho cậu ngay khi có thể.

Tịch Hiên nhìn chiếc Porsche mất hút trên đường, lòng lo lắng không yên. Cậu có cảm giác sẽ có việc gì đó xảy ra.

—————o0o—————

Dean ở sân bay đón được Mạt Diễn, cậu cũng chỉ dặn dò anh cẩn thận rồi tiễn anh lên máy bay. Mạt Diễn gọi Dean lại:

- Tôi đi rồi, cậu thỉnh thoảng chăm sóc Tịch Hiên dùm tôi. Lúc cậu về sẵn đi đón em ấy hộ tôi, em ấy đang ở căn biệt thự ngoại ô chờ đây!

- Rồi rồi, đảm bảo cục cưng của cậu sẽ trắng trẻo mập mạp chờ cậu trở về. Yên tâm lên đường đi!

Lãnh Mạt Diễm mỉm cười quay người bước vội vào chỗ kiểm soát vé.

Khi Dean đến được chỗ đón người thì trời đã sập tối. Tịch Hiên thấy ánh đèn xe bên ngoài thì bước vội ra, xuất hiện trước mặt cậu là một anh chàng người ngoại quốc tóc nâu mắt xanh đang mỉm cười.

- Chào... chào anh! – Cậu lên tiếng.

- Cậu là Tịch Hiên đúng không? – Dean nhìn cậu con trai xinh đẹp trước mắt mà chửi thầm trong lòng: “Xinh như thế hèn chi cậu ta giấu kỹ vậy!”.

- Vâng ạ! Anh là...

- Tôi là Dean, bạn thân của Mạt Diễm, cậu ta nhờ tôi đón cậu về trường.

- Anh ấy... đã lên máy bay rồi ă? – Tịch Hiên buồn bã hỏi.

- Ủ! – Dean sững sốt: - Nhưng mà cậu yên tâm, cậu ta có lẽ rất nhanh sẽ trở lại.

Tịch Hiên khó hiểu nhưng cũng không hỏi nữa. Cậu đi vào xách hành lý - là vài bộ quần áo anh mua cho cậu và tập sách – ra xe với Dean.

- Cậu đã ăn cơm chiều chưa? – Dean quan tâm hỏi.

- A... vẫn chưa ăn! Quên mất... - Cậu cười ngượng ngùng.

Dean than thở trong lòng, cậu bé này chắc đã yêu tên băng giá đó như điên rồi. Chỉ mới đi có một chút mà đã quên cả ăn, cho đến khi cậu ta về chắc anh đây phải làm thân osin dài dài chăm vợ dùm hử. Anh vẫn chưa có người yêu đây này, sao không ai thương anh vậy?

Dean dừng trước một quán ăn nhỏ gần trường Tịch Hiên, họ chọn một bàn rồi gọi món. Thức ăn ở đây cũng khá ngon, Tịch Hiên trước giờ không kén ăn nên không có yêu cầu gì, chỉ là ăn không ngon miệng thôi.

- Tịch Hiên! Cuối cùng cũng gặp được cậu! – Giọng Mỹ Vân vang lên từ xa.

- A... Mỹ... Mỹ Vân tỷ! – Tịch Hiên cười khan, chết chắc rồi.

Dean nhìn cô gái đang hùng hổ chạy tới mà ê hết cả răng. Mỹ Vân đưa mắt nhìn Dean rồi liếc mắt về kẻ tội đồ mà hai hôm nay cô tìm kiếm khắp nơi:

- Nói mau! Cậu đã trốn đi đâu? Chẳng phải đã nói là dợt kịch cho buổi lễ sắp tới hay sao?

- Tổ... tổ có việc gấp nên không kịp báo cho cậu. – Tịch Hiên lý nhí.

- Hừ, còn bịa đặt! Bọn Đinh Minh bảo cậu đi thân mật với người yêu rồi.

- Hả? – Tịch Hiên trợn mắt. Cậu nhớ mình bảo với bọn họ mình đi chơi với anh họ mà, sao lại ra “người yêu” rồi.

Mỹ Vân nhìn người này giờ vẫn im lặng, lên tiếng hỏi:

- Anh là người yêu của cậu ấy?

Lần này cả Dean và Tịch Hiên đều bị cô làm cho đứng hình. Không ngờ còn có một cô gái thẳng thừng như thế. Chuyện tình yêu đồng tính vẫn đang bị mọi người kỳ thị mà cô cứ tỉnh bơ hỏi.

- Mỹ Vân... anh ấy không phải! – Tịch Hiên nín áo cô.

- Không phải à! Vậy anh ta là ai? Tổ chưa từng gặp.

Dean hứng thú nhìn cô gái này. Lần đầu tiên anh gặp một người cá tính như thế, khiến cuộc đời anh đang buồn chán bỗng trở nên rục rịch hơn.

- Xin chào! Tôi là Dean, bạn cậu ấy!

- À, chào anh! Vậy chắc anh là bạn người yêu cậu ấy rồi. Cảm ơn đã đưa cậu ấy về!

- Ô, không có gì, tôi cũng được người nhờ vả thôi.

- Mỹ Vân... - Tịch Hiên hết nói nổi.

- Nào, đi về! Mình sẽ tính sổ với cậu tội “mê trai bỏ bạn”. – Cô nàng lại lúi sềnh sệch cậu đi, cậu ngượng ngùng chào tạm biệt Dean. Có một người bạn gái mạnh mẽ cũng hơi bất lực.

Dean bật cười nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn ấy, cảm thấy cả hai người rất đáng yêu. Dean phải công nhận anh bị rung động bởi cô nàng đó.

————o0o————

Lãnh Mạt Diễn trở về Mỹ, dùng một ngày thời gian ổn định tình hình. Cha anh đã thoát khỏi nguy hiểm và đang hồi phục rất tốt. Có lẽ anh đã coi nhẹ sự nóng lòng của Eichen rồi, đến chuyện ám sát lộ liễu như vậy mà lão cũng dám làm. Tuy bây giờ trong tay anh không có chứng cứ xác thực nhưng để đoán được điều đó không khó. Richard – con lão đang bị giam lỏng tại Ý, thể lực của cha lại ngày càng lớn nên ông ta muốn giết cha, người cầm đầu mà chết thì coi như thể lực của cha sẽ suy yếu từng ngày.

Hôm nay anh đến thăm cha, mẹ vẫn cứ thút thít bên giường bệnh. Anh biết bà lo lắng nên cũng không nói gì nhiều. Anh vẫn chưa có thời gian để gọi điện cho tình yêu bé nhỏ của anh, chắc cậu lo lắng lắm. Khi Mạt Diễn định ra khỏi phòng gọi điện thoại thì bị mẹ gọi lại:

- Ryan, mẹ nhờ con chăm sóc Rosna sao con lại để con bé về một mình vậy? Con bé có vẻ buồn hơn cả lúc qua tìm con.

- Mẹ, chuyện tình cảm không thể gượng ép. Mẹ cứ mặt kệ con đi! Rosna là một cô gái tốt nhưng con không yêu cô ấy, nên mẹ đừng phí công nữa.

- Mẹ chỉ muốn tốt cho con thôi!

- Con biết nên mới nói mẹ đừng gượng ép, nếu thế thì chẳng ai hạnh phúc cả. Con sẽ không lấy vợ nếu bên gia tộc chưa yên ổn.

- Ủ, mẹ biết rồi! Con cũng đừng quá sức mà làm việc đó!

- Vâng! Con về công ty đây, còn phải ổn định bên phía gia tộc nữa.

Anh chào bà rồi đi. Mạt Diễn ngồi trên xe, anh gọi cho bảo bối của anh. Anh biết bây giờ nói vậy thì mẹ sẽ yên tâm nhưng nếu chuyện của anh và Tịch Hiên mà lộ thì không biết phản ứng của mẹ sẽ dữ dội đến mức nào...

- “Diễn...” – Giọng nói ngọt ngào của Tịch Hiên vang lên.

- Bảo bối, em có nhớ anh không? – Mạt Diễn cười khê.

- “Nhớ lắm! Anh vẫn ổn chứ?”

- Ủ, mọi chuyện đều tốt! Có lẽ một thời gian nữa anh sẽ về.

- “Vâng! Anh nhớ giữ gìn sức khỏe.”

- Em cũng nhớ ăn uống đúng giờ đấy nhé! Anh về mà mất cân nào anh phạt em đấy!

- “Nào có... em ăn đúng giờ lắm! Anh Dean đúng giờ lại gọi điện, muốn quên cũng không được.” – Cậu oán hận cáo trạng.

- A, tên Dean thế mà tốt! Về anh sẽ tăng lương cho cậu ta mới được. Ngoan, anh yêu em!

- “Em cũng yêu anh.”

- ...

Lãnh Mạt Diễn yên lòng tắt điện thoại, coi bộ cục cưng anh rất tốt thế nên anh sẽ sớm lo việc bên này rồi bay về với cậu. Xa cậu quá lâu anh không chịu nổi.

4. (chương 16 - 20)

Chương 16: Bị tai nạn

Mạt Diễm rời Bắc Kinh đến nay cũng gần hai tháng, Tịch Hiên vẫn thường nhắn tin với anh khi rảnh rỗi, chỉ là dù có nhắn bao nhiêu tin cũng không làm vơi đi một chút xiu nào nỗi nhớ trong lòng cậu. Nghe anh bảo cha anh đã khỏe trở lại, và điều đó có nghĩa là anh sắp về với cậu, Tịch Hiên thật ra rất mong chờ.

Sắp qua năm mới nên Tịch Hiên cũng chuẩn bị hành lý về nhà ăn tết cùng gia đình. Nghe mẹ bảo tết này anh hai dẫn người yêu về ra mắt, cậu cũng thấy mừng vì anh đã tìm được một nửa của mình, thấy mỗi lần mẹ gọi là lại khen chị dâu tương lai hết lời, cậu cũng thấy vui vẻ theo.

Hai tháng nay Tịch Hiên bị Dean quản lý giờ giấc ăn uống chặt chẽ, đến nỗi Mỹ Vân mỗi lần thấy cậu bắt điện thoại lại chê môi, khinh bỉ cậu “có trai quên bạn”. Cậu chỉ biết cười khổ. Phải công nhận Dean là một “quản gia” chất lượng tốt, chỉ trừ một chút thôi là lỗi tai cậu ong ong nào là “Mạt Diễm sẽ cảm thấy thế nào”, “Mạt Diễm sẽ xử lý tôi ra sao”,... Và thế là mỗi lần Dean gọi đến mà có Mỹ Vân bên cạnh, cậu lại quăng chiếc di động đang rung bần bật sang cho cô ấy, mặc xác họ nói gì với nhau.

Lúc này cậu đang đón xe ra bến tàu, chuẩn bị về quê ăn tết. “Chẳng biết bên Mỹ anh ấy có ăn tết như mình không nhỉ?” - Tịch Hiên vừa nghịch điện thoại vừa chờ xe đến. Điện thoại lại rung lên...

-Alo...

-“Tịch Hiên à, cậu đang ở đâu thế?” - Dean ồm ồm hỏi.

-Em đang ở cổng trường đón xe.

-“À, tôi nhớ rồi! Hôm nay cậu về quê, có cần tôi cho người đưa cậu về không?”

-Không cần đâu ạ! Em đã mua vé tàu rồi, với lại có người đưa về sẽ gây chú ý, em không muốn đem lại rắc rối không cần thiết cho anh ấy...

-“Vậy cẩn thận nhé! Lên tàu rồi thì gọi cho tôi, hôm nay công ty có việc nên không đưa cậu ra bến tàu được”.

-Không sao ạ! Vậy anh làm việc đi, em sẽ gọi.

-“Ừ, tạm biệt!”.

Vừa cúp máy với Dean xong thì xe cũng vừa đến, Tịch Hiên khệnh khạng khiên hành lý bỏ vào cốp xe rồi yên vị ở ghế sau, lên đường đến bến tàu về quê...

—o0o—

Tin nóng - Lúc 2 giờ 10 phút chiều nay, trên đoạn đường từ đại lộ xxx đến đường xxx xảy ra tai nạn xe cộ liên hoàn khiến 18 người bị thương và 5 người chết. Hiện tại cảnh sát đang thống kê thiệt hại và ổn định tình hình...

Los Angeles, Mỹ - Lãnh Mạt Diễm đang họp trực tuyến với Dean trong phòng làm việc.

-Bao giờ cậu về? - Dean hỏi.

-Khoảng 2 tuần nữa! Mọi việc bên đó ổn chứ?

-Vẫn tốt, thông báo cho cậu một tin mừng là người của chúng ta đã gom được

kha khá cổ phần của tập đoàn Hoa Đông, chỉ một thời gian nữa sẽ có thể đè bẹp bọn họ.

-Chuyện đó không được gấp gáp, dù sao lão Eichen cũng không phải dễ xơi như thế.

-Ừ! Đúng rồi, cục cưng của cậu đã lên đường về quê ăn tết rồi. Cậu có biết gì không?

-Em ấy có nhắn tin, còn chúc tôi năm mới vui vẻ. - Nhớ đến cậu Mạt Diễm khẽ cười.

-Coi cái mặt cậu kìa, đừng làm tôi ghen tị, tôi vẫn còn độc thân đấy!

Lãnh Mạt Diễn định chọc lại vài câu nhưng bị tiếng chuông điện thoại cắt ngang.

-Tịch Hiên...

-“Xin hỏi đây có phải người thân của Tịch Hiên không ạ?” - giọng nói xa lạ vang lên khiến Mạt Diễn nhũn mày.

-Đúng vậy, xin hỏi anh là...

-“Xin chào, tôi là cảnh sát giao thông thành phố Bắc Kinh, chủ nhân chiếc điện thoại này đang được cấp cứu tại bệnh viện y học Bắc Kinh, tôi gọi điện để thông báo cho gia đình biết.”

Những điều mà anh cảnh sát nói sau đó Mạt Diễn hoàn toàn không nghe được gì. Dean bên kia màn hình nhìn thấy anh như vậy thì lo lắng hỏi dồn dập.

-Diễn, có việc gì thế? Sắc mặt cậu kém quá!

-Tịch Hiên... Tịch Hiên đang cấp cứu trong bệnh viện.

-Cái gì? - Dean nhảy dựng: - Ở đâu? Cậu bình tĩnh nói cho tôi biết, tôi sẽ xử lý. Mạt Diễn!!

-Ở bệnh viện y học Bắc Kinh. Cậu mau đi đi! Tôi sẽ cố gắng về thật sớm, chăm sóc em ấy dùm tôi. - Mạt Diễn nén lại lo lắng dặn dò.

-Cậu yên tâm! Tôi đi đây, chờ điện thoại.

Mạt Diễn thần thờ ngã ra ghế, chưa bao giờ anh thấy mình vô dụng đến vậy. Lúc này anh chỉ muốn bay ngay về với cậu, bất chấp tất cả... nhưng như thế thì sau này anh và cậu lại càng khó khăn hơn nếu muốn ở bên nhau, nên anh chỉ có thể nén, chờ đợi tin tức từ người bạn mà anh tin tưởng nhất, tin tức mà cậu sẽ bình yên, mạnh khỏe...

—o0o—

Khi Dean chạy tới bệnh viện thì Tịch Hiên đã được đưa ra phòng hồi sức, cậu bị gãy hai chiếc xương sườn và xay xát nhẹ ở một số nơi khác, không nguy hiểm đến tính mạng nhưng cũng chịu không ít đau đớn. Cậu vẫn chưa tỉnh vì thuốc mê nên Dean cũng chỉ ở bên cạnh trông coi cậu. Anh gọi cho Mạt Diễn báo tin bình an rồi dặn cậu ta đừng lo lắng nữa, Tịch Hiên không sao hết... nhưng anh biết, dù Tịch Hiên có bị một vết thương nhỏ như đứt tay cũng làm tên ấy đau đứt ruột đứt gan huống chi là gãy xương sườn phải nằm viện.

Một cô gái nhỏ xuất hiện ngoài phòng bệnh làm Dean chú ý. Đó là cô bạn lưu manh của Tịch Hiên, nhìn trên trán cô được quấn băng trắng mà không hiểu sao Dean lại thấy đau lòng. Anh ra mở cửa kéo cô vào, làm Mỹ Vân giật bắn cả mình.

-A! Là anh.

-Ừ, sao em cũng ở đây vậy? - Anh lo lắng hỏi.

-Tôi cũng trên đường về nhà, ai ngờ lại gặp phải chuyện này. Anh cũng bị thương à? - Mỹ Vân sốt sắn hỏi.

Dean lắc đầu, tránh người qua một bên cho cô nhìn vào. Mỹ Vân giật nảy người há to miệng không thốt nên lời.

-Ôi trời ạ! Tịch Hiên... cậu ấy làm sao...

-Gãy hai chiếc xương sườn, bây giờ thì ổn rồi, chỉ là thuốc mê thôi. Em cũng lại ghé ngồi đi, chẳng phải đầu chấn thương sao, còn đứng đó làm gì. - Dean kéo cô ngồi vào ghế của mình.

-Không sao mà, chỉ xay xát chút đỉnh! Một lát tôi phải đón xe về nhà rồi, kéo ba mẹ lo lắng.

-Đầu cổ như thế mà còn muốn đi! Gọi điện về báo tin đi, đợi khỏe hơn một chút rồi hãy về. - Dean không hiểu sao lại muốn gắt gỏng cô gái này.

Mỹ Vân ngẩn ngơ nhìn anh chàng đẹp trai đang sừng sộ với cô. Lần đầu tiên cô cảm giác mình là một cô gái nhỏ yếu đuối khi đứng trước người khác. Tim đập thình thịch như trống đánh, má cô cũng ứng hồng cả lên. Cô lắp bắp:

-Này... anh... anh làm gì mà hung dữ như vậy chứ?

Dean cũng giật mình vì phản ứng của mình. Anh lùa tay vào tóc bối rối, rất muốn cười xòa với cô nhưng lúng túng không biết làm sao khiến Mỹ Vân bật cười khanh khách.

-Em... đừng cười. Tôi... chỉ là... chỉ là...

-Hi, hiểu rồi! Tôi sẽ ở lại một ngày, sẵn tiện chăm sóc Tịch Hiên luôn. Anh cũng đừng lo lắng như vậy, thật sự là bị thương nhẹ lắm.

Dean không nói gì nữa, chỉ mỉm cười với cô rồi lủi đi tìm bác sĩ hỏi tình hình. Mỹ Vân nhìn theo bóng anh, không hiểu sao lòng vui vẻ lạ. Có phải đây là cảm giác “tiếng sét ái tình” mà người ta thường nói không? Cô nhìn Tịch Hiên thì thầm: “Tịch Hiên à, hình như tớ yêu rồi!”.

Khi Tịch Hiên tỉnh lại thì người ngồi bên cạnh cậu là anh hai với vẻ mặt lo lắng. Chắc có lẽ cả nhà đã lo quỳnh cả lên khi nhận được tin cậu gặp tai nạn.

-Anh hai...

-Hiên, em tỉnh rồi! Em làm anh lo quá! Cả nhà hay tin nháo nhào đòi lên đây, nhưng anh bảo họ ở nhà chờ tin anh rồi, may mắn mà em không sao.

-Anh lên lâu chưa? - Cậu chống người ngồi dậy nhưng cơ thể kháng cự, đau nhức làm cậu nhăn hết cả mặt.

-Nằm yên! - Tịch Huy đề cậu lại- Em bị gãy hai chiếc xương sườn đấy! Lộn xộn là anh bảo bác sĩ không cho em về ăn tết luôn bây giờ.

Cậu khẽ bật cười, anh hai vẫn cứ xem cậu là con nít. Lúc này cửa bật mở, Dean dìu Mỹ Vân bước vào. Trông cô nàng có vẻ khá vui mặc dù đầu vẫn còn quấn băng trắng toát.

-Cậu tỉnh rồi à? Cậu ngủ nguyên một ngày rồi đấy! - Mỹ Vân leo lên giường ngồi cạnh cậu.

-Cậu cũng bị thương à? - Tịch Hiên lo lắng hỏi.

-Ừ, nhẹ thôi! Bác sĩ cho mình về rồi, tại cậu vẫn chưa tỉnh nên nán lại đây trông cậu.

Tịch Hiên đưa mắt nhìn Dean đang đứng cạnh Mỹ Vân, ánh mắt hiện lên vẻ lo lắng. Chắc Mạt Diễm đã hay tin rồi, anh ấy lại lo lắng cho mình nữa đây. Cậu thở dài trong lòng, cậu không muốn anh lo lắng nhưng cứ gặp chuyện không hay khiến anh phải lo cho cậu. Cậu ném cho Dean ánh mắt cầu giúp đỡ làm anh ta cười khê rồi đi ra khỏi phòng, Mỹ Vân nhìn theo đây lưu luyến

-Bây giờ tớ ổn rồi, cậu cũng đón xe về đi kéo cha mẹ cậu lo lắng!

-Ừ, có anh hai cậu lên rồi nên tớ cũng yên tâm. Một lát nữa tớ đón xe về!

-Em khát nước không? - Tịch Huy hỏi.

-Vâng!

-...

Bên ngoài phòng bệnh, Dean đứng vào một góc gọi điện thoại sang bên kia đại dương, gọi cho một người có lẽ đang hận không thể bay về đây ngay lập tức.

-“Tôi đây!”

-Tịch Hiên tỉnh rồi, cậu có thể yên tâm mà làm việc rồi đó! Em ấy còn hận không thể bắt tôi ngay lập tức gọi cho cậu kia kìa... - Dean trêu.

Bên kia truyền lại tiếng cười khê:

-“Tôi đang chờ máy bay! Gặp lại cậu sau, vậy nhé!”

-Hả? Này... - Dean nhìn điện thoại đến ngẩn ngơ. Trời ạ, cậu ta muốn làm gì vậy?

Cứ thế mà bay về thì sau này rắc rối sẽ gấp đôi, mà chuyện này phải giải thích làm sao với bác gái đây? Dean ôm đầu: “Cậu lại đẩy một đồng rắc rối cho tôi, thế nào bác gái cũng gọi sang cho mà xem!”.

-Dean... - Mỹ Vân gọi khẽ.

-Hả? Sao em ra đây rồi?

-Em ra chào anh rồi về! Tịch Hiên tỉnh rồi nên em phải về nhà.

-Để tôi cho xe đưa em về!

-Không cần đâu! Em đón xe về được mà. - Mỹ Vân ngại ngùng từ chối.

-Em để tôi yên tâm được không? - Dean thở dài nhìn cô.

Mỹ Vân nhìn anh một hồi cũng đồng ý, khiến anh mặt mày như nở hoa. Dean quyết định rồi, anh sẽ theo đuổi cô nàng “lưu manh” này, người khiến anh thấy yêu là một việc mới mẻ.

-Vây... em về! Tạm biệt!

-Tạm biệt, tôi sẽ gọi cho em! - Dean nháy mắt nở nụ cười.

Trong phòng bệnh, Tịch Huy nhìn gương mặt nhợt nhạt của em trai mình mà xót trong lòng. Tịch Hiên vẫn luôn là bảo bối của cả nhà anh, từ bé cậu đã rất được lòng mọi người trong nhà và cả những người xung quanh vì Tịch Hiên rất ngoan. Cho đến khi cậu 16 tuổi, trong một lúc vô tình mà anh biết được xu hướng giới tính của em mình không được bình thường mà từ đó quan tâm cậu hơn gấp bội.

Mỗi khi anh nhớ lại khoảng thời gian đó, nhớ đến gương mặt gầy gò, lúc nào cũng trốn trong phòng của em trai mà đau hết cả lòng. Anh là một người tân tiến, nên đồng tính luyến ái cũng không khiến cho anh có nhiều phản cảm, thậm chí anh còn khá ủng hộ tình yêu của họ, cho đến khi biết em mình trở thành một trong số họ mà vẫn đang giãy dụa thì anh chỉ biết thở dài an ủi và động viên cậu thôi. Ai mà không muốn em trai mà mình yêu thương làm một người đàn ông bình thường, lấy vợ sinh con... nhưng nếu đã lỡ phát hiện ra con người thật của mình thì phải biết chấp nhận, sống thật với bản thân. Anh luôn lo lắng cậu sẽ cứ thế sống trong cái vỏ bọc của mình cho đến hết đời vì không muốn cha mẹ phiền lòng, nhưng thật tâm anh chỉ muốn em trai mình hạnh phúc, cho dù cha mẹ có phản đối thì cậu mãi mãi vẫn có người anh này ủng hộ.

Tịch Hiên thấy anh trai lo lắng nhìn mình thì mỉm cười hời hợt:

-Nghe mẹ bảo Tết này anh dắt “chị dâu tương lai” về ra mắt, mà vì em xảy ra tai nạn bất ngờ nên phải hủy.

-Không sao mà, em là quan trọng nhất! Cha mẹ cũng rất lo lắng, nhưng biết em không sao nên họ cũng yên tâm phần nào.

-Em thế này chắc không về nhà ăn Tết được rồi, đợi vài hôm em khỏe lại, anh chở em đi mua ít quà về cho cha mẹ. Đợi kỳ nghỉ tới em em sẽ về.

-Cha mẹ biết em bị thương nên cũng dặn anh không cho em về, họ bảo anh ở lại ăn Tết với em ít bữa rồi hãy về nhà. Anh thấy vậy cũng tốt nên đã chuẩn bị mọi thứ lên đây, đồ mẹ gửi anh còn để ở khách sạn kia!

-Thế thì vui quá rồi! Haizz... mà năm nay em bị hạn hay sao ý, chưa gì đã vào viện nằm rồi, chán thật! - Tịch Hiên thở dài thường thược.

Tịch Huy bật cười vò đầu cậu, anh thích nhất là cái vẻ mặt hờn dỗi này của cậu, nó khiến cậu trở nên bé nhỏ như khi còn bé, khiến anh chỉ muốn yêu thương cậu nhiều hơn nữa.

Chương 17: Người ấy đau, người này tim chảy máu

Tịch Hiên cười cười trò chuyện với anh trai mình thì Dean ló đầu vào nháy mắt với cậu rồi ra hiệu anh về công ty. Biết là người ấy đã nhận được tin tức nên cậu cũng yên lòng chào Dean cúi đầu suy tư.

Tịch Huy nhìn theo chàng trai đó, thật sự anh rất muốn hỏi cậu có phải cậu ta là bạn trai của cậu hay không nhưng vẫn không biết làm sao mở lời. Tịch Hiên nhìn anh trai muốn nói lại thôi thì chợt hiểu ra, cậu ngượng ngùng lên tiếng giải thích:

-Anh ấy là Dean, một người bạn của em! Không phải bạn trai.

-A... - Tịch Huy giật mình, anh cười xấu hổ.

-Anh hai... thật ra, em...

-Em có bạn trai rồi! - Tịch Huy thay cậu nói.

-Vâng...

-Haiz... có gì mà phải ngại với anh. Chuyện này anh cũng đoán được mà, em cũng đã 19 tuổi rồi, cũng nên có những mối quan hệ tình cảm, chỉ có điều anh muốn em chú ý giữ mình. Đồng tính yêu nhau đã khó, muốn ở bên nhau thì càng khó hơn, nên nếu đã yêu một ai đó thì phải biết quý trọng và nhất là không được sống buông thả, quan hệ lung tung.

-Anh... em chưa có mà! - Cậu đỏ mặt phản kháng.

-Từ từ rồi sẽ! - Tịch Huy mỉm cười: - Người đó như thế nào? Có đẹp trai như anh không?

Thấy anh hai không có phản ứng nào tiêu cực, Tịch Hiền cũng thả lỏng trong lòng, cười khẽ kể về người con trai làm cậu say đắm. Cậu không kể hoàn toàn về những điều cậu biết về Mạt Diễn vì cậu biết điều đó sẽ khiến anh hai lo lắng, bối cảnh sau lưng Mạt Diễn quá phức tạp, đến cậu cũng không thể hình dung ra nó như thế nào nên không muốn anh hai phải lo lắng thêm về mối quan hệ này của cậu. Cậu ước gì lúc này có thấy cho anh hai gặp mặt Mạt Diễn ngay lập tức để anh biết cậu hạnh phúc như thế nào...

Tịch Huy nghe em mình kể về người ấy mà thở dài trong lòng, Tịch Hiền trúng độc tình ái rồi, anh không biết nên vui hay nên buồn nữa, chỉ hi vọng con đường phía trước không quá khó khăn để em trai anh không phải khổ sở quá nhiều vì mối tình đầu của nó. Anh ở lại với cậu tới chiều rồi trở về khách sạn tắm rửa, sau đó sẽ quay lại. Tịch Hiền của giục anh đi nhanh nhanh, cậu cảm thấy tốt hơn rất nhiều rồi, cậu rất muốn lấy điện thoại gọi ngay cho Mạt Diễn vì cậu rất nhớ anh, chắc anh lo nóng hết cả lòng rồi...

Chờ anh hai đi khuất, cậu lấy điện thoại ra nhìn thì thấy mấy cuộc gọi nhỡ của mọi người ở ký túc xá, cậu nhấc tin trả lời lại từng người báo với họ cậu không sao, chúc họ năm mới vui vẻ, sau đó mới nhập vào dãy số điện thoại mà có nằm mơ cậu cũng nhớ. Tiếng chuông điện thoại vang lên đầu đó gần đây khiến Tịch Hiền giật mình ngẩng phắt đầu dậy...Lãnh Mạt Diễn đứng trước cửa phòng bệnh, mái tóc đen hơi rối phủ xuống đôi mắt xám dịu dàng đang nhìn cậu, cả cơ thể hoàn mỹ của anh được bao phủ trong chiếc áo măng tô dài màu cà phê khiến anh trông có vẻ thần bí. Tịch Hiền nhìn anh không chớp mắt, cậu sợ mình nhầm mắt lại anh sẽ không còn đứng đó như lúc này.

Mạt Diễn thấy người mà anh nhưng nhớ không lúc nào ngồi nghĩ đang thần thờ ngồi trên giường bệnh nhìn anh, trên đầu quấn một vòng băng gạc màu trắng, trên người mặc áo bệnh nhân trông có vẻ yếu ớt lạ thường khiến trái tim anh nhói nhói. Mạt Diễn bước nhanh lại giường bệnh, đôi mắt hai người không rời khỏi nhau. Anh nhẹ nhàng ôm cậu vào ngực, biết cậu bị đau nên động tác vô cùng cẩn thận. Tịch Hiền vùi đầu vào ngực anh, hít thở mùi gỗ mộc thân thuộc khiến cậu biết anh đang ở cạnh cậu là thật, cậu đột nhiên rất muốn khóc.

-Hiên... - Mạt Diễn gọi cậu thật khẽ.

-Vâng, em không sao... anh đừng lo! - Tịch Hiền nhẹ nhàng đáp lại, cố vòng tay qua eo anh, ôm anh thật chặt, có trùng vết thương trước ngực cũng mặt kệ, lúc này cậu chỉ muốn ôm nay cho thỏa nỗi nhớ xa cách.

-Không sao thì tốt rồi, anh cứ lo không ngồi yên được...

Tịch Hiền ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt dịu dàng của anh, anh có vẻ gầy đi, gương mặt không thể che giấu được vẻ mệt mỏi. Chắc có lẽ nhận được tin cậu gặp tai nạn, anh cứ thế “ngựa không dừng vó” bay sang đây. Cậu cảm động nhưng cũng thật đau lòng, cậu thấy mình thật vô dụng, hết lần này đến lần khác cứ khiến anh lo lắng.

Tịch Hiền buông anh ra, cậu nhích người qua một bên giường cho anh leo lên nằm cạnh, cậu thấy lúc này cần nghỉ ngơi không phải cậu mà là người cậu yêu - người đàn ông không gì không làm được này.

-Anh lên đây nằm đi! - Cậu vỗ vỗ chỗ bên cạnh.

Mạt Diễn nhướng nhướng mày, anh không có ý định chiếm giường của bệnh nhân nhưng thấy ánh mắt chờ mong vô cùng đáng yêu của cậu, anh đành cởi áo khoát, leo lên nằm cạnh. Tịch Hiền rút vào lòng anh, cậu thấy thật ấm áp, thì ra cậu nhớ anh như vậy. Mạt Diễn nhìn thân thể nhỏ nhắn cứ rút thật chặt vào người

mình mà cười khổ trong lòng, Tịch Hiên không biết mỗi khi ở cạnh cậu anh phải kiềm chế bao nhiêu, hướng chỉ lúc này vừa gặp cậu sau hai tháng xa nhau, anh thật sự rất muốn đề cậu xuống mà “ăn” luôn từ đầu đến chân, tiếc rằng bao giờ đầu anh cũng lý trí hơn ham muốn thể xác, anh không muốn cậu tổn thương. Hít sâu hương thơm mộc mạc tự nhiên của người con trai trong lòng, tảng đá trong lòng anh cuối cùng cũng được dỡ xuống và bao nhiêu mệt mỏi cứ thế lũ lượt dâng lên, đôi mắt Mạt Diễm nhắm lại, anh không cưỡng lại được cơn buồn ngủ đang đến.

Nghe tiếng hít thở đều đều của người bên cạnh, Tịch Hiên mỉm cười ôm anh. Cậu biết chỉ khi nào anh xác định được cậu vẫn tốt, anh mới có thể thả lỏng bản thân mình. Mạt Diễm của cậu là người như thế đó, tình yêu của anh luôn luôn nóng cháy như vậy, lúc nào cũng muốn dành những điều tốt nhất cho cậu mà đôi khi quên đi bản thân mình, vì thế cậu muốn, ít ra khi ở bên cậu, anh có thể ngủ thật ngon mà không cần lo lắng điều gì cả...

—o0o—

Vì thế cảnh tượng mà hai người - Tịch Huy và Dean - trông thấy khi trở lại phòng bệnh là một khung cảnh ấm áp của hai người đang ôm nhau say ngủ. Tịch Huy chưa bao giờ thấy vẻ mặt an tường hạnh phúc ấy trên em trai mình và Dean cũng chưa bao giờ cảm nhận được sự ấm áp của người bạn thân lâu năm của anh như lúc này. Tịch Huy khỏi cần đoán cũng biết người nằm cạnh em trai mình là ai, anh hiểu kỳ lạ mắt quan sát - thật sự là một người đàn ông đẹp trai vô cùng, trông có vẻ là một người thành đạt, kết luận này khiến anh cũng an tâm một phần. Ra dấu với Dean, hai người nhẹ nhàng ra khỏi phòng và khép cửa lại.

Chọn một bàn trống ở căn tin bệnh viện, hai người gọi hai tách cà phê, vừa uống vừa trò chuyện.

-Chắc thời gian qua, Tịch Hiên đã khiến cậu nhọc lòng nhiều.

-Ày, anh đừng nói vậy, bạn bè giúp đỡ thôi, hướng chỉ cậu nhóc đó rất dễ thương! - Dean cười nói.

-Vậy... người bên cạnh nó lúc này là bạn trai của nó?

-Ừ! Tôi cũng thật không ngờ cậu ta nói bay về là bay về, cái tên Mạt Diễm này chưa bao giờ thấy hần vội như vậy.

-Cậu là bạn của cậu ta à? Vậy chắc cậu cũng biết rất rõ về gia đình cậu ấy. Tôi không muốn vòng vo, nói thật là Tịch Hiên là bảo bối của nhà chúng tôi, mặc dù cha mẹ tôi không biết nó có tính hướng đó nhưng tôi đã biết thì không muốn nó gặp gỡ người có bối cảnh quá phức tạp, nó rất hiền mà một cuộc tình có quá nhiều sóng gió sẽ khiến nó không dậy nổi nếu có chuyện gì xảy ra. Tất nhiên tôi hy vọng nó sẽ luôn hạnh phúc nhưng mà chuyện đời đâu ai biết trước được điều gì, tôi nói vậy hi vọng không xúc phạm gì bạn cậu cũng như cậu.

-Tôi hiểu! Nhưng mà anh có thể yên tâm, Mạt Diễm sẽ không để Tịch Hiên chịu bất kỳ tổn thương nào đâu. Tên đó một khi xác định yêu ai thì người đó còn quý hơn cả mạng của hắn nữa. Mà nếu có chuyện gì xảy ra tôi cũng không ngồi yên mà nhìn.

-Vậy thì tốt...

-Tôi biết anh lo lắng, tôi cũng không muốn giấu diếm gì nhưng bối cảnh sau lưng Mạt Diễm vô cùng phức tạp, anh không tìm hiểu thì sẽ tốt hơn. Mà anh cũng có thể yên tâm một điều là khi Mạt Diễm không còn đủ sức bảo vệ cậu ấy thì hắn sẽ tự mình buông tay, không để Tịch Hiên gặp phải nguy hiểm gì nhưng mà họ yêu nhau là thật, nên tổn thương chắc chắn sẽ có...

-Tôi hiểu mà! Miễn sao Tịch Hiên an toàn và khỏe mạnh là tôi yên tâm rồi...

-Tịch Hiên có một người anh trai như anh thật tốt. - Dean cảm thán.

-Tôi cũng nghĩ vậy!

Hai người nhìn nhau cười. Một lúc sau họ trở lại phòng bệnh thì hai người bên trong đã tỉnh rồi. Mạt Diễm đưa mắt quan sát người đàn ông vừa đến, anh ta cũng khá đẹp trai nhưng theo kiểu người trưởng thành, không phải vẻ non nớt như Tịch Hiên của anh. Hai người âm thầm đánh giá lẫn nhau. Mạt Diễm bước xuống giường, giơ tay ra:

-Xin chào, tôi là Lãnh Mạt Diễn.

-Tịch Huy! - Tịch Huy bắt tay lại với Mạt Diễn, thoáng thấy vẻ lo lắng của Tịch Hiên khiến anh buồn cười:
- Anh không ăn thịt anh ta, em không cần lo lắng.

Tịch Hiên đỏ mặt hờn dỗi anh, lần này khiến cả ba người trong phòng đều bật cười. Dean đem thức ăn mua ở căn tin bày lên chiếc bàn nhỏ bên cạnh rồi ngồi xuống. Mọi người cũng ngồi xuống theo. Mạt Diễn nhìn đồ ăn trên bàn mà nhú nhú mày, Dean xấu hổ cười cười giải thích:

-Bác sĩ bảo Tịch Hiên chỉ có thể ăn một ít thức ăn thanh đạm, mà bệnh viện chỉ có mấy thứ này. Nhà tôi không có người giúp việc, cậu thông cảm chút đi.

Mạt Diễn lườm Dean không nói gì, anh lấy một chén cháo thịt băm, từ tốn thổi nguội rồi dứt Tịch Hiên ăn, cậu tuy ngại ngần khi có nhiều người trong phòng nhưng không từ chối.

-Mai anh sẽ nấu canh gà cho em ăn. - Mạt Diễn quan tâm nói.

-Vâng!

-Wo, tôi lớn chừng nào mà chưa bao giờ ăn được món nào cậu nấu đó nhe! Ghen tị thật. - Dean nhăn nhó.

-Kiếm bạn gái đi rồi kêu cô ta nấu cho ăn. - Mạt Diễn phản bác: - Hay cậu muốn làm bạn trai tôi?

-Thôi thôi, tôi vẫn thích phụ nữ như hoa hơn, mặc dù cậu đẹp nhưng không phải sở thích của tôi. - Dean lắc đầu nguây nguậy.

Tịch Hiên bật cười, chấn động xương sườn khiến cậu rên lên. Mạt Diễn vội vàng vỗ nhẹ lưng cậu, anh lườm Dean một cái sắc lém, Dean oan uổng ngậm miệng.

Tịch Huy ngồi bên cạnh quan sát mà cũng buồn cười, có lẽ người đàn ông này cưng chiều Tịch Hiên không kém gì cả nhà anh, anh cũng yên tâm...

Ở bệnh viện có Mạt Diễn chăm sóc nên Tịch Hiên không cho anh cậu ở lại mà

giục anh về khách sạn nghỉ ngơi. Tịch Huy cũng hiểu ý hai người muốn ở riêng với nhau nên không từ chối nữa. Trước khi đi Mạt Diễn dặn dò Dean gì đấy mà khiến cậu nhú mày, sau đó thì gấp gáp đi về. Tịch Huy mặc dù lo lắng cho con đường phía trước của em mình nhưng đó là con đường cậu tự chọn, anh sẽ không ngăn cản mà chỉ ở bên cạnh quan tâm thôi.

Tịch Hiên ở lại bệnh viện 1 tuần, bác sĩ bảo không có gì trở ngại, cậu đang hồi phục rất tốt nên cho cậu xuất viện. Tịch Huy có ý định thuê nhà trọ để tiện chăm sóc cậu nhưng cả Mạt Diễn lẫn Tịch Hiên đều không cho, Mạt Diễn chở hai người về căn biệt thự ở ngoại ô thành phố, nơi đó vừa yên tĩnh vừa thoải mái, cũng tiện cho việc chăm sóc Tịch Hiên và đón năm mới. Tịch Huy chẳng tỏ vẻ gì bất ngờ khi đến căn biệt thự này, bởi trong suy nghĩ của anh, Lãnh Mạt Diễn muốn bao nhiêu căn mà chẳng được, chỉ là không biết em trai anh quen được cậu ta là hạnh phúc hay là bất hạnh, người ta thường nói những người giàu có thường rất đào hoa, huống chi Mạt Diễn là một người đàn ông có vẻ ngoài vô cùng thu hút ong bướm.

Tịch Huy ở lại chăm sóc Tịch Hiên thêm 3 ngày, nhận thấy được Mạt Diễn là một người vô cùng cẩn thận và có thể chăm sóc em trai mình còn tốt hơn cả bản thân mình thì chỉ biết cười khổ, anh thật sự không bắt được chút lỗi nào ở người đàn ông nhỏ hơn anh vài tuổi này.

-Tịch Hiên, có lẽ ngày mai anh sẽ về quê! Cha mẹ chắc cũng trông lắm rồi, em mặc dù đã bình phục rất tốt nhưng cũng phải cẩn thận. Từ nhỏ sức khỏe của em đã không tốt, đừng để bị lạnh nhé!

-Anh phải về à? Cho em gửi lời thăm cha mẹ và họ hàng nhé, kỳ nghỉ lễ tới em sẽ về một chuyến. Bảo cha mẹ đừng lo, em tốt lắm!

-Anh biết rồi, anh có chụp hình em lại làm bằng chứng cho họ xem đây này.

-A... anh chụp lúc nào?

-Bí mật! Hãy nghỉ ngơi thật khỏe rồi mới được đi học lại đấy! Bên trường anh đã xin phép cho em rồi, không cần cố gắng quá sức, em có ở nhà cả đời anh cũng nuôi được em.

-Anh này, em đã lớn lắm rồi, em có thể tự nuôi mình mà...

Mạt Diễm từ thư phòng bước ra nghe được câu đó thì bật cười:

-Anh không cần lo cho Tịch Hiên, tôi đảm bảo sẽ chăm em ấy “béo tốt”.

-Cái này thì tôi thấy được! Vậy Tịch Hiên nhờ cậu.

Tịch Huy trao cho Mạt Diễm một ánh mắt rồi đi lên tầng. Mạt Diễm hiểu ý đi theo, để Tịch Hiên ở lại xem TV giải trí. Tịch Hiên biết anh trai vẫn không yên tâm về mình nên chỉ có thể cười khổ.

—o0o—

Mạt Diễm mở cửa thư phòng để Tịch Huy vào, anh nhả nhận rót hai cốc rượu rồi yên tĩnh chờ Tịch Huy lên tiếng.

-Tôi cũng không vòng vo nhiều, Tịch Hiên thích cậu, tôi sẽ không phản đối. Tôi biết cậu không phải người bình thường như chúng tôi nhưng nếu đã chấp nhận con người thật của em trai tôi, tôi hi vọng cậu không bao giờ khiến nó phải đau khổ. Nếu cậu không làm được thì xin hãy rời xa nó sớm một chút, tôi sẽ không để bất cứ ai làm em tôi tổn thương, cho dù phải bồi cả cái mạng này.

-Tôi hứa với anh!

-Tôi biết cậu rất yêu thương nó, nói hoàn toàn không có bất kỳ tổn thương nào có thể xảy ra giữa hai người là hoàn toàn không thể, nhưng nếu có thể, đừng để những thứ có thể tổn thương đến nó trở nên không thể kiểm soát, lúc đó tôi sẽ đem nó giấu đi, dù cậu có tìm cũng không thể tìm thấy đâu.

-Vâng!

-Thế tôi cũng yên tâm rồi! Ngày mai tôi sẽ về quê, chuyện của cậu và nó tạm thời tôi sẽ không cho gia đình biết, chuyện này cần thời gian khơi thông trước đã, hi vọng năm tới gia đình chúng tôi sẽ được đón tiếp cậu với tư cách là bạn trai của Tịch Hiên.

Hai người đàn ông hiểu ý chỉ trao nhau một ý cười nhạt trên mặt.

—o0o—

Hôm sau Tịch Hiên cùng Mạt Diễm tiễn anh hai ra sân bay, cậu đã mua rất nhiều quà cho cha mẹ, nên hành lý của Tịch Huy có vẻ cồng kềnh hẳn ra. Tịch Huy chỉ muốn đón xe về nhưng Mạt Diễm nhất quyết đặt vé máy bay, nên anh cũng không tiện từ chối nữa. Ôm hôn em trai một cái, trao cho cậu một ánh mắt thật quan tâm rồi anh cũng không lảng nhảng mà đi thẳng vào khu soát vé.

Tịch Hiên nhìn theo anh với ánh mắt đầy thân thiết. Mạt Diễm chỉ im lặng đứng một bên, không làm ảnh hưởng cảm xúc của cậu.

Những ngày sau đó Tịch Hiên được Mạt Diễm nuôi như heo, ăn toàn đồ bổ dưỡng khiến cậu ngồi than thở suốt ngày. Lúc nào cũng oán hận anh cậu sẽ thành heo mất, nhưng Mạt Diễm chỉ để ngoài tai. Mỹ Vân sau khi ăn Tết xong cũng tranh thủ lên sớm nhờ Dean chở đi thăm cậu, cô nàng ở chơi cùng cậu mấy ngày rồi về trường nhập học. Quan hệ gần đây của Dean và cô nàng rất tốt khiến cậu cũng thật vui vẻ...

Chương 18: Chuyến du lịch ngọt ngào

(18.1)

Chờ đến khi Tịch Hiên bình phục hoàn toàn cũng là một tháng sau đó. Tịch Hiên vẫn nhớ rõ ánh mắt quan tâm của anh trai khi tạm biệt cậu để trở về nhà, và cậu biết anh cậu lo lắng điều gì. Từ bé đến lớn, cậu luôn được cả nhà yêu thương, bẩm sinh sức khỏe của cậu không tốt như người khác nên càng được anh trai cưng chiều vô đối. Sau này, lúc biết được tính hướng của bản thân, cậu đã dần vật trong đau khổ biết bao nhiêu lần cũng vẫn là anh hai cậu - Tịch Huy ở bên cạnh động viên. Và bí mật cậu là gay cũng chỉ có anh cậu biết. So với bao người khác thì có lẽ cậu đã hạnh phúc lắm rồi, ít ra cậu còn được anh hai ủng hộ. Cậu từng có ý định sẽ độc thân suốt đời nhưng vận mệnh đã khiến cậu đến bên Mạt Diễm, điều này dường như trở thành định mệnh của cả đời cậu. Cậu không dám tưởng tượng nếu không có anh bên cạnh, cậu sẽ trở nên như thế nào?

Bởi thế nên khi nhìn thấy ánh mắt quan tâm của anh, Tịch Hiên chỉ biết thở dài trong lòng, mỉm cười đáp lại. Từ ngày đầu tiên yêu Lãnh Mạt Diển, cậu đã biết con đường mình sẽ đi không bằng phẳng, mà chính những lời bộc bạch của Mạt Diển lúc mới quen cậu cũng đã chứng minh độ khó khăn khi hai người ở bên nhau. Dù là thế nhưng cậu chưa từng hối hận, cậu yêu anh, nếu có một ngày vì tình yêu của mình mà trả giá bằng sinh mạng, cậu cũng không hối tiếc.

Một vòng ôm ấm áp kéo Tịch Hiên ra khỏi mơ suy nghĩ mông lung. Hơi thở mùi gỗ mộc bao phủ cả người cậu. Giọng nói ấm áp của anh vang lên như đưa cậu vào một thế giới hạnh phúc khác.

-Suy nghĩ gì mà tập trung thế? - Mạt Diển gác cằm lên đầu cậu, dường như trận tai nạn vừa qua hút mất của cậu mấy ký thịt khiến cậu lại nhỏ đi một vòng.

-Ừm... em đang nghĩ về anh trai! - Tịch Hiên dựa vào lồng ngực anh, thoải mái hưởng thụ cảm giác này.

-Anh ấy không phản đối chuyện này mà!

-Ừm, nhưng có vẻ như anh hai vẫn có nhiều khúc mắc trong lòng về việc em quen anh.

Tịch Hiên nghe Mạt Diển thở dài, giọng nói nhẹ tênh của anh lại vang lên:

-Anh hiểu mà! Thật sự thì chính anh cũng không quá vui khi chúng ta bên nhau thế này... mặc dù hiện tại mọi thứ có vẻ ổn nhưng anh vẫn luôn luôn lo sợ một ngày nào đó em sẽ bị tổn thương bởi mọi thứ xung quanh anh...

-Đừng lo lắng! Em biết bảo vệ mình mà...

-Hừm... biết bảo vệ mình mà nằm viện gần hai tuần! - Anh nghiêm mặt phản bác.

-Ồ... đó là sự cố mà!

-Haizz... em quá mỏng manh đi, quá trong sáng mà con người anh, thế giới của anh quá phức tạp! - Mạt Diển kéo cậu xuống chiếc ghế bên cạnh, tìm một tư thế ngồi thoải mái cho cả hai rồi nói tiếp: - Hai chúng ta có quá nhiều khác biệt nhưng mà anh thật sự không cưỡng lại được sức hút của em nên bỏ mặc tất cả. Bây giờ suy nghĩ kỹ lại thật sự có quá nhiều nguy cơ...

Tịch Hiên nghe mình rầu rĩ hỏi:

-Anh hối hận?

-Nếu anh lựa chọn một lần nữa, có lẽ anh sẽ bỏ qua em. Nhưng nếu đã lựa chọn yêu em, anh sẽ không hối hận về quyết định của mình. - Mạt Diển nhìn cậu mỉm cười: - Anh yêu em, Tịch Hiên!

Cậu cũng mỉm cười nép thật sát vào người anh, hưởng thụ cảm giác yên bình này. Bên ngoài cửa sổ, từng tia nắng ấm áp đang soi rọi cho một tình yêu thật đẹp nhưng cũng lắm chông gai này. Hi vọng những giây phút này sẽ kéo dài lâu một chút...

—o0o—

Tịch Hiên thức dậy ở một nơi vô cùng xa lạ mà cũng rất xa hoa. Cậu nhớ tám tiếng trước cậu đang ngủ trên chiếc giường ở biệt thự ngoại ô, nhưng sao lúc này lại ở đây? Nơi này trông giống phòng của một khách sạn.

Tịch Hiên vỗ vỗ đầu mình, cậu ngủ say như chết, đến nỗi bị đưa đi cũng không biết. Mặc dù không nhớ gì nhưng cậu cũng không thấy sợ, bởi mùi gỗ mộc đặc trưng của Mạt Diển vẫn còn thoang thoảng trong không khí. Anh lại cho cậu bất ngờ gì đây? Tịch Hiên bước xuống giường đi về phía cửa sổ sát đất, nhìn ra bên ngoài. Và cậu há hốc miệng chẳng thốt nên lời - cậu đang ở Hawaii, ôi trời ơi, biển xanh ngắt bao la, từng tốp từng tốp người đang quây quần vui vẻ, những cô gái đeo hoa nhài điệu “aloha” đặc trưng, nào dừa, nào bướm,... Chỉ sau một giấc ngủ, cậu chạy đến Hawaii. Đây... đây cũng quá khoa trương đi.

Cửa phòng “cạch” một tiếng mở ra, Mạt Diển trong chiếc áo sơ mi xanh sẫm kết hợp quần màu be, vô cùng điển trai xuất hiện. Cậu quay ngoắt lại nhìn anh, vẫn chưa hết khiếp sợ hỏi:

-Mình đang ở Hawaii?

-Đúng vậy! Em thích không? - Anh đi về phía cậu.

-Nhưng... nhưng sau em đến được đây? Em vẫn chưa làm visa.

-Anh làm giúp em lâu rồi, đi bằng máy bay riêng. - Anh nhìn bộ dáng cậu bật cười.

-Anh có máy bay riêng?

-Của công ty, anh sang đây có chút việc nên sẵn tay lợi dụng của công làm việc tư một tý, tha em theo cùng.

Thấy cậu vẫn còn ngẩn ngơ nhìn mình, Mạt Diễn buồn cười kéo cậu về phía phòng tắm rồi dặn dò:

-Em tắm đi! Anh gọi đồ ăn, chắc em cũng đói rồi. Chúng ta sẽ ở đây một tuần nên em sẽ có khối thời gian mà ngẩn ngơ đó.

-Vâng! - Cậu nhìn anh cười thật tươi rồi xoay người vào phòng tắm.

Mạt Diễn cười khê đi ra gọi đồ ăn rồi thoải mái ngồi trên sofa chat voice với Dean - đang làm cu li bên Bắc Kinh. Thời gian này Richard ở Roma lại có động tĩnh mới, nhưng ý định thật sự của hắn là gì anh vẫn chưa nắm rõ. Anh vẫn biết Richard có một số mặt vụ được cài ở Bắc Kinh, nên chuyện về Tịch Hiên có lộ ra phong phanh nào không thì anh không chắc hoàn toàn, nhưng anh biết, một khi Richard muốn xuống tay thì hắn sẽ không bỏ sót một con cờ nào.

-“Tịch Hiên thế nào rồi?” - Dean quan tâm hỏi.

-Đang tắm.

-“Cậu thì sướng rồi, vừa được đi chơi vừa được bên người yêu, chỉ có tôi phải cật lực làm việc”.

-Thôi đừng có than thở nữa! Ai chẳng biết cậu đang đeo đuổi mỹ nữ.

-“À, nhắc mới nhớ! Mẹ cậu vừa gọi cho tôi hỏi về Tịch Hiên đấy!”

-Làm sao bà ấy biết Tịch Hiên?

-“Cũng không hẳn là hỏi thẳng tên cậu ấy, chỉ hỏi thăm người bạn bên này của cậu bị tai nạn giao thông đã bình phục chưa, chắc có lẽ bà ấy thấy cậu đứng ngồi không yên nên hỏi chứ gì! Mà cậu càng nên cẩn thận hơn đi, chuyện này không giấu được lâu đâu.”

-Tôi biết rồi! Có chuyện gì cứ gọi tôi nhé! Thức ăn tới rồi, nói với cậu sau.

-“Ừ, chúc ngon miệng!”

Tịch Hiên bước ra từ phòng tắm đã nghe mùi thức ăn thơm phức khiến cậu đói cồn cào cả bụng.

-Lại đây ngồi.

Mạt Diễn rót hai ly champagne, yên vị chờ cậu đến.

-Oa... nhìn hấp dẫn quá!

-Tất cả những món này đang chờ em “chặt chém” đó! Ăn thôi!

Hai người cùng trải qua một bữa ăn vui vẻ. Sau khi cậu hết bệnh, đây là bữa ăn ngon nhất cậu được ăn. Vì bị gãy xương sườn nên anh hai và Mạt Diễn luôn trông coi chặt chẽ bữa ăn của cậu khiến cậu hết sức buồn bực. Bây giờ thì thoải mái rồi, vừa được ăn thả ga còn được người yêu bồi bên cạnh, còn gì sung sướng hơn.

Sau bữa ăn, hai người ra ngoài tản bộ. Hương vị của biển khiến Tịch Hiên thoải mái vô cùng, cậu như con chim nhỏ xõ lông chạy khắp nơi thăm thú, còn Mạt Diễn chỉ theo sau cần thiết thì chìa tiền mua vài thứ con con lưu niệm mà cậu thích. Anh cũng thấy thoải mái vô cùng, thần kinh luôn tập trung cao độ cũng thừa dịp này thả lỏng.

Lúc này bảo bối của anh đang cười hớn hở cùng một cô gái bản xứ bên đồng lửa đang cháy bập bùng. Đầu cậu không biết là ai đặt lên một vòng hoa, trông dễ thương vô cùng. Anh bật cười tìm một chỗ trống trên bãi cát ngồi xuống nhìn cậu vui chơi cùng mọi người, chẳng biết cậu nói gì mà múa tay loạn cả lên.

Trong ánh lửa rực rỡ đó, Tịch Hiên với vẻ đẹp rạng ngời thu hút không ít ánh mắt, dường như niềm vui nhỏ bé của cậu cũng lây cả sang những người xung quanh.

-Người của anh? - một giọng nói trầm trầm cuốn hút vang l

Lãnh Mạt Diễm nhìn người vừa đến, anh ta khoảng 26 27 tuổi, là người Trung Quốc.

-Đúng vậy! - Mạt Diễm bình thản đáp.

-Cậu ấy rất đáng yêu!

Mạt Diễm nhú mày, tên này muốn gây sự hay sao mà cứ nói về người yêu của người khác.

Mặc nhìn Mạt Diễm bật cười, thoải mái ngồi sang bên cạnh.

-Xin chào! Tôi là Dĩ Mặc, đến từ Bắc Kinh.

-Lãnh Mạt Diễm! - Anh lạnh nhạt đáp.

-A, thì ra là tổng tài tập đoàn Thịnh Đăng, hân hạnh hân hạnh.

Lần này thì Mạt Diễm nhú mày càng sâu. Dĩ Mặc này hình như anh chưa gặp lần nào nhưng với khí độ bất phàm này thì cũng là một nhân vật phong vân, cơ sao anh lại chưa từng nghe tới. Dường như đoán được suy nghĩ của anh nên Dĩ Mặc nói:

-Đừng hiểu lầm, tôi là bác sĩ, không phải doanh nhân. Sở dĩ tôi biết anh cũng là tình cờ thôi. Ở khách sạn XXX, nơi anh thành công đấu thầu dự án với Hoa Đông, tôi ở khách sạn đó.

-À! - Mạt Diễm trở lại thái độ thông dong.

-Còn về cậu nhóc Tịch Hiên kia, tôi không muốn nghe cũng nghe chai cả tai rồi.

Cô nàng Mỹ Vân mỗi lần gọi điện sang lại lú lo về “cậu ấy thế này...cậu ấy thế kia”. Đến tôi còn mệt chết!
- Dĩ Mặc tỏ vẻ bất đắc dĩ bày tỏ tâm sự của mình khiến Mạt Diễm đang tỏ vẻ lạnh lùng cũng không nhịn được buồn cười.

-Anh là gì của Mỹ Vân?

-Anh họ, nó là con em gái của mẹ tôi. Con nhóc đó là lưu manh thứ thiệt, chẳng biết sau này ai dám lấy nó nữa.

-Hiện tại đang có một ứng cử viên...

-Hả? - Dĩ Mặc tưởng mình nghe lầm nhưng vẻ mặt cười đầy ẩn ý của vị bên cạnh khiến anh nghi hoặc không thôi. Chẳng lẽ con nhóc có người yêu rồi, chuyện này hay à, phải báo cho mẹ biết...

Mạt Diễm đứng dậy đi về phía Tịch Hiên, Dĩ Mặc gọi với theo:

-Này, hôm nay gặp mặt cũng coi như có duyên. Hôm nay về Bắc Kinh đi uống rượu một bữa. Số điện thoại của tôi là 0xxxxx....

Mạt Diễm vẫy tay coi nư đã biết, bỏ lại Dĩ Mặc miệng lẩm bầm: “Người gì mà khó ưa, sdt dài thế chả biết có nhớ không nữa...”

Cuộc gặp gỡ vô tình giữa hai người đàn ông, không ngờ sau này còn dẫn đến một hệ lụy tình cảm khác. Ít nhiều cũng từ giờ phút này, Dĩ Mặc đã trở thành một phần trong tình yêu của họ.

Warning nhe! Chap sau có H à nhe, và thật là dài nữa á!

P/s: Tình hình là Hy vừa đi học vừa đi làm nên không có nhiều thời gian để đánh máy. Truyện thì đã viết được khá khá hơn 5 tờ A4 đây hai mặt rồi mà vẫn chưa post lên máy được nên mong các bạn nào theo dõi truyện này thông cảm dùm Hy. Chúc các bạn có những giờ phút đọc truyện vui vẻ và yêu các bạn nhiều.

(18.2)

Ngày thứ hai Tịch Hiên ở Hawai, cậu được đi thăm thú khắp nơi, chụp rất nhiều ảnh. Mỗi ngày là một trải nghiệm vô cùng vui vẻ bên Mạt Diển. Anh cưng chiều cậu mặc cậu tùy hứng vui chơi thả ga, tối về ngủ thẳng giấc, anh chỉ ở bên cạnh góp thêm niềm vui cho cậu.

Ngày thứ ba cậu quyết định đi bơi. Mạt Diển hơn hử dắt cậu đi sắm một chiếc quần đùi bông hoa sắc sỡ khiến cậu oán hận hết nửa ngày, nhưng rất nhanh sau đó cậu đã nhào vào lòng anh hun chùn chụt vì anh thuê hẳn một chiếc du thuyền, tự mình lái đưa cậu đi ngắm san hô. Anh luôn khiến cậu lạc vào một thế giới tình yêu đầy màu sắc hạnh phúc. Và cậu thật sự rất biết ơn ông trời vì đã cho cậu gặp anh.

Sáng hôm nay Mạt Diển có việc nên đã ra ngoài từ sớm nên Tịch Hiên chỉ đi dạo vòng quanh khách sạn, ăn một vài thứ rồi trở về phòng xem truyền hình. Không có Mạt Diển bên cạnh cậu thấy thật trống trải, chỉ mới xa nhau một vài tiếng mà cậu đã thấy nhớ anh vô cùng. Tịch Hiên ngủ quên lúc nào không biết, khi cậu thức dậy thì Mạt Diển đã ngồi bên cạnh chăm chỉ làm việc, dường như anh vừa tắm không lâu, mùi sữa tắm hòa cùng mùi gỗ mộc khiến cậu thấy thân thiết vô cùng.

- Em dậy rồi! - Anh hôn trán cậu.

- Anh về lúc nào thế? Không đánh thức em dậy?

- Một tiếng trước, nhìn em ngủ ngon quá không nỡ! - Anh mỉm cười.

Tịch Hiên đưa mắt nhìn ra bên ngoài, trời tối và đang mưa. Mưa dường như khiến không khí lắng đọng lại một chút gì đó gọi là cô tịch. Cậu chưa bao giờ thích mưa nhưng nó chính là thứ khiến người ta che giấu bản thân tốt nhất.

Thấy cậu tự nhiên yên tĩnh, Mạt Diển đặt laptop sang bên cạnh, ôm cậu hỏi:

- Sao thế?

- Trời mưa thật buồn!

- Thời tiết cũng ảnh hưởng tâm trạng em sao?

Cậu cười khẽ lắc đầu. Bật ngồi dậy xuống giường, cậu nghe bụng mình lên tiếng, ngượng ngùng nhìn Mạt Diển, anh lắc đầu cười lấy điện thoại gọi thức ăn. Bảo bối của anh đang đói bụng nên phải mau cứu đói, mấy ngày nay trông cậu đã hồng hào trở lại khiến anh rất vui.

—o0o—

Tịch Hiên bước ra từ phòng tắm đã thấy Mạt Diển ngồi trên sofa nhâm nhi rượu. Trên bàn là một cốc tương tự với màu hổ phách lóng lánh dành riêng cho cậu. Tim cậu đập thật nhanh, bầu không khí này có chút mờ ám khiến cậu bỗng hồi hộp hẳn lên.

- Tịch Hiên, em uống một ít được chứ? Anh không tìm thấy loại nào nhẹ hơn!

Cậu lại ngồi cạnh anh, cầm cốc rượu trước mặt một hơi uống cạn khiến Mạt Diển lú lờ.

- Đây... uống từ từ! Uống như em chưa được hai ly đã nằm bẹp dí. Mà coi bộ tửu lượng em tăng nhỉ? Lần đầu em say như chết ở quán karaoke... - Anh cười cười trêu cậu nhưng không rót thêm cho cậu, tối nay chỉ cần rượu trợ hứng,

không phải để say.

Cậu đỏ hồng mặt, hương rượu khiến cậu mơ màng. Mạt Diển say mê nhìn cậu, từ lâu anh biết cậu xinh đẹp, uống rượu vào càng đẹp hơn gấp bội. Anh hớp cạn cốc rượu, đôi mắt không rời khỏi Tịch Hiên một giây. Tịch Hiên mơ màng thấy bàn tay thon dài của anh đặt cốc rượu lên bàn, mơ màng thấy anh kéo mình lại gần anh hơn, mơ màng thấy gương mặt đẹp trai của anh phóng đại trước mắt mình. Và sau đó, đôi môi cậu mất hút vào một đôi môi khác, triền miên cháy bỏng. Lưỡi Mạt Diển đảo qua răng cậu, lưỡi cuộn đảo với lưỡi tựa hồ như ám chỉ điều gì đó sắp diễn ra...

Tim cậu đập thình thịch, một chút rượu khiến cậu mạnh dạn đáp lại anh, hai chiếc lưỡi giao triền quấn quýt. Anh cười khẽ trong cổ họng, ôm cậu đi về phía chiếc giường trong khi cả hai đôi môi vẫn dính chặt

lấy nhau. Tịch Hiên chẳng làm gì khác ngoài cố gắng hít thở nhưng dường như không khí vẫn không đủ dùng vào lúc này...

Mạt Diễm thỏa mãn buông tha môi cậu, hài lòng thấy cậu xui lơ bên dưới mình. Tịch Hiên mắt ướn nhìn anh, cặp mắt ướn át như hút lấy anh khiến anh có cảm giác rằng một phút sau đó mình sẽ hóa thú mà cắn xé cậu. Anh khao khát cậu là của anh từ rất lâu rồi, và giờ phút này, điều đó sắp thành hiện thực, khi cậu hoàn toàn phó mặc cho anh, hoàn toàn giao ra bản thân mình. Anh muốn cho cậu một kỷ niệm khó quên nhất, đánh dấu bản thân cậu vĩnh viễn thuộc về anh...

Mạt Diễm lại hôn cậu, bàn tay cứng cáp xoa nắn khắp thân thể cậu khiến Tịch Hiên run rẩy. Mạt Diễm hôn lên từng tấc da thịt cậu, và rồi chuẩn xác đặt lên vị trí trái tim cậu. Anh khẽ thì thầm: - Tịch Hiên, anh muốn em!

Tịch Hiên vô thức đáp lại anh, bàn tay nín chặt lấy tấm đệm giường khi anh hôn dọc cơ thể cậu. Cậu thở dốc từng chập, vô thức phát ra vài tiếng rên rỉ. Mạt Diễm nhanh chóng thoát quần áo của hai người, thân thể hoàn mỹ nóng hầm hập áp lên da thịt mát lạnh của Tịch Hiên làm cậu rùng mình mở mắt. Cậu thấy ánh mắt tràn đầy dự vọng đè nén của anh không hiểu sao lại hạnh phúc. Người ta thường nói: “Yêu sẽ sinh ra dự vọng nhưng ngược lại chưa chắc đã là yêu...” - cậu biết anh yêu mình nhưng bấy lâu nay anh đều tỏ vẻ không hứng thú với việc đó khiến cậu khá lo lắng, nhưng hôm nay mọi thứ đang diễn ra lúc này làm cậu yêu anh hơn gấp bội, Lãnh Mạt Diễm - người đàn ông của cậu!

Mạt Diễm hôn lên vùng bụng phẳng lì của cậu khiến Tịch Hiên cười khúc khích vì nhột, dường như anh biết cậu lo lắng nên luôn làm dịu đi không khí khấn trương một cách không dấu vết. Đôi môi anh di chuyển xuống nơi đang gồng gượng bên dưới làm Tịch Hiên rên lên, sự kích thích lạ lẫm mà đầy sáng khoái này khiến cậu đắm chìm trong những động tác của anh, thỉnh thoảng lại phát ra vài tiếng thật khẽ không kìm nén được lại càng kích thích Mạt Diễm nhiều hơn. Tịch Hiên vặn xoắn hết cả chân kẹp anh vào giữa, khoái cảm quá mãnh liệt khiến cậu bật khóc trong tiếng thở dốc và rên rỉ đan xen, chưa được vài phút cậu đã không chịu nổi mà giải phóng mình.

Mạt Diễm buông tha cậu, đưa đôi mắt nhìn về mặt hói lồi của cậu mà anh chỉ muốn hung hăng nuốt cậu vào bụng luôn.

- Thoải mái không? - Anh hôn lên trán cậu khẽ hỏi.
- Ừm...em... em xin lỗi! Em không nhịn được... - Tịch Hiên đỏ mặt trả lời.
- Không sao! Không khó ăn...
- Thật không?
- Một lát cho em thử! - Anh nhếch miệng cười.

Cậu đỏ mặt trốn vào ngực anh, Mạt Diễm bật cười ngồi dậy, chen vào giữa hai chân cậu, nhẹ giọng trấn an.

- Bây giờ tới món ăn chính!

Vì đây là lần đầu tiên của Tịch Hiên nên mọi công tác chuẩn bị Mạt Diễm đều làm thật tốt, anh muốn đây là kỷ niệm khó quên nhất của cậu, đánh dấu cậu trở thành của anh. Đáng người của Tịch Hiên khá nhỏ nên mọi việc có chút khó khăn nhưng vì muốn cậu được thoải mái nhất nên anh đành dè nén mọi ham muốn của mình mà chậm rãi yêu thương cậu...

- Tịch Hiên... - Anh gọi khẽ, một bàn tay khẽ lộng cậu bé non nớt của cậu vì đau mà ử rử cúi đầu.
- Vâng...
- Đau thì cắn anh nhé!...
- Ừm... em không sao đâu...

Mạt Diễm lật úp sắp cậu lại, Tịch Hiên úp mặt vào gối chờ đợi giây phút cậu trở thành của anh... Cậu có thể cảm nhận rõ ràng sức nóng phát ra từ nơi ấy của anh khi anh khẽ chạm vào cậu - nó to lớn, cứng cáp và uy mãnh như con người anh.

- Anh vào đây!

Không đợi Tịch Hiên đáp lời, anh nâng hông dầm vào trong cậu. Tịch Hiên đầu đầy mồ hôi cắn chặt răng vào gối ngăn không cho tiếng kêu đau đớn phát ra. Mạt Diễm trán đổ đầy mồ hôi, anh biết cậu đau nhưng giờ phút này anh biết cả hai đều có thể cảm nhận được niềm hạnh phúc có tên gọi “thuộc về nhau” là như thế nào. Anh bất động thật lâu, đợi Tịch Hiên bé nhỏ của anh có thể thích ứng mới bắt đầu động thân, mở màng cho cuộc mây mưa đầy nhục cảm sắp tới...

Tịch Hiên không biết mình đã trải qua bao nhiêu lần cao trào nhưng cho đến khi người đàn ông của cậu tận hứng và đổ ập sang bên cạnh thì cậu cũng mệt đến thiếp đi. Mạt Diễm nhìn cậu vì mệt mà ngủ mê thì cười khê, anh xuống giường lấy khăn và nước ấm vệ sinh giúp cậu, nơi ấy của cậu có phần sưng đỏ khiến anh vừa vui vừa đau lòng. Mạt Diễm tự nhủ sau này phải biết tiết chế bản thân lại một chút nữa, cậu không đủ thể lực nên cần phải đem đi rèn luyện thêm mới được...

(P/s: Ai muốn coi H rõ ràng từng chi tiết thì giờ tay, những chap sau nếu có Hy sẽ post thiệt rõ ràng (^0^)/)

—o0o—

Tịch Hiên mơ màng mở mắt, cậu thấy cơ thể nóng vô cùng. Trên người ướt đẫm mồ hôi khiến cậu nhúm mày. Khê cử động thân thể và cậu rên lên, mỗi khớp xương đều như bị nghiền nát cả chục lần khiến cậu không động đậy được. Mạt Diễm giật mình tỉnh giấc, thấy cậu nhúm mày muốn cử động, anh vừa yêu thương vừa đau lòng giúp cậu.

- Em sốt rồi!

- Ừm... em khát nước! - Cậu khô khốc nói.

- Em đợi anh một chút... - Mạt Diễm xuống giường đi rót nước ấm cho cậu, sẵn lấy thêm mấy viên thuốc hạ sốt.

Tịch Hiên uống xong lại lâm vào mê mang, Mạt Diễm chăm sóc cậu cả đêm nhưng vẫn không sao hạ sốt. Anh quyết định đi bệnh viện thì chợt nhớ tới Dĩ Mặc hình như có cho anh số điện thoại, Mạt Diễm cố nhớ lại rồi không chút do dự gọi cho tên kia. Bên kia có tiếng lầm bầm oán hận vì bị đánh thức.

- “Ai vậy?”

- Tôi Mạt Diễm đây! Tịch Hiên bị sốt cao, anh có thể qua xem em ấy một chút không?

- “A, là cậu à! Nhưng khi không sao lại sốt, chẳng lẽ cậu mới phá thân người ta à?” - Dĩ Mặc chỉ định trêu đùa, ai ngờ Mạt Diễm thật sự “ừ” một tiếng. Anh đúng là bị dọa nhe, nghe cô em họ lú lo về họ nên anh nghĩ họ đã sớm làm chuyện đó từ lâu a...

- Thế anh có qua không?

- “Tôi qua ngay, cậu ở chỗ nào?”

Mạt Diễm đọc địa chỉ cho Dĩ Mặc rồi cúp máy, cứ ngỡ cũng nửa tiếng sau mới thấy anh ta không ngờ năm phút sau đó Dĩ Mặc đã xuất hiện trong bộ đồ ngủ và tay cầm hộp thuốc.

- Thì ra chúng ta có duyên thật, ở cùng khách sạn những hai lần! - Dĩ Mặc cà lơ phát phơ vào phòng: - Người bệnh đâu?

- Bên này, tôi đã cho em ấy uống thuốc hạ sốt nhưng nhiệt độ vẫn không giảm.

Dĩ Mặc sửa sang lại thái độ chuyên nghiệp của một bác sĩ, chuyên tâm khám bệnh. Anh tiêm cho Tịch Hiên một liều kháng sinh rồi truyền nước biển. Mạt Diễm lo lắng đứng bên cạnh.

- Một lát sẽ hạ sốt thôi, cậu ấy bị quá tải một chút đó mà!

Mạt Diễm thở phào nhẹ nhõm.

- Cám ơn! Anh cho tôi số tài khoản, tôi sẽ chuyển tiền vào...

- Ầy... cậu ấy là bạn của em tôi, tiền bạc gì ở đây! Có điều, sau này làm chuyện ấy cậu phải cẩn thận một chút, Tịch Hiên khá yếu ớt nên rất dễ bị thương.

- Tôi biết rồi!

Dĩ Mặc nhìn Mạt Diễm vẫn đang chú tâm vào người bệnh trên giường thì chặc chặc hai tiếng rồi thu dọn về phòng ngủ tiếp. Anh chỉ có vài ngày du lịch sau khi đầy đọa thân xác ở châu Phi 3 năm, ngày mai phải đối khách sạn mới được...

Chương 19: Lộ diện

Một tuần vui vẻ của hai người mau chóng kết thúc nhưng trong lòng ai cũng thỏa mãn vì khoảng thời gian tuyệt vời đó. Tịch Hiên phải trở về trường tiếp tục học tập. Vì bị tai nạn mà cậu bỏ hẳn mấy khóa nên phải vì bù vào lỗ hổng đó. Lãnh Mạt Diễm cũng trở về với công việc tất bật của công ty và cho hẳn kẻ đang oán hận cực kì kia một tháng nghỉ phép.

Tịch Hiên trở về ký túc xá với linh khinh quạ khiến cả bọn hớn hở chia chất.

-Anh nói này Tịch Hiên, cậu nghỉ bệnh một tháng mà cô nàng Mỹ Vân sang đây tìm cậu hết 15 ngày rồi. Tụi này mỗi lần gặp cô nàng là chết đi sống lại, cậu lo tìm cách mà an ủi đi. - Đại Nam vừa ăn món đặc sản Hawaii nào đó mà buồn bực lên tiếng.

-Trông cậu khỏe khoắn, vui tươi hẳn ra nhỉ? - Dĩnh Minh cười hắc hắc trêu.

-Chắc được chồng yêu “mưa móc” nên béo tốt ra! - Hùng Chí hắc hắc cười.

Tịch Hiên đỏ mặt ném chiếc áo đang cầm trên tay vào tên vừa nói khiến cả bọn cười nghiêng ngả. Anh Đại Nam vừa cười vừa thở an ủi cậu:

-Mặc kệ chúng nó! Chúng nó ghen tị với em đó mà. Bọn này không kì thị chút, có chuyện gì khó nói hay khó tâm cứ việc chia sẻ, bọn anh sẵn sàng làm chỗ dựa bí mật cho chú.

-Cảm ơn anh! - Tịch Hiên cảm động không nói nên lời.

Mọi người vui vẻ, Dĩnh Minh như nhớ ra gì đó mà nhúu mày nói với Tịch Hiên:

-Tịch Hiên, mấy hôm trước có một kẻ lạ mặt cứ hỏi thăm về cậu. Trông dáng vẻ rất giống với thám tử, cậu có đặc tội với ai không hay dính dáng đến người nào đó?

-Đúng vậy! Tôi cũng bị hắn ta hỏi nhưng có vẻ như hắn chẳng biết được gì nhiều. Sau này cậu phải cẩn thận - Hùng Chí chen vào.

-Em nói chuyện này với anh Mạt Diễm đi, có khi anh ấy biết kẻ nào đang giở trò.

Tịch Hiên gật đầu, cậu có linh cảm chuyện này dính dáng đến thể lực sau lưng anh. Tối đó cậu gặp Mỹ Vân, bị cô nàng cắn nhả một buổi tối, sau đó hớn hở mở quà cậu tặng. Hai người cùng nhau đi ăn tối, cùng tâm sự một chút. Mỹ Vân cũng bị hỏi về cậu, cô nàng là một người thông minh nên đã báo chuyện này cho Dean từ sớm. Nói ra mới biết tình cảm của cô cùng Dean rất tốt, lúc hai người đi du lịch thì họ cũng muốn bắt đầu nói chuyện yêu đương nhưng Mỹ Vân vẫn chậm chạp chưa đồng ý. Hiện tại cô chỉ muốn chăm chỉ học hành nên Dean chỉ có thể thông cảm mà chờ đợi.

—oOo—

-Có tra ra được ai không?

-Là mẹ cậu! - Dean nói: - có vẻ như chuyện cậu đột ngột trở về Bắc Kinh khiến bà ấy lo ngại.

Mạt Diễm trầm mặc, anh biết sớm muộn gì cũng khiến bà phát hiện mà tính đến bây giờ cũng không quá sớm.

-Bên Richard dạo này sao rồi?

-Hắn ta vẫn rất ngoan ngoãn, nghe đâu hắn đang đầu tư vào một dự án sinh học nào đó, mà để làm gì thì vẫn chưa biết được chính xác.

-Chú ý hắn nhiều một chút. Dạo này bên Hoa Đông có vẻ loạn, lão Hoa đang không điều động được vốn để làm dự án bên Hawaii, coi bộ chút thủ đoạn nhỏ của tôi đã khiến lão khổ sở không ít.

Dean khinh bỉ nhìn Mạt Diễm, trong lòng nói thầm: Thủ đoạn nhỏ của cậu có thể bán luôn 18 đời tổ tông người ta, còn bày đặt khiêm tốn.

-Tóm lại giải quyết chuyện mẹ cậu cho tốt, nếu bà mà quậy thì đáng sợ lắm!

-Tôi biết rồi!

—oOo—

L.A - Mỹ

Trong một quán cà phê khá sang trọng, một người phụ nữ với dáng vẻ quý phái đang ngồi đối diện cùng một người đàn ông. Trên bàn là hai tách cà phê cùng một phong bì.

-Bà Lawrence, tôi đã điều tra ra người mà bà muốn biết. Cậu ta tên là Tịch Hiên, hiện là sinh viên năm nhất đại học Bắc Kinh, gia đình làm nghề nông, có một anh trai đang làm việc tại Thượng Hải.

Bà Diệu Hình mở phong bì ra xem, đó là một gương mặt khá xinh xắn nhưng tại sao cậu ta lại quen biết con trai bà?!

-Cậu ta với cậu nhà chỉ tình cờ gặp nhau mấy lần, hình như họ là bạn. Tôi không tìm thấy hành động nào thân mật giữa họ. Tháng trước đúng là cậu ta bị tai nạn giao thông, cậu nhà có đến thăm một chút rồi đi ngay.

-Thật là không có gì ám muội à?

-Không!

-Được rồi, tiền tôi sẽ chuyển vào tài khoản của anh, tiếp tục theo dõi bọn họ, có gì báo ngay cho tôi.

Bà vẫn nhíu mày thật chặt, bà có linh cảm quan hệ giữa họ không phải đơn giản như những gì bà vừa nghe. Mặc dù bà sẽ rất vui nếu con mình không có quan hệ gì với cậu nhóc này. Có lẽ đến lúc Ryan cần một người vợ, đêm dài lắm mộng, chuyện này không thể kéo dài được nữa...

—oOo—

Mạt Diễm vừa nhận được một cú điện thoại của cha về việc đầu tư mỏ kim cương bên Nam Phi với gia đình Rosna, anh thấy thật lạ lùng tại sao khi dự án do cha hoàn toàn phụ trách lúc này lại muốn anh sang Nam Phi? Không phải anh không biết cha Rosna lấy điều kiện hôn nhân để hợp tác, mà vấn đề đó anh không đồng ý thì việc hợp tác đầu tư thế nào xảy ra, hoặc là họ đồng ý hợp tác với điều kiện khác, dù sao thì chuyến đi này anh không đi không được.

Bên Mỹ, bà Diệu Hình đã chuẩn bị mọi thứ để hôn lễ mà bà muốn có thể thuận lợi hoàn thành. Là người trong cuộc, Rosna thật ra vẫn chưa hiểu làm sao mà bà lại gấp gáp như vậy, cũng chưa có sự đồng ý của Ryan đã quyết định như thế. Nhưng dù có thế nào thì cô cũng rất vui vẻ vì mình sắp được làm vợ anh. Bọn họ sẽ tổ chức lễ đính hôn ở nhà cô nên hôm nay cô phải bay về Nam Phi trước.

Roma - Ý.

-Ồ, Ryan đính hôn với con gái ông trùm kim cương à? - Richard thoải mái ngồi trên chiếc sofa. Đối diện là một người đàn ông trung niên có dáng vẻ bề thế, cặp mắt chim ưng càng âm trầm.

-Đúng thế! Nếu nó thành công lấy cô ta thì sẽ như hổ thêm cánh, địa vị càng vững chắc. Con cũng biết việc kinh doanh kim cương đem lại lợi ích bao nhiêu rồi đó.

-Thế thì sao? Con thật sự muốn xem hán ta có thể lên cao tới đâu!

-Ngu xuẩn! Địa vị của nó bây giờ còn chưa đủ để bệch còn hay sao? Mặc dù ta vẫn đang là người đứng đầu gia tộc, nhưng cái vị trí này không thể nào ngồi mãi. Ta đã từng cảnh cáo con đừng làm những chuyện ngu xuẩn, hết yêu đàn ông tới bị giam lỏng, con xem con đã làm được những gì? Bây giờ lại đầu tư vào mấy cái dự án bỏ đi, biết khi nào con mới nên người đây?? - Eichen tức giận mắng.

-Rồi rồi, con đi phá hán là được chứ gì? Thật ra việc này chắc gì hán đã đồng ý, không chừng chỉ là mẹ hán tự biên tự diễn thôi. Cha xem đây là cái gì? Nếu chuyện này mà công khai thì đó là một vụ tai tiếng lớn cỡ

nào?? - Richard giấu đi vẻ oán hận trong mắt, cười cười đưa xấp ảnh cho cha hắn xem. Đôi mắt Eichen lóe lên những ý tưởng xấu xa nào đó mà hắn đã từng ném trái, dù người đàn ông này chính là cha thân sinh của hắn.

-Ồ, người thừa kế gia tộc sao có thể yêu đàn ông! Nhìn trong này có vẻ như yêu tận xương tủy rồi.

Một thoáng đau khổ lóe qua gương mặt Richard nhưng hắn rất nhanh che giấu.

-Con sẽ làm cho lễ đính hôn của hắn thêm náo nhiệt, cha cứ ở đây mà xem kịch vui!

-Được, được!

Trên bàn là ảnh của Tịch Hiên và Mạt Diễn khi hai người đi du lịch ở Hawaii, ảnh này Richard mua lại từ một tên nhà báo, chủ yếu để xem tin tức của Mạt Diễn nhưng không ngờ lại nhận được một bất ngờ lớn như thế. Ở Bắc Kinh hắn cài không ít người, nhưng tên kia quá cẩn thận nên không lộ ra chút gì nào, ai ngờ đi nước ngoài hắn ta lại lơ là cảnh giác đến vậy.

Richard thở dài trong yên lặng, có lẽ hơn ai hết hắn cũng muốn được như hai người họ, chứ không phải cái vị trí lãnh lão kia rồi mỗi ngày nuốt nước mắt vào bụng để sống như lúc này...

—oOo—

Trong căn hộ của Mạt Diễn đang diễn ra một màn kịch tình nóng bỏng. Ngày mai anh phải đi một thời gian mà không thể đem bảo bối của mình theo nên hôm nay phải “ăn” để bù vào khoảng thời gian trống trải tiếp theo. Trên chiếc sofa đắt tiền được nhập khẩu từ Ý, hai thân ảnh đang day dưa quấn chặt lấy nhau. Tiếng nước ướt át từ da thịt va chạm khiến người ta đỏ mặt hòa cùng những trần rên rỉ kìm nén...

Tịch Hiên run rẩy nằm sấp trên chiếc sofa, từng tiếng rên rỉ bật ra từ đôi môi cậu hòa cùng tiếng thở dốc của người bên trên, khiến không khí trong phòng càng thêm nóng bỏng. Mạt Diễn điên cuồng đâm rút vào trong cậu, anh chỉ muốn mãi yêu thương cậu như thế này, cậu quá nhỏ bé, quá mong manh nên lúc nào anh cũng lo sợ phụng phỡn một ai đó xung quanh mình có thể tổn thương đến cậu, nếu có thể anh chỉ muốn nuốt luôn cậu vào bụng để không ai có thể nhìn thấy, một mình độc chiếm cậu.

-Tịch Hiên...Tịch Hiên...- Mạt Diễn thở dốc ra vào ngày càng nhanh.

-Ừm... Diễn... chậm một chút...ừ...ha... ha... - Tịch Hiên mồ hôi ướt đầm khế lên tiếng.

Mạt Diễn như không nghe thấy lời cậu mà càng tăng tốc, một khắc sau đó hai người cùng đi đến cao trào. Anh ngã xuống bên cạnh, kéo cậu nằm lên ngực mình, bên dưới hai người vẫn chặt chẽ kết hợp. Tịch Hiên vẫn thở hổn hển, không biết hôm nay Mạt Diễn bị gì mà có vẻ hưng phấn quá mức. Kể từ lúc hai người trải qua lần đầu tiên, tần suất ham muốn ngày càng tăng nhưng vì cậu vẫn đi học nên Mạt Diễn cũng hạn chế dục vọng của bản thân lại. Họ thường gặp nhau vào cuối tuần, đôi khi chỉ ôm nhau ngủ mà không làm gì cả,

Hôm nay cũng là một ngày cuối tuần, Tịch Hiên đến qua đêm ở nhà anh, nhưng vừa mới bước vào nhà đã bị anh làm đến thiên hôn địa ám. Tịch Hiên đã hỏi Mạt Diễn về người đàn ông xuất hiện xung quanh trường cậu, anh bảo đã xử lý nên cậu có thể yên tâm.

-Hôm nay anh làm sao vậy?

Bàn tay Mạt Diễn luồn vào mái tóc mềm mại, ẩm ướt mồ hôi của cậu, bình ổn lại hô hấp của chính mình. Anh biết hôm nay mình làm hơi quá...

-Anh có linh cảm xấu về chuyến đi Nam Phi lần này, nhưng cho người điều tra lại chẳng thu hoạch được gì.

-Chắc không có chuyện gì đâu, có gì thì chúng ta cùng nhau đối mặt.

-Anh thì không sao, chỉ sợ em chịu khổ!

Tịch Hiên chống tay ngồi dậy, vật kia của anh theo động tác của cậu mà chạm vào nơi nào đấy khiến cậu rên lên, đỏ mặt nhìn anh. Mạt Diễn bật cười, nhéo cái mũi nhỏ của cậu, chậm chậm rút ra kéo theo chất dịch đậm mùi xạ hương.

Tịch Hiên nhìn anh oán giận nói:

-Lại phải giặt sô pha, xấu hổ chết đi được! Bảo anh mang bao mà không nghe...

-Chỗ này có cảm giác hơn, vả lại anh thích tiếp xúc với em bằng cách chân thật nhất...

-Anh thật là...

Mặt Diễm vuốt ve cần cổ cậu, nơi đó đã in không ít dấu hôn của anh khi nãy.

-Hiên... anh yêu em.

-Em cũng vậy! Anh đừng lo lắng, là em cam tâm tình nguyện ở bên anh mà. Dù em không biết phía trước cái gì sẽ đến, nhưng em cũng không yếu ớt như anh tưởng đâu, em cũng sẽ cố hết sức bảo vệ tình yêu của mình mà...

-Ừ! Anh biết em rất mạnh mẽ...

-Vậy đó, anh yên tâm đi! Em hứa dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, em đều sẽ nghe anh giải thích rồi mới giận...

-Em đó...

Mặt Diễm cười, kéo cậu vào lồng ngực, tìm kiếm sự ấm áp trước gió to sóng lớn. Mặt Diễm tự nói với lòng, dù có mất hết tất cả anh cũng không để mất cậu, chân tình rất khó tìm kiếm mà trái tim anh cũng chỉ có thể trao cho một người...

Chương 20

Mặt Diễm đi Nam Phi, chuyến đi này quả thật đem đến cho anh một bất ngờ không nhỏ cùng một rắc rối kéo dài. Nhưng dù có thế nào thì lúc này Tịch Hiên của anh vẫn an toàn tại Bắc Kinh, mà anh thì đang ngồi trong một căn phòng to lớn đối chất với người mà anh yêu thương nhất.

-Thì ra đây mới là lý do chính cho chuyến đi lần này? - Mặt Diễm lạnh mặt hỏi mẹ.

-Đúng vậy! Mẹ muốn con đính hôn với Rosna, một tháng sau cử hành hôn lễ.

-Tại sao? Chẳng phải con nói với mẹ là con không yêu cô ấy.

-Tình cảm có thể từ từ vun đắp, hướng chi cuộc hôn nhân này vừa giúp được cha con, vừa củng cố địa vị của con trong gia tộc.

-Mẹ đang bảo con trai mình đem hạnh phúc cả đời mình vào cuộc tranh đấu vô nghĩa của gia tộc đó. Không phải mẹ không biết, khi đó cha vì bị cuốn vào cuộc tranh đấu vô vị này mà bỏ lỡ mẹ con mình bao nhiêu năm, bây giờ mẹ lại bảo con đem hạnh phúc ra đánh cược chỉ vì muốn củng cố địa vị?

-Mẹ chỉ muốn tốt cho con!

-Con biết thế nào là tốt cho mình, địa vị trong gia tộc con sẽ tự lấy, con không thích dựa váy đàn bà mà bước lên. Mong mẹ hiểu cho con, còn nếu mẹ vẫn kiên quyết cuộc hôn nhân này thì con thành toàn cho mẹ, nhưng hi vọng mẹ đừng hối hận bởi quyết định hôm nay...

Mặt Diễm lạnh lùng ra khỏi phòng, từ phản ứng của mẹ, anh biết mẹ nghi ngờ anh nhưng bà vẫn kiên quyết làm đến cùng thì anh không phản đối, nhưng gia đình này sẽ vĩnh viễn mất đi lòng tin của anh, cũng không còn là nơi mà anh có thể dựa dẫm nữa. Anh chạm mặt Rosna ngoài cửa, đôi mắt xám không cho cô một cái nhìn mà cứ thế lướt qua, sự dịu dàng của anh chỉ dành cho một người duy nhất.

Rosna thất vọng nhìn theo anh, cô đã biết trước kết quả này nhưng sao vẫn thấy lòng đau quá. Chẳng lẽ anh thật sự chưa từng để cô vào mắt? Cô đã yêu anh từ rất lâu, được lấy anh là niềm hạnh phúc lớn lao nhất đời mình nhưng cô chưa bao giờ nghĩ kết quả sẽ như thế này.

Bà Diệu Hình trông thấy cô đứng thẫn thờ ngoài cửa chỉ biết thở dài trong lòng. Có lẽ linh cảm của bà đã đúng thế nên dù sau này có hối hận thì ngày mai bà cũng bắt con mình đính hôn

—oOo—

Trong khách sạn sang trọng nhất Nam Phi, nơi tổ chức tiệc đính hôn của con gái ông trùm kim cương và người thừa kế tập đoàn J.S quốc tế, người người tấp nập ra vào, không thiếu những doanh nhân nổi tiếng và

chính trị gia có địa vị tham dự. Bà Diệu Hình đứng bên cạnh ông Lawrence, đưa đôi mắt lo lắng sang người con trai mà bà yêu thương nhất. Anh hôm nay quá hoàn mỹ trong bộ lễ phục màu đen, mái tóc được chải chuốt gọn gàng làm nổi bật đôi mắt xám lạnh lẽo, cả người tỏa ra áp thấp. Dường như cả một hội trường lớn người người nói cười chẳng liên quan gì đến anh. Mạt Diễm đã cho mẹ anh cơ hội cuối cùng nhưng hôm nay bà vẫn bắt anh đứng nơi đây, phản bội lại người anh yêu nhất, đính hôn với một người mà anh không yêu. Giờ phút này trong lòng anh tĩnh lặng, anh chỉ nhớ tới duy nhất một người làm anh hận không thể trao cả thế giới...

-Ô, nhân vật chính của ngày hôm nay sao lại đứng đây một mình thế?

-Richard! - Mạt Diễm nghiêng từng chữ qua kẽ răng.

-Bất ngờ không? Tôi đến chúc mừng lễ đính hôn của cậu đây và đem theo một món quà nho nhỏ khiến cậu yêu thích không thôi đây.

Richard điển hình trong bộ lễ phục màu xanh đen, mái tóc nâu nổi bật được vuốt keo bóng mượt, đáng người đẹp để thu hút khá nhiều ánh mắt.

-Tôi càng mừng hơn khi anh không xuất hiện nơi đây. Có vẻ quãng thời gian cấm túc của cảnh sát vẫn quá ít với anh nhỉ?

-Hừ! Tôi biết ngay là cậu giở trò sau lưng mà, nhưng không sao, hôm nay là thời cơ tốt để chúng ta thanh toán nợ. Chắc tiểu tình nhân của cậu sẽ đau lòng đến chết khi biết cậu đính hôn nhỉ?

Đôi mắt Mạt Diễm bỗng trở nên âm trầm, Ricard đã biết. Anh thì không lo cậu biết anh đính hôn, anh chỉ lo hôm nay Richard sẽ làm điều gì đó gây bất lợi cho cậu. Mạt Diễm lo lắng gọi điện thoại cho Dean:

-“Mạt Diễm, tôi đã nhận được tin! Cậu đính hôn thật à?”

-Chuyện này nói sau đi! Richard muốn làm gì đó gây bất lợi cho tôi liên quan đến Tịch Hiên, tôi cần cậu đảm bảo em ấy an toàn.

-“Hắn đã biết! Trời ạ, tôi biết rồi, cậu cứ yên tâm.”

Mạt Diễm cúp máy. Lúc này người chủ trì buổi lễ đã lên tiếng phát biểu. Trên màn hình trình chiếu những hình ảnh của anh và Rosna được chụp gần đây. Đôi mắt Mạt Diễm vẫn chăm chú nhìn Richard. Hắn ta cũng nhìn anh mỉm cười rồi chột mọi người xôn xao. Anh nghe loáng thoáng có tiếng ai đó nói: “Ai vậy? Tình nhân của người thừa kế J.S là đồng tính?”. Anh đưa mắt nhìn lên màn ảnh, trên đó đang chiếu hình của anh và Tịch Hiên khi đi du lịch Hawai. Thì ra đây là món quà mà Richard tặng anh, anh nên cảm ơn hắn ta nhỉ? Sâu trong đôi mắt Mạt Diễm là ý cười thỏa mãn.

Rosna hoa dung thất sắc nhìn những gì đang diễn ra. Ryan không yêu cô mà yêu một người đồng tính. Một người hoàn mỹ như thế tại sao lại yêu người cùng giới với mình mà không phải cô? Cô không cam tâm. Rosna tức giận muốn tìm Ryan chất vấn thì nghe tiếng cười khê bên cạnh.

-Tức giận đúng không? Ai mà không tức giận khi vị hôn phu của mình yêu một người đồng tính.

-Anh là ai? - Rosna hỏi người đàn ông có vẻ ngoài bắt mắt bên cạnh.

-Tôi là ai không quan trọng nhưng tôi có thể giúp cô rửa mối nhục này. Sao? Muốn hợp tác không?

Rosna nghi ngờ nhìn Richard. Mặc dù lúc này cô rất giận nhưng không có ý định làm hại Ryan. Richard dường như đọc được suy nghĩ của cô nên cười khê.

-Không sao, cô cứ suy nghĩ, lúc nào muốn thì gọi cho tôi!

Richard đưa cô một tấm danh thiếp rồi thông thả rời khỏi hội trường đang náo nhiệt. Mục đích của hắn đã đạt được nên không cần thiết phải ở đây nữa. Ngày mai hắn sẽ được xem kịch miễn phí.

Bà Diệu Hình nhìn mọi thứ vượt qua tầm kiểm soát của mình thì giận đến ngất xỉu. Bên nhà thông gia cũng tức giận hủy bỏ mọi thứ. Mạt Diễm lại là người bình tĩnh thông dong nhất, anh giải quyết mọi thứ một cách chu toàn, mở hợp báo giải thích mọi thứ, cũng công khai luôn tình cảm của mình. Giải quyết hết tất cả anh mới trở về khách sạn đối mặt với cha anh.

Mạt Diễm nhìn cha, dường như ông không quá bất ngờ với chuyện xảy ra hôm nay. Ông yên lặng đứng bên cửa sổ hút thuốc, thời gian không làm mất đi vẻ điển trai của ông khi trẻ mà càng làm ông có phong thái của một vị lãnh đạo, một doanh nhân tài ba.

-Cha không hỏi con điều gì sao? - Mạt Diễm ngồi xuống ghế trước bàn sách của ông.

Kat thở dài, từ khi nghe vợ vội vàng tổ chức lễ đính hôn cho con trai, ông biết thế nào cũng xảy ra chuyện, mà không ngờ chuyện này lại kinh thiên động địa đến vậy. Ông vẫn biết Ryan phản đối cuộc hôn nhân này nên chưa bao giờ ép anh, nhưng hôm nay anh đồng ý đính hôn đến ông cũng thấy lạ.

-Ta còn hỏi con cái gì nữa bây giờ? Mọi chuyện đã phơi bày ra ánh sáng thì chỉ có thể tìm cách giải quyết. Ta vẫn thắc mắc tại sao mẹ con lại gấp gáp như vậy thì ra vì bà ấy biết con yêu một đứa nhóc cùng giới.

-Mẹ không biết, mẹ chỉ nghĩ ngờ.

-Thế những bức ảnh kia từ đâu ra?

-Là Richard!

-Haiz, con cũng quá sơ suất đi! Đã giấu được bà ấy tại sao còn để Richard nắm được cái đuôi.

Kat nhìn con trai lắc đầu. Mạt Diễm mỉm cười nhìn ông, anh luôn biết ông yêu thương anh nhất, nhưng chẳng bao giờ thể hiện ra ngoài, bởi vì thế mọi yêu cầu của ông với anh, anh chưa bao giờ để ông thất vọng.

-Cha không phản đối?

-Ta phản đối được sao? - Ông trừng mắt với anh - Lần này mẹ con nổi bão lớn rồi, ta không phản đối nhưng cũng sẽ không đồng ý. Ta không muốn xen vào cuộc chiến giữa mẹ con con. Nhưng có điều ta phải nhắc nhở con, việc con yêu một người đồng tính sẽ xảy ra bê bối lớn trong gia tộc khiến địa vị và lòng tin của gia tộc với con giảm đi. Thật ra việc con có trở thành người lãnh đạo gia tộc hay không đối với ta không quan trọng nữa, nhưng Eichen sẽ không nghĩ vậy, con hãy tự thu xếp.

-Con hiểu mà cha!

-Và còn một điều nữa, ta không phản đối nhưng bằng bất cứ giá nào, con cũng phải cho ta một người thừa kế. Con phải làm điều đó vì đó là nghĩa vụ cũng là trách nhiệm của con đối với dòng họ này.

Mạt Diễm thở dài gật đầu. Bấy nhiêu đó đã là nhượng bộ lớn nhất của cha dành cho anh rồi, anh chẳng cầu thêm điều gì cả. Về phần mẹ, có lẽ thời gian sẽ khiến bà chấp nhận chuyện này.

—oOo—

Tịch Hiên đang ở trong căn biệt thự ngoại ô cùng Mỹ Vân, trên tay là số báo sáng nay đăng tin Mạt Diễm đính hôn với Rosna nhưng bị hủy vì sự xuất hiện của cậu. Trong lòng Tịch Hiên chẳng biết là mùi vị gì nữa, cậu thấy rất đau lòng khi anh đính hôn với người khác, nhưng lại vô cùng vui khi buổi lễ đó bị hủy đi. Cậu biết anh không liên lạc với mình là do sợ cậu lo lắng nhưng cậu cũng cảm nhận được sự bất lực cùng đau đớn của anh khi phải nói dối cậu.

-Haiz... cứ ngỡ anh ta là người tốt, ai ngờ cũng như những tên vô tình khác. - Mỹ Vân bắt đầu lên tiếng.

-Cậu đừng nói vậy, anh ấy cũng bắt đầu dĩ thôi mà!

-Cậu lúc nào chẳng bên vực anh ta, không chừng đến lúc kết hôn cậu cũng đợi báo đăng tin rồi mới biết.

-Chuyện đó cũng là chuyện hợp lý thôi! Mình là con trai, sao có thể đứng bên cạnh anh ấy trước thiên hạ chứ...

-Chẳng lẽ cậu sẽ vui vẻ nhìn anh ta kết hôn chắc!

Tịch Hiên im lặng, ai mà có thể vui vẻ nhìn người mình yêu thương nhất kết hôn với người khác chứ, cậu cũng không làm được. Lúc đó chắc chắn cậu sẽ bỏ đi mà chúc anh hạnh phúc cho dù cậu có yêu anh cỡ nào hay anh kết hôn vì một lý do bất đắc dĩ.

-Thấy chưa? Cậu cũng có làm được đâu! Vì thế hãy làm rõ mọi chuyện trước khi anh ta lên báo thêm một lần nữa với cái đám cưới linh đình khác. Tịch Hiên, mình không muốn cậu phải đau khổ.

-Mình hiểu mà, Mỹ Vân! Anh ấy sẽ không làm mình thất vọng đâu.

-Hi vọng là thế!

Dean vừa đi vào nghe được đoạn cuối của cuộc trò chuyện, anh thở dài nhìn Mỹ Vân đang trừng mắt với mình.

-Em trừng anh làm gì?

-Anh là bạn của anh ta chắc cũng không tốt lành gì.

-Này, oan uổng quá! Anh có làm gì đâu, mà anh nói cho hai người biết, Mạt Diễm đã hợp báo công khai chuyện tình cảm của cậu ấy với Tịch Hiên rồi. Quan trọng là cuộc sống sau này của cậu sẽ không bình yên nữa, cậu chuẩn bị tâm lý đi!

-Em biết mà...

-Anh hai cậu kêu tôi nhắn cậu, đợi Mạt Diễm về dắt cậu ấy về nhà một chuyến, cha mẹ cậu bảo đấy!

Tịch Hiên ngơ ngác nhìn Dean. Tại sao anh hai không gọi cho cậu mà nhờ Dean nhắn lại?

-Điện thoại cậu, anh ta gọi không được!

Tịch Hiên hoảng hốt đi tìm điện thoại, thì ra điện thoại cậu hết pin. Mỹ Vân an ủi cậu thêm chốc lát rồi cũng về. Dean dặn cậu không cần lên lớp, anh sẽ sắp xếp giáo sư đến dạy cậu sau, bây giờ là thời gian nghỉ cảm, tốt nhất không cần ra khỏi nhà để tránh cánh phóng viên đăng tin bậy bạ. Cậu chợt muốn nghe giọng người ấy biết bao...

5. (chương 21)

Chương 21

Mạt Diễm vừa trở về khách sạn sau buổi họp báo, có vẻ như mọi thứ không quá khó khăn với anh nhưng phía Tịch Hiên chẳng biết như thế nào. Anh rất nhớ cậu, nhưng không biết gọi cho cậu thì phải nói gì, mặc dù buổi lễ đính hôn bị hủy nhưng không thể phủ nhận rằng nếu anh kiên quyết thì sẽ chẳng thể xảy ra. Anh đã làm cậu thất vọng nhưng anh biết cậu vẫn chỉ nói với anh rằng: " Em hiểu mà!", để tha thứ cho mọi lỗi lầm mà anh gây ra.

Mạt Diễm ngẩn ngơ nhìn chiếc điện thoại trước mặt, anh rất muốn gọi cho cậu nhưng không muốn cậu tha thứ cho mình. Chiếc điện thoại cứ nằm trơ trước mặt anh gần nửa ngày mới bị tiếng chuông phá hỏng. Tim Mạt Diễm đập thành thịch, tiếng chuông này anh dành riêng cho Tịch Hiên của anh. Giai điệu " Give you the world" vang lên trong căn phòng lớn dường như xóa tan đi mọi băng khoăn vẩn vơ mà anh mãi nghĩ. Mạt Diễm bắt máy, không thể đợi lâu hơn để nghe tiếng cậu.

- Hiên...

- Diễm...

Hai người bật thốt cùng lúc, chứng tỏ sự nồn nóng của bản thân lúc này. Mạt Diễm chợt muốn cười, sao anh lại ngốc như vậy mà không gọi cho cậu sớm hơn chứ...

- Hiên, anh nhớ em...

- "Ừm...anh... anh ổn chứ?"

- Cậu này để anh hỏi mới đúng! Em ổn không? Có tức giận anh không? Có muốn buông tay anh, quay lưng lại với anh không?

- "Em không giận là em nói dối, nhưng em sẽ không bỏ anh nếu em có thể chấp nhận được. Em nhớ anh!"

- Anh xin lỗi, anh đã định nói với em khi giải quyết xong mọi thứ nhưng anh không biết làm sao mở lời. Đây là lần cuối cùng anh giấu em mọi chuyện, tha thứ cho anh nhé?

- “Em tha thứ cho anh lâu rồi! Nhưng thật ra anh không cần công khai chuyện chúng ta, anh làm vậy chẳng phải khiến anh khó khăn hơn sao?”
- Anh không muốn dối lòng mình nữa, huống chi lần này là việc tốt khiến mẹ anh không nghĩ tới chuyện kết hôn nữa.
- “Chắc mẹ anh buồn lắm!”
- Ủ, bà không nói chuyện với anh mà bay về Mỹ ngay với cha anh luôn tới đó! Nhưng rồi bà sẽ hiểu thôi...
- “Khi nào em mới được gặp anh? Cha mẹ kêu em đưa anh về nhà, nhưng nếu anh không muốn cũng không sao, em sẽ giải thích với họ...” - Tịch Hiên lí nhí.
- Thật à? Thế đợi anh về rồi cùng đi, anh cũng rất muốn gặp gia đình em.
- “Vâng, anh đừng quá sức nhé!”
- Tạm biệt, anh yêu em!

Tạm biệt Tịch Hiên xong, Mạt Diễm cũng thở phào nhẹ nhõm. Có vẻ như cậu không quá khó khăn trong việc chấp nhận và đối mặt với chuyện này. Lần này là Richard vô tình giúp anh nhưng về phía gia tộc có lẽ đang nháo nhào cả lên, nghĩ đến việc đó khiến anh đau đầu hết sức.

—oOo—

Rosna vừa vào phòng đã thấy vẻ mặt hết sức dụi dằm mà Ryan chưa bao giờ để lộ trước mặt cô, từ trong thâm tâm cô bỗng dâng lên một sự phẫn nộ cùng cực. Dựa vào cái gì mà cô không bằng một tên con trai vừa ảo lả vừa không sinh con được chứ?

Mạt Diễm ngẩn đầu lên thì trông thấy Rosna đang đứng trước cửa. Anh thở dài trong lòng, chuyện này cũng không trách cô được, lỗi là ở mẹ anh đã quá xem nhẹ lời anh cảnh báo.

- Rosna, mọi chuyện xảy ra như vậy tôi cũng chỉ có thể xin lỗi em! Hy vọng em sẽ sớm tìm được người thật lòng yêu em! - Mạt Diễm nhàn nhạt nói.
- Tại sao? Tại sao lại là cậu ta? Tôi có gì thua kém chứ? - Rosna cắn phẫn hết lên.
- Em không thua cậu ấy, em chỉ thua trái tim tôi! Tôi không yêu em, xin lỗi! - Mạt Diễm vẫn không thay đổi thái độ nói.
- Rồi các người sẽ hối hận vì ngày hôm nay.

Nhìn theo bóng dáng cô rời đi, mày Mạt Diễm nhíu chặt. Hy vọng cô ta sẽ biết đâu là giới hạn của anh. Việc quan trọng nhất lúc này là việc đối mặt với sự chất vấn của gia tộc. Có lẽ Richard đang cười muốn rưng rưng trước vạ bê bối này của anh.

Mạt Diễm lấy điện thoại đặt vé máy bay sang Ý, chắc phải một thời gian nữa anh mới có thể về lại Bắc Kinh.

—oOo—

Bắc Kinh - Trung Quốc.

Richard đang thoải mái nằm trên ghế sofa đọc từng tờ báo về Ryan. Việc này dường như đánh tan đi mọi oán hận, âm ức mà từ khi Ryan xuất hiện, cha anh đã ném lên người anh. Thật ra không phải anh không muốn mọi đầu đá này chấm dứt, tận đáy lòng anh cũng biết Ryan hay chú Kat cũng không còn quá ham muốn gì với cái vị trí lãnh đạo kia. Tại dã tâm của cha anh quá lớn, nên lão mới phải lo trước lo sau trước khi lão xuống mồ.

Đặt tờ báo lên bàn, Richard thở dài. Anh cũng ao ước lắm có được sự tự do như Ryan, yêu người mà mình thích nhưng những thứ đó cứ như ước mơ xa vời. Lúc này trước mắt anh lại xuất hiện một gương mặt tươi cười - một người mà dù có chết anh cũng không quên được...

- Mặc... em có còn yêu tôi không?

Căn phòng trống trải chỉ còn vang vọng tiếng thở dài cô đơn. Còn ở một bệnh viện nào đấy, có một người nào đấy đang hắc xì liên tục.

- Khi không bị cảm vậy nè? - Dĩ Mặc lẩm bẩm khiến cô hộ lí bên cạnh bật cười.

- Bác sĩ Hạ, có khi anh vừa về từ châu Phi nên chưa quen với thời tiết.

- Làm sao có thể! Tôi mới từ Hawaii trở về chứ không phải từ châu Phi.

Chắc đùa em họ lưu manh đang chửi tôi đây...

- Hi hi... thật ra chúng tôi đều rất thắc mắc một vấn đề. Bác sĩ Hạ có thể trả lời giúp chúng tôi không? - một hộ lí khác lên tiếng.

- Đúng vậy! - cả đám hộ lí nhao nhao bu quanh Dĩ Mặc.

Hạ Dĩ Mặc bắt đầu đảo mắt nhìn các cô gái xinh tươi quanh mình, gờ tay đầu hàng:

- Được rồi! Có gì hỏi đi, nhưng tôi có thể không trả lời nếu vấn đề đó quá riêng tư.

- Được mà, tôi hỏi trước! - một cô gờ tay nói: - có tin đồn là khi anh học nghiên cứu sinh bên Đức đã từng có một mối tình rất cháy bỏng, mà người đó là một người đàn ông, đúng không?

Dĩ Mặc im lặng khiến mọi người hồi hộp.

- Haiz, cái tin đồn thất thiệt này ai tung ra thế? Tôi phải tìm hấn ta đánh cho một trận mới được.

- Không phải sao? - mọi người nhao nhao.

- Tất nhiên là không rồi! Tính hướng của tôi tuy mọi người đều biết nhưng khoảng thời gian đó tôi chỉ tiếp xúc với y học, còn đàn ông tất nhiên không thiếu nhưng “cháy bỏng” thì xa vời lắm!

Không ai phát hiện ra trong ánh mắt Dĩ Mặc khẽ lướt qua một ý cười ảm đạm. Thật ra anh đang nói dối mọi người, cũng là lừa dối chính bản thân anh. Nếu yêu một người mà có thể dễ quên đến vậy thì anh cũng không cần phải một mình bôn ba tận ba năm liền cứu trợ ở tận châu Phi chỉ vì muốn quên mọi thứ.

- Bác sĩ Hạ, hiện tại anh có quen ai không? Tôi có một người bạn cũng trong giới các anh muốn tìm một đối tượng để chung sống cả đời. Anh có muốn quen không? Cậu ta rất tốt!

- Thiệt tình cái đám hủ nữ các cô, nhanh đi làm việc kéo y tá trưởng la cho bây giờ. Tôi có bạn trai rồi, không nhọc lòng các cô quan tâm.

- A...tiếc quá...

Mọi người nhao nhao giải tán. Dĩ Mặc cười khổ đặt tay lên sợi dây chuyền trước ngực mình, mặt dây chuyền là một viên đạn - thứ duy nhất liên quan đến “người đó” mà anh vẫn giữ đến tận bây giờ...

Mạt Diên vừa giải quyết xong vấn đề ở Ý, bên phía gia tộc cũng có vẻ im hơi lặng tiếng khi Eichen ra mặt dàn xếp. Việc này quá đúng ý lão ta mà nên anh cũng chẳng tốn hơi thừa lời thêm làm gì. Lúc này anh đang trên đường trở về Mỹ để giải quyết vấn đề người thừa kế, cho cha anh một câu trả lời thỏa đáng. Mạt Diên gọi cho Tịch Hiên, anh cần thông báo cho cậu biết.

- “Diễn... anh sao rồi?” - giọng nói nhẹ nhàng khiến anh nhung nhớ vang lên.

- Mọi việc đều tốt! Em thế nào?

- “Rất tốt ạ! Mọi chuyện đều được Dean giải quyết, em chỉ ăn và ngủ thôi!”

- Có nhớ anh không?

- “Có...một chút!”

- Chỉ một chút thôi hả?

- “Ừ thì... cũng nhiều!”

- Anh nhớ em nhiều lắm! Tịch Hiên, anh có chuyện muốn nói với em!

- “Vâng, anh cứ nói!”
- Anh... cần một đứa con...
- “...”

Bên kia im lặng thật lâu, anh biết ngay là cậu sẽ có phản ứng như thế mà. Anh biết anh đang làm đau cậu nhưng việc này là điều duy nhất anh phải làm để được ở bên cậu...

- Tịch Hiên...
- “Vâng...”
- Em có trách anh không?
- “Không ạ...”
- Em đang nói dối...
- “Em không sinh được con, sao lại có thể trách anh... Huống chi, ở bên em anh đã thiệt thòi lớn rồi...”
- Tịch Hiên! Nghe anh nói đây, ở bên em là anh cam tâm tình nguyện. Nếu có thể anh cũng không muốn sinh con, nhưng đó là điều kiện duy nhất gia đình anh cho phép anh ở bên em...
- “Em... em biết rồi! Nhưng anh có thể cho em làm cha đỡ đầu của đứa nhỏ không? Em thật sự rất muốn làm mọi thứ cho anh... nếu có thể sinh em cũng muốn sinh...nhưng em...”
- Ngốc à! Con anh cũng là con em mà, đợi khi nào đứa trẻ sinh ra, anh sẽ cho em gặp nó đầu tiên.
- “Vâng...nhất định nhé!”
- Ủ, một tuần nữa anh về, chờ anh nhé?
- “Vâng ạ...”

Mặt Diễm cúp máy. Một tuần kế tiếp anh ở Mỹ lo mọi thủ tục về việc sinh con hộ và mọi công tác cho việc thụ tinh nhân tạo. Mẹ của đứa trẻ sẽ là con anh sau này là người châu Á, có vài nét tương tự Tịch Hiên. Việc tiếp theo của anh chỉ là chờ đợi đứa trẻ ra đời. Cha anh cũng rất hài lòng về hiệu suất làm việc của anh nên ông đứng dừng trước sự phản đối của mẹ, xem cuộc chiến giữa hai người không liên quan đến mình.

Trong thư phòng:

- Ngày mai con về Bắc Kinh à?
- Vâng ạ! Chừng nào mẹ nghĩ thông con lại về! Chuyện đứa trẻ, cha trông chừng hộ con nhé.
- Ủ, lúc nào về nhớ đứa cậu nhóc ấy theo. Ta cũng muốn nhìn xem.
- Vâng ạ! - Mặt Diễm cười.
- Mẹ con rồi từ từ cũng thông suốt thôi, tính bà ấy khá cố chấp. Biết đâu chừng con vừa đi lại nhớ con mà nặng xị cả lên. Lúc đó con về còn không kịp!
- Hy vọng là thế!

6. (chương 22)

Chương 22

Sân bay tấp nập người qua lại. Tịch Hiên cùng Dean và Mỹ Vân đang đứng ở một góc chờ đợi. Hôm nay Mặt Diễm sẽ về nên bọn họ ra đón.

-Trông cậu hồi hộp thế! Đâu phải chưa gặp bao giờ! – Mỹ Vân trêu cậu.

-Cậu không hiểu đâu mà! Anh hai và cha mẹ mình đang ở nhà chờ kìa, không hồi hộp mới lạ đó.

-Sao họ biết hôm nay anh ta về?

-Là anh mình gọi cho Mạt Diễm bảo rằng cha mẹ mình mời anh ấy đến chơi.

-Yo, gia đình cậu thật tân tiến!

-Sợ rằng không phải vậy đâu... - Tịch Hiên cười trừ.

Lúc này một dáng người xuất hiện thu hút ánh mắt cậu, anh vẫn đẹp trai như vậy trong chiếc măng tô dài màu xanh đậm, bên trong là sơ mi màu kem không thắt cà vạt với cúc áo để mở. Chiếc kính mát dường như không che dấu được vẻ điển trai của gương mặt anh, và Tịch Hiên biết...đôi mắt xám ngọt ngào kia đang chú mục lấy cậu khi anh nhìn thấy.

-Hey, siêu mẫu! Lần này cậu đi “trời long đất lở” nhỉ? – Dean khoát vai Mạt Diễm cười.

-Đừng trêu tôi nữa! Mọi người lên xe rồi hẳn nói, chỗ này đông người nhiều tai mắt.

-Bởi thế nên bản thiếu gia đã lái Limo tới đón cậu đây!

Mọi người cười nói đi về, không ai để ý bàn tay Mạt Diễm khi vừa ra đã nắm chặt lấy tay một ai đó...

-Mọi việc đã ổn thỏa cả rồi! Mọi người không cần lo lắng nữa.

-Ai bảo không lo! Nhạc phụ tương lai của cậu đang mở “hồng môn yến” chờ cậu kìa!

-Tôi chờ lâu lắm rồi! Dù núi đao hay chảo dầu cũng không sợ... - Mạt Diễm ôm Tịch Hiên vào lòng, hít thở mùi hương tinh khiết từ cậu, anh cảm thấy những gì đã trải qua thật đáng giá.

Tịch Hiên nín thở anh mắc cỡ nói:

-Mọi người đang nhìn kìa...

-Sợ gì! Cả thế giới đều biết em là người của anh...

-Nhưng...kỳ lắm...

Trong xe cười vang. Dean đưa Mạt Diễm và Tịch Hiên đến căn biệt thự ngoại ô rồi cáo từ luôn. Hai bạn trẻ này cần không gian riêng tư sau nhiều tháng xa cách. Vừa vào cửa Tịch Hiên đã bị dán chặt lên bức tường mà hôn, này giờ hai người đều phải kìm nén sự nóng ruột của mình mà chỉ ôm nhau, lúc này đây thì chẳng phải ngại ngùng ai cả. Mạt Diễm vừa lùi vừa kéo cả hai vào phòng khách, quần áo bị cởi ra rơi vãi khắp nhà. Tịch Hiên thở hổn hển đáp lại từng nụ hôn nóng bỏng của anh nhưng dường như vẫn không đủ với họ...

-Tịch Hiên, anh không nhìn được... - Mạt Diễm mồ hôi ướt đầm cần môi cậu nói.

-Em...em cũng vậy...em muốn anh! – Tịch Hiên ôm cổ Mạt Diễm hôn thật sâu khiến cả hai càng cấp bách.

-Sẽ đau...

-Không sao, em muốn...Ngay lập tức!

Mạt Diễm ôm cậu, trao một cái hôn sâu ngay lúc anh tiến vào, ngăn chặn tiếng kêu đau đớn của cả hai khi kết hợp. Mạt Diễm nhìn đôi mắt ngấn nước của cậu mà thật thỏa mãn, chỉ có lúc này lòng anh mới được lấp đầy...

-Tịch Hiên, anh thật nhớ em...

-Em cũng vậy...

Họ quấn lấy nhau, làm không biết bao nhiêu lần, kiệt sức thì cùng nhau ngủ, tỉnh lại tiếp tục làm. Nguyên một ngày sau đó không ai ra khỏi cửa nhà. Dean nhìn điện thoại chỉ biết cười khổ, lúc này mà đi làm phiền con sói nào đó sẽ bị nuốt sống, anh đành phải tiếp tục kiếp cu li cho đến khi ai kia thỏa mãn...

—oOo—

Trong căn phòng lớn mờ ảo, chút ánh sáng len lỏi qua từng lớp rèm dày chiếu lên hai dáng người đang say ngủ trên chiếc giường đôi sẫm màu. Tịch Hiên ngủ rất say, đêm qua cậu lại bị dằn vặt đến gần sáng. Hôm nay là ngày thứ hai, kể từ khi bước vào cửa cho đến lúc này, chân cậu chưa từng chạm đất lần nữa. Cậu bị anh đặt lên giường làm đến bất tỉnh, tỉnh dậy hết ăn tới uống rồi lại tiếp tục làm. Đây là lần đầu tiên cả hai buông thả đến vậy, mà Mạt Diễn cũng không kiên nhẫn gì mà làm thỏa thích.

Lúc này cậu chẳng nhúc nhích nổi một ngón tay, còn ai kia thì đang gác đầu lên lưng cậu ngủ say. Tịch Hiên mở mắt ra nhìn đồng hồ, bây giờ là tám giờ sáng, hình như cậu chỉ mới ngủ được hai tiếng sau khi thiếp đi lúc nãy. Trong căn phòng vẫn còn đậm mùi tình dục xen lẫn mùi gỗ mộc phát ra từ Mạt Diễn. Cậu chợt nhớ đến những lời nói của anh lúc kích tình... “Tịch Hiên, anh yêu em...sinh con cho anh...”, cậu cười khổ, anh có lẽ đã chịu không ít những áp lực từ bốn phương tám hướng, cậu không nên gây thêm áp lực cho anh mới phải...

Đang suy nghĩ lung tung, một cảm giác ẩm ướt nóng bỏng kéo sự chú ý của cậu về...

-Diễn...dừng liem nữa...

-Hửm? Em tiếp tục ngủ đi...

Tịch Hiên cười khổ, cậu làm sao ngủ được khi anh cứ hôn tới hôn lui lưng cậu chứ...

-Anh không mệt à? – cậu khàn khàn lên tiếng.

-Thấy em sẽ không mệt! – Mạt Diễn vuốt ve cặp mông săn chắc của cậu khiến cậu rên lên.

-Nhưng em mệt...

-Một lát em lại hứng thôi!

Mạt Diễn bò lên người cậu, nụ hôn dừng lên gáy cậu. Tịch Hiên biết một vài phút nữa thôi cậu sẽ lại đầu hàng mà mặc anh “muốn gì cứ lấy”. Cậu cắn răng nén những khoái cảm đang dần tra tấn mình, nài nỉ ai kia:

-Tha cho em đi...thật sự không được nữa đâu...

-Em được mà...một lần nữa thôi!

-Ừ...anh... - Cậu mềm nhũn người khi ai đó đã “chiếm” được cậu lần nữa.

-Cảm nhận đi, em yêu! – Mạt Diễn cười khê, anh biết cậu sẽ không cưỡng được những khoái cảm mà anh mang lại...

Khi Tịch Hiên tỉnh lại lần nữa là 5 giờ chiều, căn phòng ngập ánh sáng hoàng hôn, không khí trong lành khiến cậu thoải mái nheo mắt lại. Mọi thứ đã được dọn dẹp gọn gàng, ngăn nắp. Bên cạnh cậu không có ai nhưng mùi gỗ mộc vẫn quanh quẩn nơi đó. Tịch Hiên cố nâng người dậy, cậu như bước trên mây vì phía sau đau nhói và đôi chân run rẩy vì mất sức. Cậu tìm thấy anh ở phòng bếp, anh đang hầm canh gà cho cậu bồi bổ. Đường như biết có người nhìn mình, anh quay đầu lại cho cậu một nụ cười rực rỡ.

-Em dậy rồi à? Lại đây ngồi xuống!

Mạt Diễn kéo cậu lại một chiếc ghế có đặt sẵn một tấm đệm, cậu đổ mặt lườm anh. Nhìn anh múc canh mà bụng cậu ọt ọt kêu to, anh cười khê đút cậu ăn.

-Ngày mai về nhà em nhé? – Mạt Diễn hỏi.

-Anh không sợ họ sẽ làm khó anh à?

-Sợ chứ! Nhưng anh cần sự đồng ý của họ hơn nỗi sợ hãi.

-Vậy thì về! Cha em thích rượu Mao đài và trà lài, mẹ thích những món đồ thủ công còn anh hai có lẽ là những món ăn đặc sản.

-Anh sẽ chuẩn bị tốt! Lỡ họ phản đối em có theo anh không?

-Không, em sẽ chờ họ đổi ý!

-Anh cũng vậy! Trước khi em buông tay, anh sẽ nắm thật chặt...

—oOo—

Rosna nhìn những tài liệu mà thám tử tư tìm được, nghiêng răng nghiêng lợi.

-Tôi không có được thì ai cũng đừng hòng có được!

Rosna cầm tấm danh thiếp Richard đưa cô, trong lòng hiện ra một âm mưu to lớn. Lúc này Richard đang uống rượu tại hộp đêm nghe thủ hạ báo lại thì cười khê.

-Lòng dạ đàn bà thật đáng sợ! Cứ cho cô ta những thứ cô ta cần, lần này chắc Ryan cũng không biết người hại hắn sẽ là bà mẹ mà hắn thương yêu và người đàn bà mà hắn từ chối... Ha ha...

Hộp đêm khá đông người, Richard đưa mắt nhìn xung quanh muốn tìm một ai đó giải sầu đêm nay. Đôi mắt xanh của anh như bị đóng đinh vào một góc trong quán. Nơi đó có một chàng trai to con đang trêu ghẹo một người con trai có vẻ ngoài thanh tú, nhưng nụ cười thì vô cùng giả tạo, cặp mắt đen u buồn được che giấu hoàn mỹ sau gọng kính đen...

-Mặc...em đã trở về rồi sao? – Richard nốc rượu, đôi mắt vẫn không rời khỏi thân ảnh ấy.

Dĩ Mặc hôm nay thật bất đắc dĩ, vốn là mấy cô nàng hộ lí rủ anh đi uống rượu, nào ngờ đến chỗ hẹn lại chẳng thấy ai ngoài tên “bạn thân” của cô nàng hộ lí nọ. Hắn ta cứ túm chặt lấy anh mà huyền thuyên đủ thứ. Được một lúc thì tên kia cũng chịu đi toilet, anh thở phào thanh toán rồi nhanh chóng rời khỏi, kẻ nói nhiều thiệt đáng sợ, phải chi kiếm lời như ai kia thì tốt biết mấy...

Dĩ Mặc ngẩn ra rồi cười khổ: ” Đã bao lâu rồi mà vẫn nghĩ đến hắn ta! Bây giờ hắn ta chắc đã vợ đẹp con ngoan rồi...”. Anh thở dài thả bước chậm rãi trên đường, đã đến lúc bắt đầu lại mọi thứ. Lúc đi ngang qua một con hẻm, không hiểu sao tìm anh đập mạnh. Dĩ Mặc nhìn vào con hẻm tối om, cảm giác áp bách khiến anh sợ hãi. Anh nhanh chóng rời khỏi đó mà không biết một đôi mắt vẫn dõi theo anh...

-Cậu chủ, có cần đuổi theo không?

-Các cậu về trước đi! Có gì tôi sẽ gọi.

-Vâng!

Chờ mọi người giải tán, Richard cũng chậm chậm đuổi theo con mèo của mình.

-Mặc, lần này tôi sẽ không để em đi!

Dĩ Mặc về đến khu chung cư, cậu vẫn cảm thấy có người bám theo, trùng hợp hôm nay lại cúp điện khiến xung quanh tối om. Cậu không sợ ma nhưng rất sợ côn đồ cướp của giết người. Đứng trước căn hộ của mình, cậu nhanh chóng mở cửa đi vào. Nhưng khi cánh cửa sắp đóng lại thì bị người mở ra, ngay sau đó cậu bị bịt miệng bởi đôi môi người đàn ông đó. Dĩ Mặc hoảng sợ: “Chẳng lẽ là giết người cướp sắc?”, nhưng cậu là đàn ông mà – Gặp phải biến thái rồi!

Dĩ Mặc vùng vẫy chống cự nhưng thân hình người đó quá to lớn, cậu càng vùng vẫy người đó càng ép chặt khiến cậu không thở được. được một lúc thật lâu, người đó buông cậu ra nhưng vẫn bịt kín miệng cậu, thở dài khê nói:

-Mặc...là tôi!

Dĩ Mặc trợn to đôi mắt đầm nước nhìn bóng hình trước mắt, quên luôn vùng vẫy. Tại sao lại là hắn? Tại sao lại xuất hiện vào lúc này – khi mà cậu đã sẵn sàng bắt đầu lại? Richard buông tay khỏi môi cậu, đôi mắt luôn lạnh lùng giờ phút này chỉ có tình yêu day dứt và nỗi tiếc vô tận.

-Sao anh lại xuất hiện trước mặt tôi? Tại sao lại đến đây? Tại sao? – Dĩ Mặc lạnh lùng hỏi.

-Bởi vì tôi hối hận!

-Hối hận? Ha ha ha... lúc này anh nói điều đó có phải quá muộn rồi không? Anh về đi và đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi lần nữa.

-Mặc... em còn yêu tôi!

-Yêu anh? Có phải anh đang ảo tưởng không? Làm sao tôi vẫn yêu anh được khi bao nhiêu thứ mà anh đã gây ra...

-Thế đây là cái gì? – Richard giơ sợi dây chuyền lên cho cậu nhìn thấy. Dĩ Mặc bắt giắc sờ cổ, bàn tay nắm chặt.

-Anh đã cầm thì hay quá! Tôi đang định vứt đi.

Richard nheo mắt nhìn người trước mặt, anh biết Mặc đang nói dối. Từ bề ngoài nhẵn nhụi của viên đạn cho thấy cậu mỗi ngày đều vuốt ve nó. Thế mà hôm nay nói vứt là vứt.

-Mặc...

-Đừng gọi thân thiết như vậy, ngài Lawrence! Hiện tại ngài là một người đàn ông đã có vợ, xin ngài đừng trêu chọc một người như tôi, tôi không đủ sức và thời gian để đùa cùng ngài.

-Vậy, nếu em đã không cần thì tôi vứt! – Richard bước một bước tới cửa sổ, giơ tay ném ra ngoài.

Dĩ Mặc run lên, nhưng vẫn cắn răng không lên tiếng. Richard quay lại nhìn cậu, đôi mắt xanh lướt qua đau đớn rồi bước nhanh ra ngoài. Dĩ Mặc vẫn đứng yên cho đến khi xung quanh đều yên tĩnh. Cậu giật người vọt ngay ra cửa sổ, cậu phải tìm lại được nó...

Richard nói đúng, cậu vẫn luôn yêu anh, cho dù anh đã thành hôn thì cậu cũng không quên được người đàn ông này, chỉ là cậu đang trốn chạy sự thật đó mà thôi.

-Ở đâu? Khi này thấy rơi ở đây mà...

Dĩ Mặc bò rạp người trên cỏ tìm kiếm một sợi dây chuyền quý giá như sinh mạng cậu. Richard đứng đằng xa thở dài, tay anh đang nắm sợi dây chuyền khi này. Anh bước lại gần cậu, nghe Mặc lầm nhảm: “không thấy...tìm không thấy...”

-Đừng tìm nữa! Chẳng phải em muốn vứt nó đi sao?

-Không có! Tôi chưa từng muốn vứt nó... - Dĩ Mặc hét lên, cậu quay lại trừng

Richard: - Tại anh! Đều tại anh! Tại sao lại xuất hiện một lần nữa đảo lộn cuộc sống của tôi?

-Bởi vì tôi yêu em và tôi không muốn chối bỏ điều đó.

-Nói dối!

-Tôi chưa bao giờ nói dối em! Chỉ có em tự dối chính mình.

Dĩ Mặc há miệng ra nhưng không thể thốt lên lời nào. Richard lúi sùi sếch sếch cậu vào nhà, thô bạo ném cậu lên giường.

-Anh muốn làm gì? – cậu hoảng sợ chống cự.

-Cho em biết tôi yêu em ra sao và cho em nhận rõ lòng mình như thế nào.

Richard chỉ một vài động tác đã trói chặt Dĩ Mặc trên giường, đôi môi thô bạo tìm kiếm môi cậu, mặc kệ vị rỉ sét đang lan tràn trong miệng.

-Buông tôi ta! Nếu không tôi sẽ hận anh...

-Thà em hận tôi còn tốt hơn bây giờ, hôm nay tôi sẽ không buông tha em!

Richard xé tan y phục trên người Mặc, đôi mắt cậu ngập nước trừng anh. Anh bắt đắc dĩ che mắt cậu lại, anh không thích cậu nhìn anh thế kia... Anh thả rơi từng nụ hôn lên cơ thể cậu, từng nụ hôn đều chuyên chú, thấm đượm tình yêu và đau đớn của anh. Cậu cả đời cũng sẽ không biết được ngày hôm đó tại sao anh lại phải phản bội cậu mà để cậu đi. Cậu cũng sẽ không biết được trong một két bảo hiểm nào đó mỗi năm anh đều trả tiền chỉ để cất giữ một cặp nhẫn và một tờ hôn thú ghi tên anh và cậu. Cậu cũng sẽ không biết rằng người vợ mà cậu nghĩ đang ở nhà của anh kia thực ra đã không còn tồn tại vì một vụ tai nạn anh cố ý dựng nên. Anh vì yêu cậu có thể bất chấp tất cả nhưng cậu sẽ không biết được cho đến khi người cha của anh biến mất trên cõi đời này, bởi vì ông là uy hiếp duy nhất của anh và cậu.

Dĩ Mặc thôi phản kháng, cậu biết mình luôn thất bại bởi người đàn ông này cho dù anh có đem lại cho cậu bao nhiêu tổn thương đi nữa. Cơ thể cậu luôn phản ứng trung thực hơn tâm hồn cậu, cơ thể này chỉ phản ứng với duy nhất một người.

-Em đang có cảm giác? – Richard trêu “nơi nào đó” của Dĩ Mặc lên tiếng.

-Chết tiệt! Có làm thì làm nhanh đi.

Richard đỡ khóc đỡ cười nhìn ai đó mới vừa nãy hùng hổ, lúc này lại mạnh miệng, anh lật úp sắp cậu lại, bàn tay vuốt ve nơi cửa vào khiến Dĩ Mặc run rẩy rên lên. Richard không vội vã, anh cứ từ tốn làm mọi công tác tiền hí khiến cậu khó nhịn vì không được cao trào mới mạnh mẽ đi vào trong cậu, làm cậu rên lên.

-Chết tiệt thật! – Richard nghiêng răng, sự ẩm áp và bao vây chặt chẽ khiến anh không nhịn được muốn cao trào.

Dĩ Mặc hiệp mắt quay lại nhìn anh nhếch miệng, cậu khẽ co thắt phía dưới khiến Richard mất khống chế tiết ra. Anh trầm mặc, thật là không hành hạ cậu nguyên đêm anh không hạ được hỏa trong lòng.

-Là em trêu tôi trước!

Và tiếp sau đó, một người nào đó hóa thành cầm thú hành hạ một người nào đó đến tờ mờ sáng hôm sau mới thả ra. Người nào đó chỉ còn hơi sức thở thoi thóp được một người nào đó đem đi tẩy rửa, quần chăn thả lên giường ngủ bù. Và một bệnh viện nào đó được một người nào đó gọi đến xin phép cho bác sĩ Hạ nghỉ phép hai ngày vì “lao lực quá độ”. Thật cmn mất mặt! – Đó là những gì mà Dĩ Mặc nghĩ được sau khi trở lại làm việc. Còn chuyện sau đó của họ tạm thời nói sau.

7. (chương 23)

Chương 23

Lúc này Mạt Diễn và Tịch Hiên đang trên đường về quê. Chiếc Porsche sang trọng của Mạt Diễn khiến mọi người đổ xô ra xem. Mà ở nhà Tịch Hiên lúc này, cha Tịch mẹ Tịch đang chăm chú nhìn người đàn ông hào hoa phong nhã đang nghiêm túc ngồi trước mặt họ. Tịch Hiên lo lắng ngồi bên cạnh mọi người, mắt to trừng mắt nhỏ, cậu đưa mắt sang anh hai cầu cứu, Tịch Huy ngó lơ thưởng thức món bánh ngon tuyệt “em rể tương lai” mang đến.

Mẹ Tịch liếc mắt nhìn Tịch Hiên cười khê khiến cậu xấu hổ cúi đầu. Lòng bà đang nghĩ: “Con trai út đúng là tài giỏi! Kiếm được một người yêu đẹp trai hơn cả Dang Dong Gun nữa...”. Cha Tịch lại nghĩ: “Tên này đẹp trai quá, phải bảo thằng út cẩn thận có ‘tiểu tam’ phá hoại”.

Tịch Huy biết tông cha mẹ đang nghĩ gì nên tăng hăng nhắc nhở họ: “Vào chính sự! Vào chính sự!”. Cha Tịch giả bộ mặt nghiêm khắc hỏi han vài câu, cho đến khi thấy quà con rể biểu thì miệng cười toe toét: “Hảo! Hảo!” liên hồi. Mẹ Tịch thì vừa nhìn con rể đã thích nên vui vẻ nhận quà rồi giao “bảo vật gia truyền” của con út cho Mạt Diễn rồi vào bếp trở tài nấu nướng.

Mạt Diễn nhìn miếng ngọc hình con hổ trên tay mà bật cười, đúng là rất hợp với cậu. Thật ra sự hài hào ngày hôm nay đó là nhờ công tác tư tưởng của anh trai Tịch Hiên rất tốt. Sau khi biết bạn trai em mình là giám đốc tập đoàn Thịnh Đăng, danh tiếng vang xa, anh đã thu thập không ít thông tin về nhà nói bóng nói gió với cha mẹ. Mẹ Tịch là một người phụ nữ tiến bộ dù có sống ở nông thôn nên chỉ vài lần ám chỉ đã bắt Tịch Huy nói rõ mọi chuyện. Mặc dù sống sót nhưng bà không khó tiếp thu, hướng chỉ con trai út của bà từ bé đã yếu ớt, đúng là cần một người mạnh mẽ chăm sóc, chỉ khác ở chỗ người đó là đàn ông thôi. Và thời gian sau đó là quá trình dả thông tư tưởng của cha Tịch do mẹ Tịch phụ trách. Rồi vụ scandal xảy ra, cha Tịch cũng chấp nhận sự thật con út phải “gả đi” nên mới đồng ý cuộc gặp gỡ này...

Mạt Diễn mỉm cười nhìn người đàn ông tuần tú đối diện, anh không biết nên nói cảm ơn với Tịch Huy thế nào, cứ nghĩ mọi thứ sẽ rất khó khăn nhưng không ngờ lại dễ dàng như vậy. Họ đã chấp nhận anh nên anh sẽ nhanh chóng cho họ một câu trả lời thích hợp. Phải chi mẹ anh cũng chấp nhận Tịch Hiên thì hay biết mấy...

-Đừng cảm ơn tôi! Tôi làm mọi thứ vì Tịch Hiên! Nếu cậu mà làm nó khổ, cả nhà tôi đều không tha cho cậu.

-Điều này anh yên tâm! Mọi chuyện tôi đều nói với em ấy.

-Vậy thì tốt! Hai người lái xe đến đây chắc cũng mệt rồi, lên phòng Tịch Hiên nghỉ ngơi đi, tối qua mẹ đã dọn dẹp lại rồi.

-Cám ơn!

Trong phòng bếp, mẹ Tịch đang vui vẻ nấu nướng. Tịch Hiên đứng ngoài cửa nhìn mẹ mà nhẹ nhõm trong lòng. Cậu vẫn luôn cảm thấy có lỗi với cha mẹ, nhưng kết quả ngày hôm nay cũng khiến cậu vui mừng quá đổi.

-A, Tịch Hiên! Vào đây rửa rau giúp mẹ nào. Hôm nay nấu toàn những món con thích đấy!

-Vâng ạ! – cậu xắn tay áo vào giúp bà.

Mẹ Tịch vui vẻ nhìn con trai, con út của bà thật khả ái, cứ nghĩ nó còn bé nhưng thật ra đã lớn từ bao giờ, bây giờ cũng đã có người yêu, có một gia đình thuộc về riêng nó...

-Mẹ... - Tịch Hiên bối rối gọi.

-Sao thế?

-Mẹ không tức giận với con sao?

-Tại sao mẹ phải tức giận? – Mẹ Tịch ngạc nhiên hỏi.

Tịch Hiên nhìn bà, lo lắng:

-Vì con thích đàn ông, vì con bất thường...

-Đứa ngốc! Mẹ không trách con, ai biết khi đó mẹ sinh ra con quá yếu ớt. Con thích đàn ông cũng không sao, miễn là con hạnh phúc. Mẹ chỉ luyến tiếc là con thì ra đã lớn như thế, không còn nấp trong sự che chở của cha mẹ nữa thôi!

-Không đâu, con vẫn là con trai của cha mẹ mà!

-Ừ, mau mau tiếp mẹ dọn cơm rồi lên bảo con rửa xuống ăn cơm, kêu anh con đi gọi cha về.

-Sao lại là “con rửa” mà không phải “con dâu”? – Tịch Hiên lí nhí ra khỏi phòng bếp.

Mẹ Tịch bật cười đem đồ ăn ra đĩa: “Tướng con mà dè được người ta sao?!”.
—————oOo—————

Dĩ Mặc mơ màng mở mắt, xung quanh vẫn tối đen như mực. Cậu nheo mắt thích ứng với bóng tối mới phát hiện bên cạnh có người. Người đó nửa thân trên để trần đang ngồi tựa vào đầu giường hút thuốc – cái dáng vẻ này không biết đã thu hút cậu bao nhiêu lần phải im lặng ngắm nhìn, nó thể hiện sự cô độc nhưng ngạo nghễ, tàn độc nhưng quá cô đơn. Richard chưa bao giờ bày ra hết con người thật của anh với cậu, yêu cậu nhưng cũng rất nhẫn tâm vứt bỏ cậu, nhưng mọi thứ nơi anh vẫn không thôi thu hút cậu. Như lúc này đây, ánh lửa leo loét từ đầu thuốc chứng tỏ anh có tâm sự, Richard khi đó quen cậu đã cai thuốc nhưng lúc này cái gạt tàn là một chiếc hộp giấy nhỏ bên cạnh đã chất đầy tàn thuốc, có vài cái còn rơi ra ngoài. Dĩ Mặc nhú mày cổ ngồi dậy làm người bên cạnh chú ý, anh vội dập đầu thuốc:

-Làm em tỉnh?

-Anh muốn hung khói chết tôi à? – cậu bắt mắt liếc anh.

-Xin lỗi! Tôi quên mất, để tôi mở cửa sổ...

Richard nhanh chóng xuống giường, mở cửa sổ để gió lùa vào, nhờ ánh trăng soi sáng mà Dĩ Mặc có thể thấy rõ trên lưng anh không biết từ lúc nào đã có thêm không ít những vết sẹo mới, trông vô cùng đáng sợ. Không hiểu sao trong lòng Mặc thật khó chịu, cậu không thích cảm giác đau lòng này chút nào.

-Em đói chưa? Tôi kiếm chút gì đó cho em ăn.

-Không cần! – Dĩ Mặc chậm rãi mặc quần áo, nén đau nhức bước xuống giường.

Cậu không dám nhìn Richard vì sợ mình sẽ khóc. Cậu nhanh chóng ra khỏi phòng bỏ qua tiếng thở dài trầm lặng sau lưng.

Richard nhìn bóng cậu mất khuất sau cánh cửa, đôi mắt đầy mắt mát.

-Em không muốn nhìn tôi đến vậy sao?...

Dĩ Mặc bước vào phòng bếp, lấy chút thức ăn còn sót lại trong tủ lạnh ra làm một thao cơm trộn to tướng. Nhìn mãi vẫn không thấy ai kia xuống nên hơi tức tối, cầm đầu ăn một mình. Vài phút sau Richard xuất hiện, thấy cậu hậm hực ăn thì chợt muốn cười, cái vẻ mặt này sao anh không hiểu chứ? Anh đã quên mất rằng cậu là một người có lòng tự tôn rất cao, lại càng kiêu ngạo hơn ai hết...

-Em không cho tôi ăn à?

-Không! – Dĩ Mặc cứng miệng đáp nhưng thật ra lại ngồi né qua cho ai kia ngồi cạnh.

-Lâu rồi không được ăn cơm trộn với em nhỉ? – Richard cảm thán.

Dĩ Mặc dừng chiếc thìa trong tay, thẫn thờ nhìn thao cơm, sau đó nóng nảy trừng anh:

-Có ăn hay không?

-Ăn, ăn chứ! – Richard vội vàng ngồi xuống cầm chiếc thìa khác xúc cơm ăn, anh cảm thấy lúc này thật hạnh phúc...

Hai người ăn cơm xong, Dĩ Mặc nhanh chóng đuổi người nhưng ai đó mặt dày trèo lên giường cậu tiếp tục ngủ. Cậu bất lực đành mặc kệ anh, leo lên nằm xuống bên cạnh ngủ. Một hồi sao đó, một cánh tay rắn chắc kéo cậu vào lòng, Dĩ Mặc không thoát được nên mặc kệ ai đó làm càn. Đêm đó cậu ngủ rất ngon...

Sáng hôm sau thức dậy, Richard đã đi mất. Trên cổ cậu là sợi dây chuyền mà cậu ngỡ đã mất. Dĩ Mặc nắm chặt mặt dây chuyền thì thầm: “Có lẽ cả đời này trốn không thoát... thôi thì trốn làm gì. Có vợ thì đã sao? Mình cũng không tự tìm anh ta...Mặc kệ!”.

Dĩ Mặc trở lại làm việc bình thường, cố gắng bỏ qua những cặp mắt ám muội của mấy cô hộ lí bên cạnh. Đã mấy ngày trôi qua rồi nhưng Richard vẫn không xuất hiện, không hiểu sao lòng cậu cứ bồn chồn lo lắng không yên. Hôm nay vừa hết giờ làm việc, cậu tức tốc chạy về nhà. Một bóng người ngồi lù lù trước cửa, cả người co lại nép vào tường không biết có tỉnh hay không. Dĩ Mặc lại gần, khẽ lay người đó:

-Richard...

Cậu giật mình khi sờ vào người anh – thật nóng. Một người cường đại như anh chưa bao giờ thể hiện sự yếu đuối thế này trước mặt cậu – trừ lần đầu tiên ra. Dĩ Mặc sờ sờ lưng áo anh, một mảnh ướt đầm nhớp nháp...

-Chết tiệt, anh bị thương! – Cậu lo lắng mở cửa nhà.

-Mặc... em về rồi!

-Anh có bị điên không hả? Tại sao bị thương mà còn đến đây?

-Nhớ em!

Dĩ Mặc trầm mặc, cậu nhanh chóng đỡ anh vào nhà, cởi áo anh ra chuẩn bị băng bó vết thương. Richard bị trúng đạn, đạn đã được lấy ra nhưng vết thương do không được chủ nhân chăm sóc nên nứt toát ra chảy máu. Mắt cậu đỏ hồng băng bó cho anh, lại một vết thương nữa trên tấm lưng đầy sẹo. Tại sao anh vẫn không biết tự chăm sóc mình cơ chứ?

-Không sao đâu mà...

-Thế này mà không sao? Tại sao lại bị thương?

-Bị cảnh sát bắt, may mắn đều chạy thoát, chỉ ăn một vết đạn!

-Chết tiệt! Đến bao giờ anh mới thôi làm những việc nguy hiểm đây?

Richard không trả lời, Dĩ Mặc tức tối mặc kệ anh, cậu thu dọn mọi thứ rồi vào bếp nấu cháo, người anh đang nóng như lửa cần được hạ sốt sau khi ăn chút gì đó...

Chuông cửa bỗng vang lên khiến cả hai giật mình. Nơi này của cậu rất ít người đến. Dĩ Mặc ra dấu cho Richard lên phòng, còn mình thì đi ra mở cửa:

-Ai đó?

-Anh!

-Mỹ Vân? Sao em lại tới đây?

-Dì bảo em sang thăm anh! Đạo này anh ít về nhà nên họ lo lắng.

-Vào nhà đi!

-Anh đang có khách?

-Ồ... - Dĩ Mặc nhìn theo mắt cô, một đôi giày nam xa lạ đang nằm ngay cửa – Ha...em cũng biết đó...

-Ồ...thế thì thôi! Anh cầm đồ vào đi, hôm khác em lại đến, he he...

-Vây...

-Bái bai...

Cậu cười khổ nhìn cô đi mất. Dĩ Mặc đem đồ vào nhà, toàn là thức ăn mẹ nấu gởi cho anh. Thấy trên lầu thật yên tĩnh khiến cậu lo lắng, Dĩ Mặc vội vàng mở cửa phòng. Richard gần như mê man trên chiếc giường của cậu. Dĩ Mặc chỉnh lại chăn cho anh, thật không biết bao giờ mới để người khác hết lo lắng...

—————oOo—————

Tịch Hiên trở về trường học ba ngày sau đó với sự đưa tiễn nồng nhiệt của cha mẹ và anh hai. Gia đình cậu coi như đã chấp nhận Mạt Diễn khiến cậu thở phào nhẹ nhõm. Mạt Diễn cũng trở về làm việc dưới sự oán hận của Dean. Quảng thời gian tiếp theo có thể nói là êm ả trôi qua trong sự ngọt ngào của hai người. Tình cảm họ ngày càng thêm gắn bó, Tịch Hiên cũng vô cùng mong chờ tin tức về cục cưng sắp ra đời của Mạt Diễn. Cứ mỗi lần nghe tin, đôi mắt cậu lại sáng rực lên khiến anh muốn hóa thân “cầm thú” vô cùng.

Hôm nay là một ngày thứ bảy như thường lệ, cậu sau khi tan trường đều đến nhà Mạt Diễn chơi. Vì tình cảm của họ đã công khai nên không cần phải dấu giếm gì nữa. Đạo gần đây Mạt Diễn cũng khá bận nên bọn họ chỉ cùng trải qua ngày cuối tuần ở căn hộ trong thành phố thôi.

Tịch Hiên đón xe đến siêu thị, cậu muốn nấu một bàn thật ngon trước khi Mạt Diễn đi làm về. Lay hoay mua mọi thứ rồi tính tiền, khi cậu muốn đón xe thì một chiếc taxi dừng lại trước mặt, bên trong là 2 người phụ nữ - một người trong đó là cô gái mà cậu từng thấy đi cùng Mạt Diễn, Rosna.

-Chúng ta tìm một nơi nói chuyện được chứ? – Rosna nói.

Tịch Hiên vẫn bình tĩnh gạt đầu, chỉ vào quán cà phê đối diện.

-Chúng ta qua kia đi!

Bọn họ chọn một chiếc bàn trong góc gần cửa kính. Người phụ nữ trung niên xinh đẹp vẫn nhìn Tịch Hiên như xăm soi từng góc ngách trên người cậu. Tịch Hiên làm bộ không biết gì, cậu dường như đã đoán ra được người đó là ai...

-Chắc cậu biết chúng tôi là ai và vì sao đến tìm cậu. Tôi cũng không muốn dài dòng, cậu hãy rời xa Mạt Diễn đi, muốn bao nhiêu tiền thì tùy cậu.

Tịch Hiên thở một hơi thật dài, tuy đã đoán trước nhưng cậu vẫn cảm thấy bị tổn thương.

-Xin lỗi bác, cháu cũng không muốn mọi chuyện đến nông nổi này nhưng cháu thật sự yêu anh ấy nên cháu sẽ không rời xa anh ấy vì lí do gì. Huống chi Mạt Diễn đã nói, anh ấy đã giải quyết mọi điều kiện mà bác đưa ra, cháu nghĩ cháu không cần phải hi sinh hạnh phúc của hai đứa vì bất cứ điều gì.

-Hừ! Tôi sẽ không bao giờ đồng ý điều này. Con dâu nhà Lawrence sẽ chỉ có một. Cậu liệu mà thu xếp. Rosna chúng ta đi!

Bà Diệu Hình tức giận đứng dậy đi ra ngoài, Rosna cũng mang theo ánh mắt oán hận nhìn cậu rồi đi theo. Tịch Hiên cười khổ, biết ngay là chẳng dễ dàng gì...

Hai người họ lên xe, Rosna buồn bực nhìn người phụ nữ bên cạnh, cứ ngỡ mẹ Ryan sẽ cho tên nhóc đó một trận, ai ngờ cứ thế mà đi về, đúng là có tiếng mà không có miếng.

-Rosna, ta biết con buồn bực, nhưng không thể làm quá với cậu ta trong lúc này. Hiện nay nó đang là bảo bối trong mắt Ryan, nếu nó mà xảy ra chuyện gì thì Ryan chỉ càng thêm oán hận chúng ta thôi. Con của Ryan cũng sắp ra đời rồi, con hãy tranh thủ tình cảm lúc đó mà lấy lại trái tim Ryan.

-Vâng, con biết rồi! – Rosna đáp lại nhưng trong lòng lại nung nấu một ý định khác khiến tình cảm của cả hai người đó thấm hại, như thế mới hạ được hỏa trong lòng cô.

—————oOo—————

Richard vừa đi ra từ phòng tắm, trên tay đang cầm chiếc điện thoại. Đôi mày anh khẽ nhíu vì những gì mình nghe:

-Cô ta lấy chúng làm cái gì? Thuốc đó vẫn chưa được kiểm nghiệm mà... Tôi biết rồi! Đừng để cô ta lấy được chúng, vài hôm nữa tôi sẽ về! Được...

Dĩ Mặc híp mắt nhìn bộ ngực trần còn ướt nước của người đàn ông trước mắt, thật là đẹp mà. Vừa lành vết thương đã ngâm nước, chẳng biết anh ta nghĩ gì nữa...

-Anh lại đang âm mưu điều gì? Đừng có mà đụng vào nhóc Tịch Hiên đấy, không là tôi phết anh.

Richard đỡ khóc đỡ cười túm lấy cậu kéo lại.

-Nếu tôi mà không biết em có quan hệ với nhóc đó thì tên Ryan xong từ lâu rồi. Lần này người khác hại hấn mà tôi thì không thích ngăn cản. Em biết mà!

-Hừ! Anh cẩn thận cho tôi.

-Mặc... - Richard vuốt ve cần cổ cậu.

-Gì?

-Lâu rồi chúng ta không làm, hay là vận động chút đi! – Nói rồi anh túm cậu ném lên giường, bản thân cũng đè lên.

-Này, buông ra! Bây giờ là ban ngày đó, coi chừng vết thương của anh lại toát ra bây giờ...

-Không sao! Tôi rất khỏe... - Richard nhanh nhẹn ném quần áo của ai đó xuống giường, mặc kệ ai đó cứ la ó um sùm, hừm, cái này gọi là “tình thú”.

P/s: Hy sẽ tạm dừng post truyện này vào hai tuần tới, vì Hy chưa viết xong chương 24, Hy sẽ cố gắng post sớm khi nào viết xong. ^0^

8. (chương 24)

Chương 24

KHÔNG PHẢI CHỈ YÊU LÀ CÓ THỂ BÊN NHAU

Mạt Diễm nhú mảy nghe cấp dưới báo cáo. Anh biết chắc mẹ anh sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy, nhưng không ngờ bà lại tìm Tịch Hiên nhanh đến thế. Chuyện anh yêu cậu ấy trở thành cái gai trong mắt bà nên Tịch Hiên của anh sẽ chẳng nghe được lời nói dễ nghe nào. Anh thở dài trong lòng, một lát phải đi an ủi cậu thôi...

Dean tông cửa vào phòng Mạt Diễm, vẻ mặt khá lo lắng:

- Diễm, không hay rồi! Lão Eichen đang triệu hội nghị bỏ phiếu người thừa kế chính thức bên Ý kìa, còn đem chuyện cậu yêu đồng tính ra xiên xỏ. Cậu phải mau chóng về, hiện tại Richard cũng không có mặt nên hai bên vẫn đang đấu nhau kịch liệt.

- Nghiêm trọng vậy à? Tôi biết rồi! Chuyện ở đây giao cho cậu, xem chừng Tịch Hiên cẩn thận nhé!

- Ừ, cậu yên tâm!

Mạt Diễm vội vã chuẩn bị bay, chỉ kịp báo với Tịch Hiên anh phải về Ý xử lý một số việc, bảo cậu tự chăm sóc mình. Tịch Hiên dù lo lắng nhưng cũng không thể làm gì, chỉ có thể chờ đợi anh về...

—————oOo—————

Mạt Diễm đi một tuần, Tịch Hiên cũng lo lắng không yên. Hôm nay cậu có tiết học buổi chiều, vì không có gì làm nên ra ngoài tản bộ. Cậu cũng không đi xa lắm, chỉ đi dạo mấy hẻm ẩm thực và vật phẩm xung quanh trường để thư giãn đầu óc. Cậu thật nhớ Mạt Diễm, mấy hôm nay anh bận tới nỗi chỉ nói chuyện với cậu được vài phút. Cậu rất muốn thấy anh nhưng cậu không thể ích kỷ như vậy được, anh còn có sự nghiệp của anh, không thể lúc nào cũng chiều cậu.

Điện thoại trong túi chợt rung, là Dean gọi tới:

- Em nghe đây!

- “Tịch Hiên, tối nay anh có việc bận, không thể đưa em về biệt thự được, em muốn về thì anh cho người sang đón!”

- Không cần đâu anh! Em ở ký túc xá được rồi!

- “Vậy, ngủ sớm đi nhé! Sáng mai anh đưa em và Mỹ Vân đi mua sắm!”

- Vâng!

Tịch Hiên cắt điện thoại khẽ cười, Dean càng lúc càng giống vú em. Cậu thấy dạo phố cũng đủ rồi nên đi về trường, khi đi ra đầu hẻm bất ngờ bị một chiếc xe chặn lại, chưa kịp phản ứng đã bị chụp thuốc mê bất tỉnh, chẳng còn biết chuyện gì.

Khi tỉnh lại đã thấy mình bị trói trong một kho hàng bỏ hoang, xung quanh được soi sáng bởi một ngọn đèn dây tóc cũ kỹ chớp tắt. Trong lòng Tịch Hiên tuy sợ hãi nhưng giờ phút này cậu rất bình tĩnh. Bên ngoài hình như có người đang trò chuyện với nhau, Tịch Hiên cố ngóng tai nghe...

- Chẳng hiểu ả đó muốn bắt một đứa con nít làm gì?

- Mặc kệ ả ta! Miễn sao trả chúng ta đủ tiền là được!

- Sao tới giờ ả vẫn chưa tới? Tao chỉ muốn về nhà ngủ một giấc thôi, nơi khỉ ho cò gáy này làm tao ớn lạnh quá!

- Chắc sắp tới rồi!

Vừa lúc đó là tiếng xe ô tô dừng lại, Tịch Hiên nghe giọng của một phụ nữ vang lên, quen thuộc đến lạ lùng.

- Người đâu?

- Bên trong!

Cánh cửa đóng chặt được mở ra. Vì ngược sáng nên Tịch Hiên chỉ có thể thấy được dáng người của cô ta. Một tiếng “tách” vang lên, thêm vài chiếc đèn nữa được bật lên, cậu phải nhắm mắt lại một lúc mới thấy rõ.

- Sao lại là cô?
 - Hừ! Sao không thể là tao? Mà phải biết tao là người hận mày nhất chứ? – giọng nói bén nhọn của Rosna vang lên.
 - Cô bắt tôi làm gì?
 - Tao thật không biết mày có thứ gì tốt mà khiến Ryan chết mê chết mệt như thế? Vừa không sinh được con vừa xấu xí, phải chăng kỹ thuật trên giường của mày cao nên anh ấy mới bị mày mê hoặc như vậy?
 - Cô không được vũ nhục tình yêu của tôi! – Tịch Hiên cảm phẫn.
 - Hừ! Tao nói cho mày biết, Ryan chỉ có thể là của tao, nếu tao không có được thì mày cũng đừng hòng chiếm được anh ấy.
 - Nếu cô làm gì tôi, Mạt Diễm cũng sẽ không tha cho cô!
 - Ha ha, anh ta có thể làm gì? Tao được mẹ anh ấy chống lưng, dù anh ấy có hận cũng chẳng thể làm gì. Còn mày, ngoài anh ấy ra thì mày có cái gì? Chim sẻ mà muốn làm phượng hoàng à, đợi kiếp sau đi!
- Tịch Hiên chăm chú nhìn Rosna, cậu thật không biết cô ta bắt cậu để làm gì.
- Thật ra cô muốn làm gì?

Rosna lấy trong túi ra một lọ nhỏ có chất lỏng trong suốt, cười nhếch môi, đưa nó trước mặt cậu.

- Biết đây là gì không? Vì lấy được nó mà tao tốn một số tiền khổng lồ mua chuộc người của Richard đấy! Nó sẽ khiến mọi dây thần kinh và cơ quan nội tạng trong cơ thể chết dần và người uống nó chỉ có chết, không có thuốc giải. Tao chuẩn bị nó cho mày đấy! Nhưng tao cũng rất tốt bụng, tao cho mày hai lựa chọn.
- Là gì?
- Thứ nhất, rời xa anh ấy vĩnh viễn và làm cho anh ấy hận mày tới chết.
- Không thể!
- Chưa gì mà mày đã vội từ chối, thế thì đừng hối hận! Mày đã hết quyền được chọn rồi.
- Thứ hai là gì?
- Ha ha, thứ hai là uống thuốc này và cũng phải rời xa anh ấy luôn!
- Hừ, cô đừng khinh người quá đáng! Tôi sẽ không nghe lời cô.

Rosna khinh miệt, giọng nói chua lét lại vang lên:

- Mày không có sự lựa chọn thứ ba, nếu mày không uống, tao sẽ đem mày cho bọn chúng cưỡng bức rồi đem ảnh đó cho Ryan coi. Mày phải biết là lúc này mà anh ấy sơ xảy một chút là không còn đường quay đầu, cũng sẽ bị lão Eichen đuổi giết đến chết! Còn nữa, tao sẽ khiến cho anh ấy vì mày mà không đường lựa chọn, chỉ có thể lấy tao để ổn định tình hình với số tiền ba tao đầu tư. Nói tóm lại là, mày không uống thì Ryan nhất định sẽ chết rất thê thảm mà mày cũng sẽ hối hận đến chết! Ha ha... lựa chọn đi, mạng của mày hay người mày yêu, tao cho mày năm phút suy nghĩ!

Rosna cười khinh khỉnh ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, cảm giác làm người chiến thắng khiến cô ta rất hài lòng.

Trong đầu Tịch Hiên phóng đại từng khoảnh khắc vui vẻ và đắm say bên cạnh Mạt Diễm. Cậu biết cậu không có sự lựa chọn nào khác ngoài uống cái lọ kia rồi chờ chết, vì cậu không muốn anh gặp nguy hiểm bởi cậu. Anh đã cố gắng từng ngày, từng giờ để đến được ngày hôm nay, lần trước chỉ vì công khai tình cảm của mình mà anh gặp không ít khó khăn, còn cậu chỉ biết núp dưới cánh tay anh, được anh che chở mà không giúp được gì. Bởi thế lúc này cậu cũng muốn vì anh trả giá, vì tình yêu này mà hi sinh dù cho sinh mạng cậu chỉ còn rất ngắn ngủi...

Tịch Hiên nhắm chặt mắt, hít thật sâu, khi mở mắt ra chỉ còn sự kiên định và tình yêu nồng cháy. Cậu nhìn thẳng Rosna:

- Hôm nay không phải tôi thua cô mà là tôi chấp nhận trả giá vì tình yêu của mình. Nếu đổi lại là Mạt Diễm thì anh ấy cũng không do dự làm vậy. Đưa thuốc đây, tôi uống!

Rosna “hừ” một tiếng, chết rồi thì có thể làm gì. Cô ta đưa thuốc ra, cho người cưỡi trời cho cậu. Tịch Hiên cầm lấy, không do dự ực một hơi, vị lạnh lẽo của thuốc khiến cậu dường như có thể cảm nhận được mùi vị tử vong đang chảy dọc theo máu mình...

- À, thuốc này sẽ phát tác trong 10 ngày, về mà lo vĩnh biệt bạn bè, người thân lẫn người yêu đi! Ha ha...

Rosna cười to đi ra ngoài, lên xe đi mất. Bọn người cô ta thuê cũng cuống quýt chạy theo, để lại Tịch Hiên trong căn nhà kho trống trải với ngọn đèn leo lắt, lạnh lẽo và cô đơn...

—————oOo—————

Khi Dean tìm được cậu đã gần sáng hôm sau. Có thể cả đời anh cũng sẽ không quên được khuôn mặt Tịch Hiên lúc ấy. Cậu dờ dẩn ngồi trên nền đất lạnh lẽo, cả khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy, xung quanh chẳng có ai mà anh cũng chẳng biết cậu đã ngồi đấy tự lúc nào...

Trong lòng Dean vô cùng tự trách, phải chi anh có thể hoàn thành công việc sớm hơn, đến đón Tịch Hiên thì cậu sẽ không phải ở chỗ này. Người đi theo bảo hộ Tịch Hiên khi phát hiện sự cố đã gọi ngay cho anh nhờ hỗ trợ, anh biết chuyện cũng vút luôn sự vụ cũng quan trọng không kém trên tay, ngay lập tức đi tìm cậu nhưng vẫn muộn...

- Tịch Hiên...

- Dean... đừng cho Mạt Diễm biết chuyện này, em cầu anh đấy! – Tịch Hiên thì thào.

- Nhưng...

- Lúc này anh ấy đang rất khó khăn, đừng làm anh ấy thêm bận tâm về em nữa!

- Em không sao chứ?

- Em không sao! – Tịch Hiên chống đất đứng dậy, tay chân cậu đã tê rần do ngồi cả đêm.

- Rosna này cũng thật quá đáng, dám bắt cả em! Mạt Diễm mà biết sẽ lóc thịt cô ta cho xem!

Tịch Hiên nhìn thẳng Dean, ánh mắt nghiêm túc:

- Anh biết Rosna làm?

- Ủ! Có người báo cho anh. Thật sự là cô ta không làm gì em chứ?

- Chuyện này anh nghe xong thì bỏ, không được nói cho Mạt Diễm biết, anh thề thì em nói, không thì thôi!

Dean nhú mày:

- Tại sao?

- Đó là vì tốt cho Mạt Diễm! Cũng tốt cho tất cả mọi người, anh thề đi rồi em nói!

- Được, anh thề! Bất cứ chuyện gì nghe được ngày hôm nay đều không tiết lộ nửa chữ cho Mạt Diễm, nếu không thiên lôi quán chết!

Tịch Hiên thở ra, gật đầu. Đôi mắt lại ngập tràn yêu thương trong tuyệt vọng...

- Rosna bắt em, bảo em rời xa anh ấy, nếu không sẽ không từ mọi thủ đoạn khiến anh ấy thân bại danh liệt còn có thể mất mạng. Cô ta nói sẽ bảo cha cô ta hợp tác với Eichen hay Richard gì đó để hạ bệ anh ấy nếu em không đồng ý làm theo lời cô ta. Dù em thật sự không biết họ là ai nhưng em có thể đoán được anh ấy sẽ rất khó khăn nếu họ có sự giúp đỡ từ Rosna.

- Em đoán đúng rồi! Nếu Richard mà thành công, Mạt Diễm sẽ nguy hiểm vô cùng vì cha hắn ta – lão Eichen sẽ không để Mạt Diễm sống sót.
- Bởi thế em không muốn Mạt Diễm gặp nguy hiểm nên đã đồng ý với cô ta.
- Cô ta bắt em làm gì?
- Uống thuốc độc!

Dean trừng mắt nhìn Tịch Hiên, quát lớn:

- Em điên à? Đã uống chưa? Em mà có chuyện gì Mạt Diễm biết làm sao?
- Bởi thế em cần anh giúp! Làm cho Mạt Diễm hận em và không bao giờ biết được chuyện này. Em muốn kết hôn cùng Mỹ Vân. Em cần anh cho em mượn cô ấy!

Dean há miệng, không thể nào tin được những gì mình vừa nghe. Nếu Tịch Hiên dám làm vậy, dám chắc Mạt Diễm sẽ hận cậu ấy đến chết, chưa kể đến anh cũng sẽ vô cùng khó xử khi Mỹ Vân là người anh yêu. Nhưng anh biết anh không nói được Mỹ Vân, vì nếu Tịch Hiên mở lời, cô ấy chắc chắn đồng ý mà không cần biết anh có phản đối hay không...

- Tại sao phải làm đến mức này? Em có thể chờ đợi Mạt Diễm thành công mà, chẳng lẽ em không tin cậu ấy?
- Em tin anh ấy...nhưng em không chờ được!
- Đây là làm sao nữa? – Dean rối bời trước hoàn cảnh hiện tại.

Tịch Hiên run rẩy lấy từ túi quần ra một chiếc lọ nhỏ, đưa ra trước mặt Dean.

- Đây là thứ thuốc Rosna bảo em uống trước khi cô ta rời đi. Nó có tác dụng làm tê liệt toàn bộ cơ thể, khiến người đó chết dần mà không có thuốc giải... trong mười ngày sẽ chết...
- Chúa ơi, Tịch Hiên...em...
- Giúp em đi! Ít ra em còn 10 ngày nữa để yêu anh ấy và làm anh ấy vĩnh viễn quên em, cũng khiến anh ấy tuyệt đối an toàn.
- Em có chắc Mạt Diễm sẽ quên em không?
- Em không lo xa được đến vậy thế nên anh phải giúp em! Đảm bảo

chuyện này không được lộ ra và phải bên cạnh chăm sóc Mạt Diễm thay em. Em xin nhờ cả vào anh!

- Tịch Hiên, em đang làm khó anh đấy! Chuyện này không còn là vấn đề biết hay không nữa mà còn liên quan đến mạng sống của em. Mạt Diễm sẽ hận anh chết!
- Nếu anh không hứa, em sẽ chết ngay bây giờ!

Lần đầu tiên Tịch Hiên cố chấp làm khó một người đến vậy, cậu biết Dean khó xử nhưng cậu không có lựa chọn nào khác.

Dean nhìn cậu thật lâu, cũng thở dài đồng ý. Anh cũng quyết định bí mật tìm người chế thuốc giải cho cậu và muốn Tịch Hiên phải hoàn toàn ở dưới sự giám sát của anh. Tịch Hiên yên lặng theo anh trở về biệt thự, bảo anh đón Mỹ Vân đến, cậu muốn nói chuyện cùng cô...

Mỹ Vân đến, một cuộc trò chuyện thật lâu diễn ra trong phòng Tịch Hiên. Khi Mỹ Vân trở ra, mắt đỏ hoe và những tiếng nấc nghẹn không thể kiềm chế được cứ thế vỡ òa. Dean ôm cô vào lòng an ủi, chính anh cũng cảm thấy cuộc tình của họ sao mà tuyệt vọng đến thế, đau lòng quá đỗi. Anh hận không thể quay ngược thời gian để họ đừng gặp nhau, để không phải trải qua tình cảnh thế này...

- Hức... làm sao đây? – Mỹ Vân nức nở hỏi.
- Anh đang cho người nghiên cứu thuốc giải, nhưng không mấy khả quan vì chuyên gia trong nước quá ít, nếu ra nước ngoài tìm sẽ khiến Mạt Diễm chú ý...

- A...anh họ em có bằng nghiên cứu sinh di truyền học đấy!
- Anh họ em?
- Là Hà Dĩ Mặc! Em đi tìm anh ấy ngay đây, anh chờ em!
- Ủ, hi vọng là có ích!

—————oOo—————

Sau khi nghe em họ Mỹ Vân vừa khóc vừa kể, Dĩ Mặc ngoài đầu lòng còn cả tức giận. Tiến cô em họ về, anh gọi ngay cho tên nào đó cũng đang sức đầu mề trán bên Ý.

- Richard chết tiệt! Anh quản lí cấp dưới kiểu gì mà để thuốc độc tuồn ra ngoài hại người thế hả? Mau gọi thuốc giải qua đây!

Richard sững sốt:

- “Thuốc gì?”

Dĩ Mặc tóm tắt ngắn gọn, Richard trầm mặc hồi lâu mới nói:

- “Mặc, thuốc đó vẫn đang nghiên cứu, chưa có thuốc giải.”

- Anh nói cái gì? Vậy Tịch Hiên làm sao bây giờ?

- ”Bây giờ chỉ có cách chế thuốc ức chế phản ứng của thuốc với cơ thể,

làm chậm quá trình tế bào suy yếu. Nhưng hiện tại anh không bức ra được, chỉ có thể nhờ em sang Ý một chuyến rồi, phải mau nếu không sẽ không có tác dụng nữa! Anh không ngờ ả Rosna dám liều đến thế!”

- Hừ, lần này tạm tin anh! Tôi bay sang Ý ngay đây.

- “Mặc...” - Richard gọi khẽ.

- Sao?

- ”Đừng để cha anh biết em xuất hiện ở Ý, nguy hiểm lắm! Anh sẽ cho

người đưa em đến phòng nghiên cứu, chúng ta tạm thời không liên lạc nữa...”

Dĩ Mặc nhú mày trằm tư nhưng vẫn đồng ý, dù sao hiện giờ cứu Tịch Hiên quan trọng hơn...

9. (chương 25)

Chương 25

ĐỂ ANH HẬN EM CÒN HƠN YÊU EM MÀ ĐAU ĐÓN

(25.1)

Vì Dean đồng ý giúp Tịch Hiên giấu Mạt Diễm chuyện cậu trúng độc nên ở Ý, Mạt Diễm hoàn toàn không biết chuyện gì, vẫn cố gắng phấn đấu chống lại thể lực của Eichen, mong có thể sớm về gặp cậu. Còn Tịch Hiên thì không khả quan như vậy, mỗi ngày trôi qua là một ngày cậu thơ thẩn ngồi trong biệt thự của họ, suy ngẫm và nhớ lại những gì mà cậu trải qua cùng anh. Từ lúc bọn họ gặp nhau đến giờ cũng gần hai nam chắn, tình cảm cậu dành cho anh chưa một phút nào nguội...

Cậu không biết sao mình lại yêu anh đến thế, anh có lẽ là điều kỳ diệu nhất đã đến với cuộc đời tưởng chừng như vô vọng với tình yêu của cậu, để cậu biết được “yêu” là một chuyện hạnh phúc biết bao. Nhưng cậu thật sự rất sợ hãi, lúc này anh không ở bên cậu, cậu cũng chẳng biết những việc mình đang làm là đúng hay sai... cậu luyến tiếc khoảng thời gian tươi đẹp bên anh, cũng rất sợ anh sẽ hận cậu đến chết, cậu không

muốn phải rời xa anh như thế. Nếu có thể lựa chọn rời xa anh mà tính mạng anh không nguy hiểm, cậu nhất định sẽ đi, chỉ cần ở cùng anh trong một thế giới đã là quá đủ... Nhưng cậu chỉ có thể lựa chọn biến mất khỏi thế giới này, vĩnh viễn yêu anh nhưng không được bên anh nữa, còn phải làm anh tuyệt vọng với cậu, quên cậu đi dù điều đó khiến tim cậu mỗi ngày còn đau hơn chết...

Tịch Hiên thu hồi tầm mắt nơi mái hiên tím ngắt bởi giàn tử đằng mà chính tay anh trồng tặng cậu thể hiện sự chung thủy, thể hiện tình yêu ngọt ngào của anh dành riêng cho cậu. Đôi mắt Tịch Hiên đã không còn nhìn rõ như lúc trước, cậu biết cơ thể mình đang yếu dần, nên trước khi Mạt Diễm phát giác phải nhanh chóng hành động. Cậu lấy điện thoại ra gọi cho anh hai và cha mẹ, bảo rằng mình sẽ kết hôn nhưng không nói là lấy ai, bọn họ nghe xong rất kinh ngạc nhưng cũng vui mừng vì cậu hạnh phúc, cậu không nói gì chỉ nói ngày mà muốn bọn họ tới. Sau đó lại gọi cho Dean, yêu cầu anh đưa Mỹ Vân đến gặp mình, cậu có chuyện muốn nói cùng họ.

Một giờ sau họ có mặt tại biệt thự, trông thấy Tịch Hiên đang nằm ngoài hiên, mắt nhìn xa xăm, một nỗi buồn khó tả cuộn lên trong lòng họ.

- Tịch Hiên, bên ngoài lạnh lắm! Sao cậu không vào nhà?

- Mình ngắm cảnh một chút thôi mà, hai người ngồi đi. Dean, anh có đem theo giấy viết?

- Có đây nè! Em muốn chúng làm gì?

- Em đọc, anh ghi giúp em!

Dean gật đầu rồi bắt đầu chờ đợi.

- À, sau khi viết xong anh nhớ đem nó soạn thành hai bản hợp đồng, một bản Mỹ Vân giữ, còn một bản... sau này đưa anh hai em cùng hai bức thư này! - Cậu lấy trong túi áo khoác ra hai phong thư được chau chuốt cẩn thận, đặt lên bàn.

Dean nhú mày:

- Em đừng bi quan! Anh không để em chết đâu, đừng có nói chuyện cứ như lo hậu sự vậy.

Tịch Hiên chỉ lắc đầu.

- Anh bắt đầu viết nhé! " Tôi tên Tịch Hiên, làm bản hợp đồng này với sự chứng kiến của anh Dean Saw cùng đương sự là cô Triệu Mỹ Vân, bản hợp đồng này sẽ có hiệu lực lập tức sau khi tôi hôn mê..."

- Tịch Hiên! - Dean la cậu.

- Anh viết đi, cái này tốt cho tất cả.

Mỹ Vân đã bắt đầu thúc thịch bên cạnh anh, anh thở dài viết tiếp.

Tịch Hiên tiếp tục nói:

- " Hôn nhân của tôi và Mỹ Vân chỉ được xác lập khi tôi còn tỉnh táo, và tôi làm hợp đồng này với mục đích bảo vệ quyền lợi cũng như danh dự cho Mỹ Vân. Chúng tôi chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa và sau khi tôi hôn mê hoặc chết, cuộc hôn nhân này ko có giá trị pháp lý, và Mỹ Vân được trả tự do hoàn toàn, khôi phục tình trạng độc thân cũng như yêu đương theo ý thích. Tất cả những gì được nói trên được anh Dean Saw làm chứng và làm thành hai bản hợp đồng, một do anh tôi - Tịch Huy giữ và một do Mỹ Vân giữ."

- Xong rồi!

- Cám ơn anh! Anh làm xong thì đem lại đây, ba chúng ta ký tên!

- Anh vẫn đang cho người chế thuốc giải, em chờ đợi thêm ít ngày, không lâu nữa đâu!

- Em biết... nhưng vẫn phải hành động, em sợ mình chờ không kịp...

Tịch Hiên thở dài nhìn Dean:

- Anh chuẩn bị lễ cưới giúp em vào hai ngày nữa! Mỹ Vân, lần này ủy khuất cậu rồi, phải giúp đỡ một người như mình...

- Tịch Hiên, cậu đừng nói vậy! Mình không sao hết, được giúp đỡ cậu mình rất vui... cậu đừng buồn xuôi nhé... cậu...phải sống đó... hức...

Mỹ Vân lại bắt đầu nức nở, Dean chỉ biết ngồi bên cạnh dỗ dành cô. Anh không biết Mạt Diễm lúc này thế nào, chiến sự bên đó có tốt như cậu ấy nói không... nhưng anh thật sự hi vọng Mạt Diễm có thể nhanh chóng về với Tịch Hiên để cậu ấy có thêm hy vọng mà cố gắng...

Có thể Tịch Hiên sẽ không bao giờ có thể nghĩ rằng, quyết định lần này của cậu sẽ khiến Mạt Diễm triệt để để trở thành một con người khác, chỉ yêu một lần duy nhất và cũng hận duy nhất một người.

—oOo—

Hôm nay ở gia tộc Lawrence lại diễn ra một cuộc cãi vã không có điểm dừng giữa hai bên đối lập. Mạt Diễm lặng thinh đưa mắt nhìn bọn họ đấu nhau, anh chợt nhận ra cái đại gia tộc này và cuộc đấu tranh vô vị này thật nhàm chán. Mạt Diễm tự hỏi sao anh cứ bắt bản thân mình ngồi đây, tranh giành cái vị trí “có cũng được mà không có cũng không sao” kia mà bỏ lỡ những giây phút hạnh phúc bên cạnh người anh yêu? Từ lâu cha anh đã không còn muốn anh bước theo con đường ông đã đi trong gia tộc thì có gì anh phải làm thế nhỉ? Mạt Diễm chợt hiểu ra vì cuộc đời anh từ bé đã có sẵn một con đường như thế nên anh cứ bước đi mà chẳng nghĩ ngợi gì, nhưng giờ khác rồi, anh có Tịch Hiên và anh muốn cùng cậu xây dựng một gia đình hạnh phúc, tránh xa thị phi và rối ren của gia tộc. Suy nghĩ thông suốt, Mạt Diễm bỗng thấy mình không cần thiết phải ở đây nghe bọn họ tra tấn thính giác của mình nữa, anh đứng lên đi ra khỏi phòng trong sự ngỡ ngàng của mọi người. Richard cũng cười nhạt đi theo ra ngoài, hôm nay không có cha hấn ở đây nên hấn cũng không cần giả vờ làm gì.

Mạt Diễm ra ngoài cửa đã không còn giữ vẻ mặt thông dong ban nãy mà trên mặt hiện lên vẻ nôn nóng. Anh vội gọi điện thoại cho Tịch Hiên nhưng cậu không bắt máy, anh nhú mày rồi gọi cho Dean.

- “Diễm”

- Cậu đang làm gì thế?

- “À...tôi đang bận chút việc riêng, bên đấy sao rồi?” - Dean có vẻ ấp úng khiến Mạt Diễm nhú mày thật sâu.

- Rất tốt! Bên đó xảy ra chuyện gì à, sao nghe giọng cậu lo lắng thế?

- “Không, có chuyện gì đâu chứ! Chờm nào cậu về? Tịch Hiên nhớ cậu lắm đấy!”

- Tối nay tôi sẽ bay về!

- “A, tốt quá! Thôi tôi cúp đây, Mỹ Vân đang đợi!”

- Ủ, tạm biệt!

Mạt Diễm cúp máy, hôm nay Dean nói chuyện có vẻ kì lạ. Richard đi đến sau lưng anh, cười khê:

- Tao nghĩ chắc người tình nhỏ của mày đang vô cùng bận rộn chuẩn bị hôn lễ với người khác, không có thời gian đâu mà nghe điện thoại của mày.

- Anh có ý gì?

- A, nói vậy là tên bạn thân kiêm trợ thủ của mày chưa cho mày biết người

yêu bé nhỏ của mày ngày mai sẽ kết hôn cùng Triệu Mỹ Vân?

Mạt Diễm không lên tiếng, hai người họ bốn mắt nhìn nhau trong giây lát rồi Richard cười khê bỏ đi trước. Hấn cũng nên đến xem cục cưng của hấn, hấn thừa nhận hấn rất thích cái loại khoái cảm khiến cho đối thủ của mình đau lòng... nhưng nếu Dĩ Mặc mà biết thì hấn sẽ bị cảm râm đến chết cho mà xem.

Mạt Diễm nhìn Richard đi mất, trong lòng anh không bình tĩnh như vẻ bề ngoài. Bên kia bọn họ đang làm cái quái gì? Tại sao Tịch Hiên lại kết hôn cùng Mỹ Vân? Tại sao một chữ Dean cũng không hé răng? Sắc mặt Mạt Diễm âm trầm, anh cần về Bắc Kinh ngay lập tức, anh muốn bọn họ cho anh một lời giải thích rõ ràng.

—oOo—

Hôn lễ của Tịch Hiên cũng không được tổ chức quá long trọng, chỉ là một bữa tiệc nhỏ với người thân và bạn bè thân thích. Có thể với một ngày quan trọng thế này, là nhân vật chính, cậu phải vui vẻ mới đúng, nhưng Tịch Hiên chỉ có thể nhợt nhạt cười. Đôi mắt cậu đã không còn thấy rõ như trước, toàn thân thì dường như mất đi sức lực, chỉ có thể cố gắng cầm cự cho đến khi buổi lễ kết thúc. Cậu không biết cậu còn chống cự được bao lâu nữa, cậu chỉ hi vọng có thể hoàn thành màn kịch cuối, một kết cục đẹp cho tất cả mọi người.

Trong một phòng khách sạn không xa hoa mấy, Tịch Hiên đang đứng trước gương chỉnh trang lại bộ vest chú rể của mình. Người trong gương dù đã được trang điểm khá kỹ nhưng vẫn không che giấu được sự nhợt nhạt và mệt mỏi trên mặt. Đứng phía sau cậu là Tịch Huy với bộ mặt nhú mày thật sâu.

- Tịch Hiên, em cho anh biết chuyện gì đang xảy ra? Sao em lại vội vã kết hôn với Mỹ Vân? Mạt Diễn đâu, chẳng phải em yêu anh ta sao?

- Anh hai, anh đừng hỏi! Sau này anh sẽ rõ ràng mọi chuyện, còn lúc này cứ vui vẻ cùng em là được rồi!

- Tịch Hiên, anh thật sự không biết em đang làm cái gì nhưng nếu đã làm phải suy nghĩ thật kỹ, đừng để sau này hối hận.

- Em biết, anh hai! Em không hối hận cũng không thể hối hận...

Tịch Huy nhìn Tịch Hiên thật sâu, lòng tràn đầy nghi hoặc nhưng không nói gì,

anh vỗ vai cậu rồi đi ra ngoài, anh phải trấn an cha mẹ đang vô cùng khó hiểu ngoài kia.

Dean đứng bên ngoài, trao cho Tịch Huy một ánh mắt bất lực rồi đi vào phòng, đóng cửa lại...

- Mọi thứ đều chuẩn bị theo ý em rồi, em thật sự muốn điều này sao?

- Ừm... cảm ơn anh rất nhiều! Sau này... Mạt Diễn trông cậy vào anh...

- Em đừng nói vậy...

- Anh... có thể đỡ em ra không? Em không thấy đường!

Dean sững sốt:

- Mất em...

Tịch Hiên chỉ cười nhẹ, bấm vào chiếc ghế mò mẫn đi ra. Dean không biết rốt cuộc trong lòng anh là mùi vị gì, anh cũng không biết Tịch Hiên lấy đâu ra can đảm mà làm tất cả những điều này. Anh chỉ biết thở dài đỡ cậu ra ngoài. Cả hai đều không biết người mà hai người mới nhắc tới đã trở về và đang trên đường đến đây...

(25.2)

Hôn lễ diễn ra nhanh chóng trước sự chứng kiến của mọi người, nhưng thân là nhân vật chính, Tịch Hiên lẫn Mỹ Vân đều mang trong lòng tâm sự nặng nề. Một người hy vọng sẽ có phép màu xảy ra làm cho người bạn thân nhất của cô tiếp tục sống, một người chỉ hy vọng mau chóng kết thúc màn kịch đầy dọa thân xác lẫn tâm hồn này để cậu có thể nhắm mắt chúc phúc cho người cậu yêu...

Dean đứng bên dưới, chứng kiến người anh yêu và người yêu của người bạn thân nhất của mình thề nguyện bên nhau, mặc dù biết là giả nhưng trong lòng anh vẫn đắng chát, vừa thấy thương Tịch Hiên vừa thấy tức giận nhưng hơn hết là sự đau lòng.

Bên trên, Tịch Hiên đang cúi đầu lắng nghe, mỉm cười đối diện hết thấy nhưng thật ra trái tim cậu đang đau đớn biết bao. Cậu đã từng ước người bên cạnh cậu lúc này là người cậu yêu nhất, là người đàn ông mà cả đời này cậu không nỡ từ bỏ cũng không nỡ tổn thương... nhưng lúc này, cậu đã tổn thương anh mất rồi, khi ở đây kết hôn cùng người con gái khác, phản bội lại tình yêu thiêng liêng và sự bảo bọc anh dành cho cậu bấy lâu nay. “Mạt Diễn, tha thứ cho em...” - trong lòng Tịch Hiên thầm cầu nguyện.

Khi lễ xong, mọi người đang chuẩn bị tan ra thì cánh cửa phòng bị một lực mạnh mẽ mở ra thu hút sự chú ý của mọi người. Tịch Hiên run lên khi thấy người đang đứng đó, ánh mắt anh nhìn cậu vô cùng lạnh lẽo. Dean thở dài trong lòng, Mạt Diễm tới rồi... đã đến lúc tâm ai cũng bị ngược...

Tịch Hiên nhìn người đàn ông lúc nào cũng anh tuấn ngời ngời như vậy, một người khiến cậu nổi tiếc cả một đời. Họ bốn mắt nhìn nhau, và dù cho bốn phía có bao nhiêu người đi chẳng nữa cũng không ảnh hưởng tới họ.

Tịch Hiên nói khẽ với Dean:

- Anh giúp em đưa mọi người ra dự tiệc, em có chuyện muốn nói với anh ấy, dù có chuyện gì xảy ra cũng đừng vào. Nhờ anh cả đấy!

- Tịch Hiên...

Tịch Hiên vỗ vỗ bàn tay đang muốn đỡ cậu của Mỹ Vân, đưa mắt nhìn Mạt Diễm, lúc này đang bị anh hai cậu kéo lại nói gì đấy. Sắc mặt anh rất tệ, cũng tràn đầy mệt mỏi, bất an và tức giận không tên...

- Diễm, anh có thể đi cùng em một chút không?

Mạt Diễm không lên tiếng nhưng vẫn bước theo chân Tịch Hiên đi về phía phòng đã đặt trước cho hôn lễ. Lúc này Tịch Hiên thật ao ước có thể nhào vào lòng anh mà kể khổ, có thể nhìn anh rõ thêm một chút - chỉ thêm một chút để cậu không phải hối tiếc quá nhiều bởi quyết định của mình.

Hai người vào phòng, Tịch Hiên chưa kịp định thần đã bị anh kéo thật mạnh vào lòng, một nụ hôn cũng nhanh chóng hạ xuống mang theo sự tức giận từ người cậu yêu. Tịch Hiên không chống cự, cậu yếu ớt đáp lại nụ hôn tàn bạo của anh, bàn tay nắm thật chặt, gần như móng tay cắm vào thịt để đè nén lại thôi thúc ôm lại anh. Cậu cần tỉnh táo, chỉ cần lúc này thôi...

Mạt Diễm thấy cậu không đáp lại đành dứt ra, anh nhìn người yêu nhỏ bé của mình, sắc mặt đã tái nhợt như tờ giấy thì chợt đau lòng vô cùng.

- Em nói đi, chuyện này là thế nào?

Tịch Hiên cúi đầu, không nhìn gương mặt đầy lo lắng của anh nữa, nhẹ giọng nói:

- Em không có gì để nói!

- Tại sao không có gì để nói? Nhìn anh đây này! Em là người mà anh yêu nhất, lúc này em lại kết hôn với người con gái khác, em bảo anh phải làm sao đây? Chẳng phải em đã nói không buông tay dù có khó khăn thế nào hay sao, bây giờ em muốn buông tay anh à? - Mạt Diễm nắm chặt lấy vai cậu mà gào thét.

Tịch Hiên nén lại đau đớn anh gây ra, thở thật sâu để chống lại sự choáng váng. Mạt Diễm tức giận trước sự im lặng của cậu, anh làm mọi thứ chỉ vì muốn bọn họ hạnh phúc nhưng hôm nay anh nhận được kết quả thế này, cậu còn không cho anh một lời giải thích, cậu xem anh là gì chứ?

Tịch Hiên bị anh lắc đến choáng váng đầu óc, thật sự không thể suy nghĩ được điều gì, chỉ đành buột miệng nói:

- Em mệt mỏi...

Quả nhiên bàn tay Mạt Diễm từ từ buông ra khỏi người cậu. Người đã từng bảo anh cố gắng lúc này lại bảo cậu mệt mỏi, tim Mạt Diễm như bị ai đó rạch một nhát. Anh chưa từng biết, thì ra bị chính người mình yêu từ chối lại đau đớn đến vậy...

- Em mệt mỏi? Sau bao nhiêu chuyện, em bảo rằng em mệt mỏi? - Giọng Mạt Diễm trở nên xa xăm.

- Ừm... - Tịch Hiên đưa mắt nhìn anh, dù mắt cậu đã không còn thấy rõ nhưng cậu vẫn cảm nhận được sự tổn thương sâu sắc trong anh.

Mạt Diễm lặng thinh thật lâu, Tịch Hiên cứ nghĩ mọi chuyện đã kết thúc nhưng lại nghe anh nói:

- Em có nghĩ đến cái giá phải trả cho việc tổn thương tình yêu của chúng ta chưa?

Tịch Hiên đã nghĩ và nghĩ rất nhiều, anh sẽ hận cậu đến chết nhưng cậu không còn thời gian để đón nhận sự hận thù từ anh... Tịch Hiên đang muốn trả lời thì bỗng bị anh vác lên vai, ném thẳng lên giường.

- Anh muốn làm gì?

- Làm tình! Tôi sẽ lấy lại từ em tất cả... Tịch Hiên, hãy nhớ một điều, sau đêm nay, tôi sẽ hận em cả đời...

Tịch Hiên dường như chẳng còn suy nghĩ được gì sau câu nói đó, đau đớn từ thân thể lẫn trái tim khiến cậu chết lặng. Anh ra sức tàn phá thân thể đã quá đối yếu ớt của cậu, mỗi một cái hôn dường như mang theo sự không cam lòng cùng phần nộ từ anh, khiến lòng cậu đau còn hơn chết. Mặc dù Tịch Hiên rất muốn nói với anh, em đau lắm nhưng cậu chỉ có thể cắn răng, lặng lẽ rơi nước mắt...

Đây là lần đầu tiên Mạt Diễm ra sức làm tổn thương Tịch Hiên, một cuộc mây mưa lấy cảm xúc giận dữ và tuyệt vọng là chính. Anh biết cậu ấy đau, mà chính bản thân anh cũng đau như vậy, là trách cậu sao tuyệt tình như vậy, là trách cậu sao nỡ vứt bỏ tình cảm của bọn họ. Anh chỉ muốn phát tiết sự giận dữ, nhưng lại tổn thương cậu, tổn thương cả chính anh. Đây không phải làm tình, đây chính là cưỡng bức, làm đau người anh yêu nhất quả đất này...

Bên ngoài cửa phòng, Dean cùng Mỹ Vân đưa mắt nhìn nhau. Từ động tĩnh phát ra bên trong, họ biết chuyện gì đang xảy ra, bọn họ chỉ lo lắng Tịch Hiên sẽ không chịu nổi. Mạt Diễm và Tịch Hiên đang tra tấn nhau, cũng là tự ngược chính mình... nhưng ai có quyền lên tiếng đây, chỉ có bọn họ mới có thể...

—————oOo—————

Chẳng biết qua bao lâu, Mạt Diễm mới dừng lại. Anh nhìn Tịch Hiên gần như mê man trên giường mà chỉ muốn yêu thương gấp bội. Tình yêu của cuộc đời anh, anh nỡ lòng nào tổn thương cậu, nhưng cậu bảo với anh rằng cậu mệt mỏi, mà anh không muốn chấp nhận điều đó, anh sẽ không tha thứ cho cậu vì đã phản bội anh trước khi họ chấm dứt...

Mạt Diễm nắm lại bàn tay đang muốn đưa ra vuốt ve cậu, nhìn Tịch Hiên thật sâu rồi xuống giường mặc quần áo. Anh phải rời khỏi đây, rời khỏi nơi lúc nào cũng tràn ngập bóng dáng cậu.

Lần này Mạt Diễm đi, rời khỏi Tịch Hiên với một nỗi đau day dứt, anh bỏ lại sau lưng tất cả: tình yêu, trái tim, dịu dàng... chỉ đem theo một nỗi phần hận cùng một vết thương đậm đũa máu... đi và không bao giờ trở lại.

P/s: Nhớ nghe nhạc khi xem truyện nhé! Chúc các bạn có những phút thư giãn vui vẻ...

10. (chương 26)

Chương 26

NĂM THÁNG THOI ĐƯA, TÌNH YÊU DÙ ĐAU ĐÓN VẮN BẮT DIỆT

Dean lặng thinh nhìn người bạn lớn lên từ nhỏ với mình, có rất nhiều lời muốn nói nhưng lại chẳng thể thốt ra một lời. Nhìn sự lạnh lẽo toát ra từ Mạt Diễm, anh biết Tịch Hiên đã thành công nhưng anh sẽ không ngờ Mạt Diễm sẽ thay đổi một cách triệt để sau khi rời khỏi nơi này.

- Lần này là quyết định của Tịch Hiên, tôi sẽ không trách cậu nhưng sau này cậu sẽ phải ở Bắc Kinh thường xuyên, tôi sẽ không quay lại đây!

- Diễm... - Dean thần thốt, vậy Tịch Hiên phải làm thế nào, cậu ấy không còn nhiều thời gian để chờ đợi.

- Tôi đi đây, tạm biệt! – “Tạm biệt cả tình yêu của tôi...”

Dean nhìn Mạt Diễm cương quyết đi vào cổng soát vé, nhìn về ngoài vẫn bình tĩnh của cậu thì sẽ chẳng ai hiểu nổi sao cậu lại có thể tuyệt tình đến vậy, chỉ đến khi nhìn thấy bàn tay đã nắm đến trắng bệch kia, Dean mới hiểu – thì ra ai cũng đau đến vậy.

—————oOo—————

Cửa phòng mở ra, bên trong Tịch Huy và Mỹ Vân đã ở đó. Tịch Hiên vẫn nằm mê man trên giường, trên tay Tịch Huy là bức thư mà Tịch Hiên đã viết. Thấy Dean trở về, ai cũng nhìn anh bằng ánh mắt mong đợi, như hỏi “Có đem được người ấy về không?”. Dean thở dài lắc đầu.

Lúc này Tịch Hiên tỉnh lại, cũng đưa mắt nhìn Dean:

- Anh ấy đi rồi?
- Ừm!
- Thế thì tốt quá... có lẽ anh ấy đi là một kết thúc đúng như em mong muốn...
- Tịch Hiên...hối hận không? – Tịch Huy ôm lấy cậu vỗ về.
- Không...anh hai...em chỉ luyến tiếc...vì không được gặp anh ấy lần cuối...
- Em sẽ không chết đâu...
- Em xin lỗi mọi người...cha mẹ trông cậy vào anh...
- Tịch Hiên, anh sẽ không để em chết, bao lâu cũng sẽ chờ em tỉnh lại, dự đám cưới của anh...

Tịch Hiên cười khê:

- Thật mong chờ... - Cậu lại nhìn Dean: - Anh ấy... nhờ cả vào anh...
- Anh biết rồi...
- Đừng cho anh ấy biết... em muốn ở cùng anh hai, hai người ra ngoài được không?

Mỹ Vân lau nước mắt, hôn lên trán Tịch Hiên một cái rồi theo Dean ra ngoài.

- Anh hai, trách em không?
- Không, không trách em...cả nhà luôn ủng hộ em, vĩnh viễn là như thế...
- Được làm con của ba mẹ và làm em trai anh, đời này em không còn hối tiếc... nếu có kiếp sau...em cũng ước được như thế...
- Em phải sống và làm em trai anh cả kiếp này lẫn kiếp sau...
- Ừ...

Giọng Tịch Hiên ngày càng nhỏ, cậu đã quá mệt mỏi để chống đỡ cơ thể nhỏ bé này. Tịch Huy chẳng biết rơi nước mắt từ bao giờ, em trai anh sao lại ngốc đến vậy...ai sẽ cứu nó đây, anh không cứu được nó...

- Anh hai...
- Ừm, anh đây...
- Ôm em...chặt một chút...em sợ lạnh lắm...
- Ừm! Anh hai ở bên em...

Trong căn phòng vang mãi tiếng thì thào thật khê của bọn họ, da diết mà đau lòng biết bao...

—————oOo—————

Dĩ Mặc vừa đáp chuyến bay từ Ý trở về, ngựa không dừng vó một đường chạy đến khách sạn chỗ Mỹ Vân đang đứng chờ. Cậu không kịp thở đã tông cửa phòng Tịch Hiên bay vào, trước sự sững sốt của Tịch Huy, dốc hết một bình thuốc thật nhiều vào miệng Tịch Hiên, miệng cứ lẩm bẩm:

- Nuốt đi... mau lên... không sẽ không kịp mất...

Tịch Hiên mặc dù hôn mê nhưng vẫn theo bản năng nuốt xuống. Dĩ Mặc ngồi phịch xuống giường, thở hổn hển. Cậu đã tốn rất nhiều công sức mới chế được thuốc này, tạm thời tính mạng của Tịch Hiên sẽ không nguy hiểm, còn khiến cậu ấy tỉnh lại e rằng phải chờ một thời gian nữa...

- Ổn rồi, may là tới kịp!

- Anh họ! – Mỹ Vân cùng Dean chạy vào.

- Ủ! Bây giờ Tịch Hiên sẽ lâm vào hôn mê sâu, nhưng không chết được, chuyện của mọi người là đem cậu ấy đến bệnh viện Norma, tôi đã cho người chuẩn bị sẵn phòng bệnh, cả người chăm sóc chuyên nghiệp. Tôi phải bay sang Ý ngay đây! Chế được thuốc giải càng sớm cậu ấy càng ít nguy hiểm.

Tịch Huy nhìn người đàn ông vừa vào, trong lòng thầm nhớ kỹ. Nếu Tịch Hiên mà được cậu ấy cứu sống, anh sẽ làm mọi chuyện để cảm tạ.

- Cám ơn anh! Anh họ.

- Hừ, chuyện này anh phải tìm tên Richard kia tính sổ, cả con mẹ Rosna nữa...

Dean nhìn Dĩ Mặc thật sâu, vẻ mặt đề phòng. Dĩ Mặc nhìn lại, cười khê:

- Ồ, thì ra cậu là em rể họ tương lai của tôi! Đừng nhìn tôi như vậy, tôi biết quan hệ giữa mấy người và Richard không được tốt, nhưng hần là người đàn ông của tôi, tôi không để hần làm hại bạn bè của tôi đâu. Việc này cậu có thể yên tâm, mà chế được thuốc này cũng có công của hần đó...

- Anh họ... - Mỹ Vân mắc cỡ lên tiếng.

- Xì, gì chứ! Còn không phải sao... anh phải bay liền đây, kéo tên gốc dã man kia lại sang đây khùng bố.

Dĩ Mặc đến và đi cứ như bão tố, nhưng lại đem đến sự an tâm không gì so sánh cho từng người ở đây. Tịch Hiên sẽ sống... vấn đề là thời gian họ chờ đợi sẽ là bao lâu... mọi người chẳng ai có thể trả lời...

—————oOo—————

Thấm thoát đó mà đã vài năm trôi qua, Mạt Diển về Mỹ và chưa lần nào trở lại. Anh sống một cuộc sống như mẹ anh mong muốn, chào đón đứa con đầu lòng cũng là duy nhất của anh, Blue. Điều duy nhất anh vẫn làm mẹ anh thất vọng là cả đời này bên cạnh anh không thể nào đứng thêm một bóng hình khác...

Bà Diệu Hình khuyên ngăn nhiều lần mà thấy anh vẫn kiên quyết nên cũng thôi. Rosna trở thành khách quen trong nhà Mạt Diển, lúc nào cũng tỏ ra mình là bà chủ khiến người hầu trong gia đình không vừa mắt, nhưng cả nhà chủ nhân của họ đã không lên tiếng thì họ có quyền nào mà lên tiếng chứ... thế nên Rosna cứ sống như thế hết năm này qua năm khác, bỏ mặc tuổi thanh xuân của mình mà chẳng nhận lại được gì...

Từ khi bé con ra đời, Mạt Diển rất ít khi nhìn đến nó, bởi nó có đôi mắt giống hệt người ấy, người con trai khiến anh vừa yêu lại vừa hận. Anh vui đầu vào công việc, bỏ mặc tất cả mọi chuyện. Lâu lâu lại đi chống đối một vài sách lược của Eichen để giết thời gian.

Ban đầu khi Dean giải quyết xong công việc ở Bắc Kinh, trở về trợ giúp anh, đôi khi cũng vô tình nhắc đến Tịch Hiên nhưng đều bị Mạt Diển né tránh hoặc cắt ngang nên dần dần hai chữ ấy thành hai từ cấm kỵ với Mạt Diển, nhắc đến Tịch Hiên, cả người anh sẽ phát ra hơi thở lạnh lẽo mà xa cách. Lúc đầu Dean cũng không hiểu nổi tại sao lại như vậy, nhưng khi yêu Mỹ Vân càng nhiều, anh mới hiểu được, càng yêu sẽ càng hận, mà hận càng nhiều sẽ càng đau...

Nhưng nghĩ đến cái bóng dáng bé nhỏ ấy vẫn đang ở bên kia đại dương chịu khổ từng ngày, lòng Dean lại quặn thắt, vừa tự trách mình lại giận lây Mạt Diển, dù anh biết Mạt Diển chẳng có lỗi gì, cậu ấy chẳng hề hay biết rằng người con trai bé nhỏ mà kiên cường ấy đang chống chọi từng ngày giữa sự sống và cái chết, chỉ để Mạt Diển hận và không nhớ đến cậu ấy nữa. Anh không biết nên nói Tịch Hiên gốc hay tình yêu của cậu quá lớn lao, nhưng ở đây, anh biết từng ngày Mạt Diển sống cũng không dễ chịu.

Đúng lúc Dean đang suy nghĩ có nên tiết lộ cho Mạt Diển biết chút ít tin tức hay không thì thư kí đã hốt ha hốt hải chạy vào, vẻ mặt lo lắng...

- Có chuyện gì thế? – Mạt Diển nhíu mày hỏi.

- Chủ tịch, phu nhân báo cậu chủ đột nhiên bị sốt, đã đưa vào bệnh viện cấp cứu, bảo anh đến ngay!

- Tôi biết rồi! – Mạt Diển nhíu mày, lấy áo vest chuẩn bị ra ngoài, Dean cũng lo lắng đi theo, dù sao thằng nhóc đó cũng là con trai nuôi của Tịch Hiên mà, anh cũng nên đi nhìn nó một cái...

Mạt Diễm mặc dù rất ít khi thân cận với Blue, nhưng dù sao nó cũng là đứa con trai độc nhất của anh, lo lắng là bình thường. Mạt Diễm ngồi trên xe, lấy điện thoại ra gọi cho mẹ anh...

- Con đây, sao tự nhiên nó lại sốt?

- “Rosna cho thằng bé uống có một ít kiwi, ai ngờ nó dị ứng nên mới bị sốt. Bây giờ tình hình đã ổn định rồi, con từ từ đến!”

- Con biết rồi! – Mạt Diễm thở ra, cúp máy.

Dean liếc nhìn anh:

- Rosna vẫn còn ở nhà cậu à?

- Ừ! Mẹ tôi đã nhận cô ta làm con nuôi, cũng chẳng thể làm nên trò trống gì nên tôi mặc kệ.

- Vậy à? – Dean cười khê, trong lòng đang thầm nói: Nhờ ả ta mà người cậu yêu nhất đang sống đỡ chết đỡ trong bệnh viện kia, bây giờ thì ả ta đâu còn chướng ngại gì mà không sống thanh thoi, an phận thủ thường.

Mạt Diễm nhìn thái độ của Dean, chợt nghi hoặc trong lòng:

- Cậu có mâu thuẫn gì với cô ta à?

- À, tôi thì có mâu thuẫn gì với cô ta, chỉ là người khác... trong lòng cô ta nghĩ gì, làm gì sao tôi biết được...

- Dean, cậu không thấy lời nói của cậu rất mâu thuẫn sao?

- Đúng vậy, tôi rất mâu thuẫn mà còn mâu thuẫn đến khó chịu...

Đôi mắt Mạt Diễm tối lại:

- Nếu là về cậu ấy thì cậu không cần nói nữa, tôi không muốn nghe!

- Cậu... nghe một chút thì chết à?

- Với tôi, Tịch Hiên đã chết!

- Bây giờ thì cậu nói hay lắm, đến lúc cậu ấy có mệnh hệ gì, tôi xem cậu thế nào! Hừ... - Dean tức giận không thêm nói nữa.

Trong lòng Mạt Diễm run lên, trái tim như có một cái kim đâm vào, tiếp tục chảy máu. Đâu ai biết từ ngày anh xa cậu, có đêm nào ngon giấc, có lúc nào không đau đầu... nhưng thế thì thế nào, cậu đã có một gia đình êm ấm, để lại cho anh một vết thương, mỉa may sao đứa con của anh sinh ra lại giống cậu hơn nữa, thế là mỗi ngày đối mặt với nó, anh lại cảm giác như tự mình lấy muối xát lên chính mình...

Mạt Diễm đưa mắt nhìn ra bầu trời xanh thẳm ngoài cửa sổ, khi ấy bầu trời của anh rất xanh, bây giờ chỉ còn lại màu xám xịt... anh theo ý cậu, buông tay... liệu cậu có sống tốt hay không?

—————oOo—————

Trong một phòng thí nghiệm ở Ý, Dĩ Mặc đang vùi đầu vào bảng phân tích hợp chất, đổ vào lại đổ ra, đổ ra lại thêm vào... Đường như công việc này đã tốn của anh không ít thời gian, từ năm này qua năm khác... Mà hiệu quả kiểm chế trên người Tịch Hiên lại không đáng là bao.

Nghĩ tới khuôn mặt tái nhợt không chút máu vài ngày trước anh thăm cậu, lòng Dĩ Mặc như bị ai nhéo. Con người lương thiện ấy, con người thanh thuần ấy... chẳng lẽ cứ vậy mà biến mất khỏi thế gian này hay sao, anh không muốn, cho nên dù có tốn bao nhiêu thời gian nữa, anh cũng nhất định chế ra loại thuốc có thể cải tử hồi sinh, trả lại cho cậu một cuộc sống vốn dĩ phải có. Đang chú tâm suy nghĩ, bỗng một vòng tay rắn chắc ôm choàng lấy eo anh, nhấc bổng lên...

- Á...- Dĩ Mặc hoảng sợ quăng luôn ống nghiệm trên tay khiến thuốc văng tung tóe.

- Là cái ống nghiệm thứ 84 em không cẩn thận làm vỡ... - Giọng nói trầm thấp của Richard vang lên.

Dĩ Mặc tức giận, nắm ngay cổ áo hắn, mắng:

- Chết tiệt! Một loại thuốc của anh còn chưa đủ phiên hay sao, anh lại đến phá tôi nữa...

- Haiz...em cả ngày chỉ cầm đầu vô mấy cái công thức hóa học đó, đến ăn cơm cũng quên mất, nếu anh mà không đến làm phiền em, có lẽ Tịch Hiên chưa sống lại mà em đã chết theo cậu ta rồi.

- Phi, cái miệng quạ đen của anh! Im ngay cho tôi...

- Được rồi, anh không nói nữa... ít ra cũng cho anh ít thời gian ăn tối cùng em. Lâu lắm rồi chúng ta không gặp mặt đó...

Dĩ Mặc nghe đến đó lại xiu lòng, ai biết anh không có sức kháng cự đối với vẻ mặt dịu dàng này của Richard chứ!

- Được rồi, thì ăn! Thả em xuống!

- Để anh ôm thêm chút nữa... - Richard vui vẻ bế Dĩ Mặc ra ngoài bàn ăn bên ngoài, đặt ngồi lên đùi mình.

Dĩ Mặc cũng không thềm lên tiếng, cúi đầu cầm đũa, ăn như hổ đói. Anh cũng không biết nếu Richard không thường xuyên đến đây nhắc nhở anh ăn cơm, anh có chịu đựng được cho đến tận bây giờ hay không...

- Ăn từ từ, có ai giành với em đâu!

- On á...(Ngon quá!)

Richard vui vẻ nhìn Dĩ Mặc ăn, khoảng thời gian cậu ở đây là khoảng thời gian vui vẻ nhất trong cuộc đời hắn. Hắn không cần phải suy nghĩ bất cứ điều gì, cứ mặc sức yêu cậu... Bên ngoài gia tộc sóng gió ầm ầm, nhưng tận sâu trong lòng hắn, hắn ước chỉ cần có cậu là đủ...

Từ khi Mạt Diển trở về Mỹ, những mảnh khoe hắn ta bày ra để chống đối lại cha hắn càng nhiều, khiến hắn cũng mệt sắp chết vì bị ông sai đi phản công lại. Bệnh của cha hắn càng lúc càng nặng mà hắn không hiểu nổi, cái vị trí đứng đầu đó thật sự quan trọng với ông lắm hay sao mà dù đã gần đất xa trời, vẫn cố chấp giữ khinh khinh nó...

- Anh có tâm sự à? - Dĩ Mặc ngoái đầu hỏi Richard, hôm nay hắn có vẻ lạ.

- Không có gì, một ít chuyện trong gia tộc thôi! Tối nay nghỉ một đêm được không... anh muốn ở bên em...

Dĩ Mặc nhú mày nhìn hắn chốc lát, miễn cưỡng gật đầu. Cũng lâu lắm rồi không thân mật cùng hắn, có lẽ hắn nhớ đây mà...

- Mặc... có lẽ khoảng một thời gian nữa, chúng ta sẽ được sống cuộc sống của riêng mình... không vì gia tộc... không vì ai cả...

Richard bất chợt thốt lên một câu như thế khiến Dĩ Mặc ngẩn ngơ, nhưng trong thâm tâm anh hiểu, hắn đang giải thích cho lý do tại sao lúc đó hắn rời xa anh... Dĩ Mặc mỉm cười, nói khẽ:

- Vì ai cũng không sao... chúng ta sống vì chúng ta là đủ rồi...

Richard cũng cười, nhắm ngay đôi môi còn bóng mỡ của anh hôn xuống, hắn thật nhớ hương vị của anh nha...

-----oOo-----

Bắc Kinh – Trung Quốc.

Trong một bệnh viện tư nhân sang trọng, trong một căn phòng trắng toát lúc nào cũng có một người yên tĩnh nằm. Người đó rất gầy, làn da tái nhợt như xác chết, nếu không phải có máy điện tâm đồ đang chạy, chẳng ai có thể biết là người đó đang sống...

Mỗi ngày cứ đúng một giờ cố định, sẽ có một người phụ nữ hiền hòa được một người đàn ông anh tuấn dẫn vào. Bà chỉ lặng lẽ lau người cho cậu, kể một vài câu chuyện nho nhỏ... lắm khi lại không tìm được nước mắt, lại lặng lẽ rơi lệ. Tình cảnh này ai ở trong bệnh viện đều gặp qua, đều quen thuộc. Người con trai tuổi đời còn rất trẻ ấy tên là Tịch Hiên, chẳng ai biết cậu bị gì, chỉ biết cậu nằm đấy, sống mà như đã chết, qua từng ngày từng ngày... giãy vò tìm mẹ cậu, tìm anh trai cậu, cha cậu chưa một lần đến thăm vì ông không chịu nổi...

- Tịch Hiên, anh hai đưa mẹ đến thăm em này!

Trong phòng vẫn yên lặng như thế, Tịch Huy từng ước có một ngày Tịch Hiên bỗng nhiên tỉnh lại, trả lời lại câu nói của anh thì chắc vui lắm... nhưng từng ngày trôi qua, anh chỉ còn biết lặng lẽ ngồi bên cậu, cậu không suy yếu thêm đã tốt lắm rồi, anh chẳng mong gì thêm nữa cả.

- Tịch Hiên của mẹ, mau mau tỉnh lại đi! Chị dâu còn đợi chờ con tỉnh mới chịu tổ chức tiệc cưới kia kìa, cháu con cũng sắp ra đời rồi, còn không mau tỉnh lại... hức...

Tịch Huy thở dài, vỗ lưng cho mẹ, đợi bà hết xúc động thì ở lại thêm một lát rồi cũng về. Ở đây có bác sĩ y tá chăm sóc cậu, bọn họ cũng yên tâm...

Ai cũng không biết, Tịch Hiên nằm đó, nằm chẵn tám năm tròn...

11. (chương 27)

Chương 27

LIỆU CHÚA CÓ NGHE LỜI THỈNH CẦU CỦA CON KHÔNG?

Sự thật dù có che giấu tới đâu cũng có ngày phơi bày ra ánh sáng... Cho nên đến một ngày, khi mọi thứ đều tới giới hạn của nó, mọi lời hứa đều có thể như gió thoảng bay...

Giống như Dean, anh không đành lòng để Tịch Hiên tiếp tục chịu đựng một mình nữa, không nỡ nhìn một cậu bé kiên cường lại quyết tâm như vậy ra đi mà không phơi bày ra sự thật ẩn giấu đằng sau, rằng cậu ấy làm thế vì bảo vệ người mình yêu nhất, nhưng cậu cũng tàn nhẫn chà đạp lên tình yêu của tất cả những người khác dành cho cậu. Thế nên anh thất hứa, khi mọi chuyện còn có thể cứu vãn được, cũng giúp đỡ người bạn thân nhất của anh không phải ôm hối hận mà sống cả đời...

Hôm nay lại một ngày buồn tẻ như mọi khi... Kể từ khi Mạt Diễn biết được sự thật, anh đã bỏ mặc mọi chuyện ở Los Angeles để ở Bắc Kinh, túc trực bên cạnh Tịch Hiên. Mỗi ngày trông thấy vẻ tái nhợt xanh xao trên gương mặt cậu, lòng anh cứ như bị hàng ngàn con dao cào xé, đau nhưng anh đáng được nhận, vì thực chất có đau đến mấy cũng không bằng cái đau cậu chịu đựng mỗi ngày...

Mạt Diễn nhìn Tịch Hiên say ngủ, chợt nhớ đến mấy hôm trước anh đến thăm nhà cậu. Mẹ cậu chỉ nhìn anh lại khóc, Tịch Huy cũng chỉ cho anh một ánh mắt mệt mỏi rồi thôi... chỉ có cha cậu, ông trốn trong phòng, cả người không còn vẻ khỏe mạnh như trước mà tiêu tụy hẳn đi. Cả căn phòng chìm ngập trong khói thuốc...

Mạt Diễn vẫn còn nhớ rất rõ khi trước Tịch Hiên có nói với anh vài mẫu chuyện nhỏ về gia đình cậu. Cha cậu không bao giờ hút thuốc, ông bảo rằng chỉ khi nào một người đàn ông không thể chịu đựng được cô đơn và nỗi đau của mình mới có thể tìm đến thứ độc hại đó, cũng như rượu, ông chỉ uống khi vui. Vậy mà tám năm qua, người đàn ông khỏe mạnh mà vui vẻ ấy đã tự biến mình thành một người nghiện thuốc. Ông chưa từng nói gì trách cứ anh, ông chỉ nhìn xa xăm ra ngoài khung cửa sổ bằng đôi mắt ưu buồn với nỗi đau của người cha, nhỏ giọng nói vài câu mà đối với Mạt Diễn cũng là nỗi đau lớn nhất mà ông phải chịu...

- Nếu nó tỉnh dậy dặt nó về đây... còn nếu nó đi, hãy im lặng mãi mãi. Ta thà coi nó mãi mãi như thế cũng không muốn nghe tin nó biến mất trên cõi đời này, coi như đó là tâm nguyện cuối cùng của ta trước khi ta xuống mồ đi thôi...

- Cha...

- Haiz... ta đã già rồi, chỉ mong Tịch Huy cưới vợ sinh con, cũng chỉ mong nó sống vui vẻ, hạnh phúc... nhưng ông trời quá tàn nhẫn, đối xử bất công với nó, còn ta thì bất lực... cho nên cứ phải lừa mình dối người cho đến hết cuộc đời này thôi... Ta biết con yêu nó, nhưng nếu nó thật sự không được, thì con cũng nên buông tay đi thôi...

Nói xong những lời đó, ông mệt mỏi nhắm đôi mắt đã mờ hơi nước của mình lại, căn phòng lại chìm trong im lặng. Tám năm qua, ông chưa từng đến thăm Tịch Hiên một lần chỉ vì không muốn thấy cậu sống dở chết dở như vậy. Tịch Hiên là đứa con mà ông yêu nhất dù cho cậu có không khỏe mạnh, yếu ớt từ bé...

Ông không ngờ cậu lại quyết tuyệt như thế, đánh đổi cả sinh mạng chỉ vì tình yêu, bỏ lại cha mẹ và anh trai lòng đau như cắt mà vẫn một lòng ủng hộ lựa chọn của cậu...

Chuyến viếng thăm đó như rút hết đi mọi sức lực của Mạt Diễm, trở về từ nhà cậu, anh cứ ngồi nhìn cậu suốt một đêm...

- Tịch Hiên à, em nói cho anh biết... anh phải làm sao đây? Chỉ cần em tỉnh lại, dù có đánh đổi mạng sống của mình, anh cũng cam tâm tình nguyện... em tỉnh lại có được không?

Người trên giường vẫn nằm đó, im lặng như vốn dĩ vẫn thế, ngày qua ngày, tháng qua tháng, năm qua năm... vẫn không tỉnh lại.

—————oOo—————

Nước Mỹ...

Bà Diệu Hình nhìn đồng tài liệu trước mắt, đôi mắt đen xinh đẹp đã ẩn một tầng hơi nước nhưng vẫn cố không để chúng rơi ra ngoài. Cậu bé xinh đẹp mà bà từng gặp, nay lại gầy như thế, trắng nhợt nhạt như thế, cậu nằm đó ngủ thật yên bình... nhưng lại khiến tim ai cũng thất lại khi nhìn thấy. Đây là tất cả tài liệu liên quan đến cậu mà bà sai thám tử điều tra được, kể cả vụ việc năm xưa dẫn đến kết quả như bây giờ..

Trước mặt bà, Rosna như ngồi trên đồng lửa. Cô không ngờ tên đó vẫn không chết mà có thể sống đến bây giờ, biết vậy lúc đó cô sẽ không cho nó có thời gian mà chuẩn bị, biết đâu sự thật sẽ không bị phơi bày ra ánh sáng như thế này...

- Con xem con đã làm gì? Thì ra con là một người đàn bà có lòng dạ độc ác đến như vậy, cả chuyện giết người thất đức như vậy mà cũng có thể nghĩ ra, con nói làm sao ta dám giao cái gia đình này cho con, làm sao dám cho con nuôi dạy Blue nên người... Tâm con thật quá đen tối! Con làm ta thật sợ hãi...

- Mẹ...

- Đừng gọi ta như thế! Ta không dám nhận... con hãy thu dọn đồ đạc trở về nhà con đi, đừng bao giờ trở lại đây nữa. Đây là lựa chọn duy nhất của con lúc này, nếu đợi Mạt Diễm trở về, mạng con ta cũng không cứu nổi.

Bà Diệu Hình thở dài nói hết câu rồi đi về phòng mình, không nhìn Rosna thêm một cái. Rosna ngẩn ngơ ngồi đó, cô làm tất cả không phải vì bà sao, bà không muốn Tịch Hiên quẩn lầy Mạt Diễm nên cô chọn cách tốt nhất để giải quyết, cho cậu ta biến mất trên thế giới này, nhưng không ngờ thất bại. Từ đó đến giờ đã tám năm, cô lãng phí tuổi xuân của mình ở cái gia đình này, bây giờ chỉ nhận được hai bàn tay trắng. Rosna ngẩn đầu lên cuống tếu, tiếng cười vang vọng khắp căn phòng nhưng trên mặt là nước mắt như mưa... Đáng ra cô phải biết, từ khi Mạt Diễm từ chối đính hôn cùng cô lần đó, cô nên sớm từ bỏ hi vọng với anh, thì đến bây giờ sẽ không đau khổ như vậy, cũng không đánh mất tuổi thanh xuân của mình vì một tình yêu không bao giờ được hồi đáp...

—————oOo—————

Nước Ý...

Trong một căn phòng tràn ngập mùi thuốc, Eichen đang nằm trên giường mình, nghe thuộc hạ báo cáo. Bệnh ung thư đã khiến lão càng lúc càng yếu, nhưng vẻ sắc bén vẫn chưa hề mất đi trên khuôn mặt. Biết được Mạt Diễm đã bỏ chạy về Bắc Kinh để chăm sóc người tình nhỏ bé của nó, ông vui vẻ hẳn lên, đây là thời cơ tốt để giải quyết tất cả, để con trai ông có thể lên cầm đầu mà tên kia không thể phản ứng kịp. Nghĩ đến con trai, ông nhủ mày, ho vài cái rồi hỏi:

- Richard đâu?

- Cậu chủ dạo gần đây chỉ đi lại giữa nhà và phòng thí nghiệm, không còn làm gì khác.

- Đúng là cái thằng không có tiền đồ, thời cơ tốt như vậy mà chỉ toàn làm chuyện không đâu. Mau chuẩn bị kế hoạch lật đổ thế lực của Kat và Ryan, sai người về Bắc Kinh ám sát nó, nhất định phải thành công. Còn

về phần Richard, điều tra xem nó làm cái giống gì ở phòng thí nghiệm mà việc gia tộc cũng chẳng thêm lo vậy... khụ khụ...

- Vâng! Vậy ngài nghỉ ngơi, tôi xin phép!

- Khụ... đi đi!

Lúc này quản gia đi vào, đưa thức ăn và thuốc đến cho Eichen. Ông là người phục vụ gia tộc này từ bé đến lớn, tính cách Richard ra sao có lẽ đến cha hắn cũng không hiểu bằng ông. Nhớ đến khi Richard còn nhỏ, thằng bé dễ thương biết bao nhiêu, nhưng vì tham vọng của Eichen, bao nhiêu mặt dịu dàng và xinh đẹp nhất của nó cũng dần dần bị Eichen phá nát, chỉ còn biết giấu vào thật sâu trong lòng, tự mình gặm nhấm bi thương. Nghĩ đến hắn, lão quản gia chỉ biết thở dài...

- Lúc nào Richard về, bảo nó đến gặp tôi!

- Vâng, lão gia!

—————oOo—————

Lúc này ở phòng thí nghiệm, trong một phòng nghỉ nho nhỏ, Richard đang ra sức đùa giỡn dục vọng của Dĩ Mặc, khiến cậu bất mãn mà trừng hắn, mắng hắn hết lần này đến lần khác...

- Chết tiệt! Anh có muốn làm hay không? Không làm thì buông tôi ra, tôi đang rất bận...ân...

Thấy cậu lửa đã cháy khắp người mà còn tâm tư nghĩ chuyện khác, hắn ác ý cắn ngay đóa thù du trên ngực cậu, đối lấy người dưới thân một trận run rẩy.

- Em thật là... đã lúc nào rồi mà còn suy nghĩ được chuyện khác... xem này, đã hứng đến vậy...

- Ân... anh mau vào... thật khó chịu... - Dĩ Mặc đưa đôi mắt đã tràn ngập dục vọng nhìn hắn, cả cơ thể khô nóng khó nhịn khiến cậu chỉ muốn hắn ngay lập tức.

Richard cười khê, thân dưới khê dướn, một phát đi vào tận gốc khiến cậu thở ra một hơi thoải mái. Hắn cũng không gấp gáp mà từ tốn động thân, đem Dĩ Mặc từng chút từng chút trầm luân trong biển dục, mà bản thân hắn cũng bị cậu làm thoải mái đến không còn biết gì...

Trong phòng vang vọng hơi thở nóng bỏng và tiếng rên rỉ thật lâu mới dừng lại. Đến khi cả hai đã tận hứng, Richard mới lười biếng nằm sang bên cạnh, kéo theo cậu đặt lên người mình, bản thân thì lấy một điều thuốc, vừa hút vừa suy nghĩ đầu đó...

Dĩ Mặc cũng cực kì lười biếng sau việc làm tình dữ dội ban nãy, cậu nằm trên ngực Richard, ngón tay nhàn rãi vẽ vòng tròn quanh đầu vú hắn, nhỏ giọng trò chuyện:

- Hôm nay anh sao thế?

- Hửm, anh có làm sao?

- Trông anh có vẻ nôn nóng hơn mọi ngày, có chuyện gì xảy ra à? - Cậu chống cằm lên ngực hắn, nhìn hắn dịu dàng hỏi.

- Không... chỉ là anh chợt có linh cảm xấu. Thuốc giải em đã chế xong rồi, ngày mai em nên về Bắc Kinh đi! Đợi một thời gian nữa anh sẽ sang tìm em...

- Anh lo lắng điều gì?

Richard nhìn Dĩ Mặc thật sâu, thật ra hắn cũng không biết mình lo sợ điều gì nhưng vì an toàn của cậu, hắn muốn cậu rời khỏi đây càng sớm càng tốt. Dù sao nếu để cha hắn phát hiện ra cậu một lần nữa, hắn rất khó có thể chuyên tâm đối phó cha hắn nếu cậu ở đây...

Thấy hắn trầm ngâm không nói, Dĩ Mặc cũng không hỏi nữa. Dù sao đã đến lúc cậu về bên ấy, dùng thuốc mình bỏ sức chế tạo những tám năm, cứu Tịch Hiên tỉnh dậy, mà không biết kết quả có như những gì mà họ mong muốn hay không...

—————oOo—————

Nhưng chuyện gì cũng không như người ta mong đợi, cũng như không ai đoán được rằng một người nằm bất động những tám năm, bệnh tình lại đột nhiên chuyển biến xấu...

Mạt Diễn trầm mặc đứng đợi bên ngoài phòng cấp cứu, vẻ mặt chẳng thể hiện điều gì. Trong suy nghĩ của anh, Tịch Hiên rất kiên cường, cậu có thể chống đỡ tận tám năm thì lúc này cũng nhất định có thể vượt qua được...

Lúc này Dean bất chợt xuất hiện trong khi đang ra cậu phải ở Mỹ thay anh quản lý, đi phía sau cậu là người mà Mạt Diễn nghĩ cả đời cũng không muốn gặp Tịch Hiên- mẹ anh. Bà dẫn theo con anh sang đây, vẻ mặt không còn kiên kỳ thuở trước mà thay vào đó là sự hối hận...

- Sao mẹ lại đến đây?

- Thành bé đó sao rồi?

- Vẫn đang cấp cứu... - Mạt Diễn nhàn nhạt đáp, bàn tay đút trong túi quần nắm chặt.

- Ryan... mẹ...

- Nếu như mẹ muốn nói lời xin lỗi thì hãy đợi đến lúc em ấy tỉnh dậy, con không cần lời xin lỗi của mẹ. Có trách thì trách ông trời quá bất công, cũng trách tình yêu của con không đủ kiên định... mẹ chỉ nợ Tịch Hiên một lời xin lỗi...

- Mẹ biết...nên mới mang Blue sang đây, hi vọng nó có thể làm động lực giúp thành bé tỉnh lại, trên danh nghĩa nó vẫn là cha thành bé...

Mạt Diễn chỉ nhìn Blue không nói gì, thành bé cũng nhìn lại anh bằng ánh mắt xinh đẹp giống Tịch Hiên y đúc. Trong lòng anh thầm cầu nguyện, xin Chúa trời phù hộ cho người anh yêu nhất, dù anh từ bỏ tất cả cũng sẽ bù đắp những tổn thương mà anh đã tạo nên, cho cậu một gia đình hạnh phúc...

Đền phòng cấp cứu sáng tận trưa hôm sau mới tắt, dù chỉ qua một đêm nửa ngày mà đối với Mạt Diễn cứ như đã nghìn năm. Tịch Hiên được đẩy ra từ phòng cấp cứu, giống như cậu chưa hề bước qua cơn nguy hiểm sinh tử, cậu vẫn yên tĩnh nơi đó, chẳng biết lúc nào sẽ tỉnh lại...

- Ông Lawrence, tình trạng bệnh nhân đang chuyển biến xấu rất mau, các loại thuốc trước đây đã gần như mất tác dụng. Nếu bác sĩ Hà vẫn chưa chế được thuốc giải, e rằng bệnh nhân không qua khỏi tháng này...

Giọng nói từ tính của bác sĩ cứ như bùa đòi mạng, Mạt Diễn đầu óc trống rỗng, anh nghe trái tim mình đập thật nặng nề...

Chẳng ai biết nếu Tịch Hiên ra đi, Mạt Diễn sẽ sống tiếp như thế nào...

12. (chương 28)

Chương 28

TIN TƯỢNG LÀ ĐIỀU DUY NHẤT KHẮNG ĐỊNH TÌNH YÊU

Từng giây từng phút trôi qua với những người đang ở đây cứ như dài vô tận. Ai cũng chẳng nghĩ ra phải dùng cách gì để cứu Tịch Hiên đang hôn mê, nếu có thể họ đã làm và làm từ rất lâu rồi... Lúc này điều duy nhất bọn họ có thể làm chính là cầu nguyện, cầu nguyện cho Dĩ Mặc có thể chế được thuốc giải trong thời gian sớm nhất, tốt nhất là vào ngày mai để có thể cứu Tịch Hiên của họ...

Còn lúc này, Dĩ Mặc đang trên đường ra sân bay, chuẩn bị quay về Bắc Kinh, mang theo liều thuốc cứu mạng. Mà ở nhà Richard, cha hắn - ông Eichen đang nổi giận đùng đùng vì nghe được tin tức Dĩ Mặc đã trở lại Ý.

- Cái thằng con hư đốn! Chẳng biết đầu óc nó nghĩ gì nữa, năm ấy ta đã dùng mọi cách để tách nó với tên Dĩ Mặc chẳng đáng một xu ấy ra, lúc này nó lại tìm về, còn quần quýt lấy nhau nữa chứ... khụ khụ... nó muốn ta tức chết đây mà...

- Lão gia bớt giận! – Ông quản gia nhỏ nhẹ khuyên nhủ.

- Không được! Ta không muốn mọi công sức cố gắng từ trước đến giờ chỉ vì một tình yêu trẻ con của nó mà bị phá hỏng. Lend(tên ông quản gia), ông mau sai người đi giải quyết thằng nhóc Dĩ Mặc đó cho ta, chỉ có khi nó chết đi thằng Richard mới hết hi vọng...

- Lão gia, ngài không sợ cậu chủ hận ngài sao?

- Hừ! Nó hận ta thì được cái gì, ta làm tất cả mọi chuyện chẳng phải vì nó sao... khụ... mau đi làm đi...

Ông quản gia thở dài rồi đi ra ngoài, năm đó cũng chính là ông giúp lão gia chia cắt bọn họ, bây giờ lại phải làm việc chia rẽ uyên ương thế này, ông chỉ cảm thấy phiền muộn và tội nghiệp Richard. Ông đi sai người ám sát Dĩ Mặc nhưng trong lòng luôn cầu nguyện cậu có thể may mắn tránh được sự truy sát của bọn họ, dù sao cậu vẫn là người mà Richard yêu nhất, còn ông lại là người nuôi Richard lớn lên...

—————oOo—————

Richard nhú mày nghe cấp dưới báo lại, quả nhiên linh cảm của hắn là hoàn toàn chính xác. Hắn biết cha hắn sẽ không để yên chuyện này, giống như năm đó, dùng mạng sống của cha mẹ Dĩ Mặc để ép hắn buông tay cậu vậy... Nhưng chuyện gì cũng có thể thay đổi, bây giờ ông ấy đã không còn đủ lớn mạnh để khiến hắn làm theo tất cả, đã đến lúc trả lại cho ông ấy những đau khổ mà ông đã gây ra cho hắn và Dĩ Mặc của hắn...

- Chuẩn bị người, chúng ta đã đến lúc trời dậy!

- Vâng, lão đại!

- Cử người đi hộ tống Mặc, cậu ấy không được xảy ra chuyện gì!

- Đã biết!

Richard nhìn danh sách những bè đảng của cha hắn, cười khẩy. Đám già này đã đến lúc về hưu dưỡng lão, không nên ngồi ở đó mà hùa theo cha hắn nữa...

—————oOo—————

Trong khi ở Ý đang chuẩn bị diễn ra một cuộc đảo chính nảy lửa thì ở Bắc Kinh mọi việc vẫn bình tĩnh trôi qua. Mạt Diển dành hầu hết thời gian của mình để ở bên cạnh Tịch Hiên, Blue cũng ném cho Dean cùng Mỹ Vân chăm sóc, nói đúng hơn là anh chẳng còn tâm trí nào mà nghĩ đến một ai khác ngoài cậu, dù Blue cũng là con anh...

Dean đặt Blue ngồi trên đùi mình, than ngắn thở dài nhìn hai người trong phòng bệnh. Blue cũng tò mò đưa đôi mắt nhìn theo, đối với một đứa trẻ như nó thì cái người nằm trong kia vô cùng xa lạ, nó không hiểu sao người ấy chưa bao giờ mở mắt hay nói chuyện với nó, dường như người ấy rất thích ngủ, mà khi người ấy ngủ hoài như vậy, nó thấy cha nó dường như rất buồn...

Từ bé đến lớn, cha chưa bao giờ cười với nó, mỗi lần nhìn nó chỉ mang theo vẻ mặt vừa như khó chịu vừa như yêu thương, khiến một đứa trẻ như nó rất buồn. Nó từng ước sẽ được như các bạn cùng lớp, được cha tới đón, được công trên vai đi chơi... nhưng cha nó thì chưa bao giờ làm vậy. Nó lúc nào cũng phải ngủ một mình, chỉ được bà nội và ông nội đưa đi chơi...

Dean thấy thằng nhóc thật yên lặng, nghĩ nó buồn nên cố tìm chuyện nói:

- Blue, con thích đi công viên không?

- Dạ thích...

- Mai chú và cô Mỹ Vân đưa con đi nhé?

Blue không trả lời, chỉ đưa đôi mắt tràn đầy mong ước nhìn về phía cha nó. Dean thở dài trong lòng, anh biết Blue chưa bao giờ được Mạt Diển quan tâm đúng mực, có thì cũng chỉ là vài lời hỏi han... Từ khi nó

sinh ra đời, Mạt Diển dường như giành toàn bộ thời gian mình có để làm việc, bởi vì không làm việc cậu ấy sẽ chìm trong đau khổ. Dean cũng hiểu phần nào tâm trạng của Mạt Diển khi nhìn Blue, quả thật thẳng nhóc rất giống Tịch Hiên, thế nên cậu ấy nhìn vào sẽ nhớ, đành tận lực trốn tránh...

- Con rất muốn cha đưa đi sao?

Blue gật đầu. Dean nhìn theo mắt nó, nói thì thầm:

- Thật ra cha rất thương con, nhưng vì có rất nhiều lý do khiến cha con trở nên lạnh nhạt với con...

- Vì sao ạ?

- Con thấy người nằm đó không? Thật ra người ấy cũng là một người cha khác của con, nhưng vì người đó bị người xấu hãm hại nên ngủ mãi không tỉnh. Nếu người đó mà tỉnh lại, con nhất định sẽ được cha con yêu thương lên tận trời...

- Thật không ạ?

- Ủ! – Mặc dù chẳng biết thằng nhóc có hiểu hay không nhưng Dean vẫn cứ nói, hứa hẹn với nó một điều như thế...

Blue đưa ánh mắt mong chờ nhìn Tịch Hiên đang ngủ say trên giường, trong lòng thầm cầu nguyện cho người đó mau tỉnh, thế thì cha cậu sẽ yêu thương cậu hơn bây giờ...

—————oOo—————

Dĩ Mặc đáp chuyến bay vào chiều một ngày sau đó, cậu vẫn không biết bên cạnh mình đang được người của Richard âm thầm bảo vệ. Dĩ Mặc cũng không muốn tốn nhiều thời gian vô ích nên cứ đón taxi chạy thẳng đến bệnh viện Norma. Bên kia Richard đang lên kế hoạch lật đổ cha hắn, thì bên này Dĩ Mặc cũng hi vọng có thể sớm cứu tỉnh Tịch Hiên.

Có thể nói sự xuất hiện của Dĩ Mặc như phép màu đối với tất cả mọi người đang mong chờ từng ngày ở bệnh viện. Dean mừng rỡ khi thấy cậu xuất hiện, Mạt Diển tuy không biểu hiện gì nhiều nhưng ánh mắt anh đã đủ chứng tỏ anh đang kích động như thế nào.

Dĩ Mặc nhìn mọi người, chỉ nhẹ nhàng nói:

- Đừng vui mừng quá sớm! Vì tình trạng cậu ấy đã rất suy yếu nên tôi không biết được thuốc này có khiến cậu ấy tỉnh hay không... mọi người chỉ có thể đợi mà thôi...

Nghe câu nói đó của Dĩ Mặc, mọi người cũng chỉ biết thở dài, nhưng dù sao có thêm hi vọng vẫn hơn là ngày ngày nhìn Tịch Hiên chết đi...

Quả đúng như những gì Dĩ Mặc dự đoán, Tịch Hiên không tỉnh nhưng tình trạng cũng không chuyển biến xấu hơn nữa. Mạt Diển cũng coi như thế đã là may mắn rồi, thử hỏi một người tám năm nằm một chỗ, cơ thể thì lúc nào cũng trong tình trạng suy kiệt thì làm sao có thể chỉ một liều thuốc là có thể tỉnh ngay lập tức, nhưng trong lòng anh vẫn mãnh liệt tin tưởng cậu sẽ tỉnh lại sớm thôi, Tịch Hiên luôn là người mạnh mẽ mà...

—————oOo—————

Nước Ý...

- Cái gì? Khụ... khụ...Thằng Richard dám phản ta? Ha ha... ta làm tất cả những cái này còn không phải cho nó hay sao, bây giờ nó còn dám quay đầu chống lại ta... Khụ khụ... nếu nó đã muốn đầu thì ta cho nó biết thế nào là gừng càng già càng cay...Hừ, đồ con nít ranh, học gì không học, học ba cái trò yêu đương đồng tính...

Eichen giận dữ đập tay xuống giường, lúc này ông đã gần như nỗ lực hết đà, chỉ có thể mạnh miệng, ông không biết rằng người của ông đã sớm bị Richard xử lý không còn một mảnh.

- Cha già, đã đến lúc cha nên xuống sân khấu dưỡng lão rồi! – Richard đẩy cửa bước vào, đôi mắt xám lạnh nhìn người cha ruột thịt của mình trên giường.

- Mày là thằng mất dạy! Tao nuôi mày lớn mà mày dám phản bội tao...

- Hừ! Nói đến nuôi tôi lớn hình như ông chỉ có tiền mà không có công. – Richard lạnh lẽo bước đến chiếc ghế bành đối diện giường Eichen ngồi xuống.

- Có phải vì cái thằng Dĩ Mặc kia mà mày thay đổi không? Tao biết ngay là nó không phải đứa tốt lành gì...khụ... biết như vậy năm ấy tao nên cho người khử nó, thì bây giờ mày cũng không hành động ngu ngốc như vậy... khụ khụ...

Đôi mắt xám như kết một tầng băng, Richard lạnh nhạt nói:

- Cái này thì tôi cũng nên cảm ơn ông! Nếu năm đó ông không ép buộc tôi như vậy thì lúc này tôi cũng sẽ không hận ông đến muốn rút cạn máu trong cơ thể mình mà đổi thành máu khác...

- Mày...khụ khụ...

- Dù sao ông cũng là cha tôi, nên tôi vẫn sẽ giữ trọn đạo hiếu chăm sóc ông đến hết đời, mà thật ra thì ông cũng chẳng còn sống được bao lâu...

Eichen bỗng bật cười ha hả khiến Richard nhúm mày:

- Ông cười gì?

- Nít ranh vẫn là נית ranh...khụ... mày tưởng nhốt tao lại thì có thể khống chế được tao sao... nói cho mày biết...khụ... tao sai không phải một nhóm người đi giết thằng tình nhân của mày...nếu tao đoán không lầm thì lúc này cái bệnh viện quỷ quái gì đó đã bị bọn chúng bắn phá đến tanh bành ra rồi... khụ khụ...ha ha ha...

- Ông... - Richard tức giận đứng bật dậy, gầm gừ: - nếu Mặc mà có mệnh hệ gì, tôi nhất định cho ông xuống mồ vẫn không yên giấc... hừ.

Để lại câu nói đó cùng tiếng cười cuồng tếu của Eichen, Richard lao như bay ra ngoài, điện thoại trên tay bấm liên tục số của Dĩ Mặc nhưng không sao gọi được, hắn đành gọi cho người của hắn.

- Bên ấy sao rồi? – Trong điện thoại vẫn có thể nghe âm thanh rối loạn xung quanh cùng tiếng súng thỉnh thoảng vang lên, lòng Richard thít chặt lại.

- “Lão đại, bọn chúng quá đông! Hiện tại chúng tôi chỉ có thể bảo hộ cho họ thoát thân... không thể nào tiếp tục theo sát được nữa, bên chúng ta đã có 2 người bị thương...”.

- Cố gắng bảo vệ họ, tôi sẽ điều động người đến tiếp ứng!

- “Vâng...”.

Điện thoại bị ngắt, Richard nhìn chăm chú điện thoại trong năm giây rồi phóng như bay ra ngoài, để lại một câu cho cấp dưới: “Chuẩn bị người, chúng ta bay sang Bắc Kinh ngay lập tức!”.

—————oOo—————

Bệnh viện đột nhiên bị oanh tạc khiến mọi người không kịp phản ứng, nhưng với một người lớn lên trong khói lửa như Mạt Diễm và Dean thì vấn đề được giải quyết bằng biện pháp an toàn mà nhanh chóng nhất – rời khỏi đây.

Mạt Diễm bế Tịch Hiên trên tay, dưới sự hộ tống của Dean và người của anh, nhanh chóng mang theo Blue cùng Dĩ Mặc ra ngoài. Dean cũng thấy thật may vì hôm nay anh không mang Mỹ Vân theo, nếu không sẽ dễ phân tâm lắm. Dĩ Mặc dắt Blue vội vàng theo họ chạy trốn ra ngoài, cậu biết bọn họ đang nhắm vào mình vì cậu thoáng thấy vài vị cấp dưới của Richard đang chống đỡ bên ngoài, trong lòng vô cùng khó hiểu vì sao bọn họ lại đến tìm cậu với mục đích xấu như vậy?

Mạt Diễm bế Tịch Hiên xuống gara để xe, quay đầu thấy Dĩ Mặc dường như không có ý định lên cùng thì nhúm mày:

- Đi thôi!

- Tôi... tôi muốn ở lại, bệnh viện bị họ phá chắc chắn có rất nhiều người bị thương...

- Tôi nghĩ anh ở lại mới càng khiến nhiều người bị thương hơn đó! Bọn họ là nhắm vào anh. Anh rời khỏi đây tự nhiên bọn chúng cũng rút lui...

- Nhưng... như thế thì chẳng phải anh và Tịch Hiên sẽ nguy hiểm sao?

- Dĩ Mặc, anh là ân nhân của tôi, tôi sẽ không để anh gặp nguy hiểm! Huống chi anh còn là anh họ của Mỹ Vân nữa, bấy nhiêu lý do đủ khiến tôi bảo vệ anh rồi! Lên xe mau đi...

Dĩ Mặc không do dự nữa, leo lên ghế sau, Mạt Diễm đặt Tịch Hiên cạnh cậu rồi túm lấy Blue nhấc lên luôn, sau đó đóng cửa lại, leo lên ghế lái ngồi đợi. Một lát sau Dean xuống tới, cánh tay không may bị đạn sượt qua nên chảy máu...

- Đi thôi! Bọn chúng thật đông, không cầm cự được lâu đâu.

- Ừ, tất cả ngồi chắc!

Mạt Diễm đạp ga, chiếc Porsche phóng như bay ra khỏi gara bệnh viện, phía sau có người lái xe đuổi theo. Cuộc đua đầy nguy hiểm bắt đầu....

Đến khi Richard đến đã là một ngày sau đó, bệnh viện Norma chỉ còn một đồng ngổn ngang, không tìm thấy Dĩ Mặc cũng chẳng tìm thấy Tịch Hiên. Trong lòng Richard thầm may mắn vì khi ấy có Mạt Diễm ở đây, Dĩ Mặc đi cùng bọn họ sẽ không có nhiều nguy hiểm. Hắn lạnh nhạt phân phó nhiệm vụ cho thủ hạ rồi chạy đi tìm Mạt Diễm, dù sao chỉ khi thấy Mặc hoàn toàn an toàn hắn mới yên tâm được...

-----oOo-----

Lúc này Dĩ Mặc đang vô cùng bận rộn chăm sóc những người bị thương, nào là Dean, nào là người của họ, nào là người của Richard, bận tới tận mắt mũi, còn phải xem chừng cung cấp dinh dưỡng cho cái người vẫn nằm trên giường không chịu tỉnh kia. Đến khi đâu vào đấy thì cậu cũng mệt bơ người mà bỏ nhào xuống chiếc giường trong phòng dành cho khách mà ngủ không biết trời trăng gì nữa.

Sau khi cắt đuôi được đám sát thủ đó, Mạt Diễm đưa họ về căn biệt thự ngoại ô của anh và Tịch Hiên. Nơi này vẫn không có gì thay đổi vì Dean vẫn luôn cho người chăm sóc nhà cửa đâu vào đấy, trong lòng anh cũng thầm cảm ơn Dean vì luôn suy nghĩ chu toàn cho anh như vậy. Vì lần này là bị sát thủ đuổi giết nên Mạt Diễm không thể thờ ơ mọi chuyện, đành bắt tay vào điều tra bên gia tộc nên Tịch Hiên tạm thời chỉ có thể lẩn lút vào xem chừng...

Blue núp trong một góc tường gần đó, thấy cha nó đi ra khỏi phòng thì lén lén chạy vào, đóng cửa lại. Cậu nhóc rất tò mò cái người nằm đó vì sao lại ngủ lâu như vậy. Nhóc dùng đôi chân ngắn cũng cõn của mình trèo lên giường ngồi bên cạnh Tịch Hiên, đôi mắt đen láy nhìn cậu chăm chú.

- Sao chú không thức dậy thế? – Blue bé nhỏ thì thầm nói chuyện, bàn tay trắng mũm mĩm hết sờ đông lại sờ tây trên mặt Tịch Hiên. – A, thật gầy a...

Blue chu mỏ nói, bắt đầu nghịch mó tóc dài ít ỏi của Tịch Hiên, chơi đến bắt diết nhạc hồ, tóc chú này thật mềm a, sờ thật thích. Cho nên khi người trên giường động dậy mở mắt, chỉ thấy có một cục thịt nhích tới nhích lui trước mặt mình. Phải một lúc lâu sau cậu mới thấy rõ được đó là gì... Blue cùng cậu bốn mắt nhìn nhau, thẳng nhóc tròn to mắt, cái miệng nhỏ nhắn chu lên:

- A... mở mắt rồi...

Tịch Hiên chăm chú nhìn thẳng nhóc trước mắt, không biết đây là đâu, mình đã chết rồi hay vẫn còn sống, cho đến khi nhìn thấy dây tử đằng ngoài cửa sổ, cậu biết mình chưa chết... vì màu tử đằng ấy, người ấy chính tay trồng tặng cậu. Đây là nhà cậu...

- Chú tên là gì? Con là Blue, chú ngủ thật lâu nha! Cha mỗi ngày đều ngồi nhìn chú, không chịu nhìn con...

- thẳng nhóc méo máo kể lể.

Tịch Hiên cười khê, rất muốn mở miệng nói chuyện nhưng một tiếng cũng thốt không ra. Rất muốn hỏi thẳng nhóc, cha con là ai? Nếu là con của anh hai thì có lẽ cũng chừng này tuổi rồi, còn nếu là con của người ấy... chẳng biết sẽ trông như thế nào?

Tịch Hiên vẫn đang miên man suy nghĩ thì cửa phòng bị đẩy vào, thằng nhóc ngồi bên cậu cũng giật mình quay đầu nhìn lại, thấy người vào là cha nó thì vô cùng sợ hãi, đang định tìm chỗ trốn... nhưng nhìn lại vẫn cứ thấy cha đứng nơi cửa, cứng ngắc nhìn về phía này. Blue hết nhìn người trên giường lại nhìn cha nó, thấy họ trong tình trạng bất động thì lặng lẽ trèo xuống giường, bước nhẹ nhàng như kẻ trộm trốn ra khỏi phòng...

P/s: *^* Dzoi á nhá! Đừng có đòi nữa nhá... hết dzoi nhá, đợi viết tiếp thì post tiếp nhá! :v Cơ mà còn 2 chương là hết chính văn rồi, và một phiên ngoại không biết bao nhiêu chương về couple Richard và Mặc. Hố này có thể sẽ nằm dài hạn, há há!!

13. (chương 29)

Chương 29

TÌNH YÊU LÀ LIỀU THUỐC TỐT NHẤT CHỮA LÀNH MỌI TỔN THƯƠNG

Mạt Diễn cảm giác như thời gian xung quanh anh đều ngừng chuyển động bởi thân ảnh đang nằm trên giường. Mạt Diễn đã từng nghĩ đến vô vàn khả năng Tịch Hiên sẽ tỉnh lại, nhưng trong lòng lại chưa từng nghĩ đến khả năng rằng anh chỉ rời khỏi cậu một chút và Blue nghịch ngợm bên cậu lại khiến cậu tỉnh dậy.

Ngay lúc này, anh rất muốn bước lại gần và ôm chầm lấy Tịch Hiên như mơ ước bấy lâu nhưng đôi chân anh vẫn cứng ngắc tại chỗ. Đây không phải một giấc mơ, chạm vào là tan biến đi... bởi trên đời này chẳng có điều gì khiến anh sợ hãi bằng việc Tịch Hiên biến mất...

Tịch Hiên chăm chú nhìn người đàn ông vẫn vô cùng điển trai, dù năm tháng có hằn lên anh bao nhiêu vết tích. Cậu rất muốn nói chuyện, muốn gọi tên người cậu yêu nhất nhưng cổ họng vẫn không thốt ra được lời nào. Cả người cậu cứ như bị ai đè nặng, không nhúc nhích được... Tịch Hiên cười khổ trong lòng, thì ra cậu đã nằm lâu đến nỗi cả người tê cứng thế này...

Tịch Hiên cứ nhìn Mạt Diễn mãi, cũng đợi được đến lúc anh cử động, đi từng bước nhẹ nhàng về phía cậu. Đưa bàn tay vẫn run rẩy khe khẽ chạm vào cậu. Đôi mắt Tịch Hiên bỗng dưng không tìm được nước mắt... Cậu đã nghĩ cả đời này sẽ không bao giờ được gặp anh nữa, sẽ đem tình yêu cậu dành cho anh xuống mồ... nhưng cậu vẫn sống, vẫn cảm nhận được bàn tay rộng lớn mà ấm áp của anh, vậy là quá đủ rồi...

Tịch Hiên há miệng, muốn nói điều gì đó nhưng nhanh chóng bị ngăn lại, Mạt Diễn bỗng nhiên ôm lấy cậu, siết thật mạnh vào lòng như muốn đem cậu khảm sâu vào thân thể. Anh úp mặt lên vai cậu, cả người rung lên như bị lạnh. Tịch Hiên có thể cảm nhận được những giọt nước mắt nóng bỏng của anh rơi trên cổ mình...

- Tịch Hiên...đừng rời bỏ anh...xin lỗi...

Tịch Hiên chỉ có thể cố lắc đầu để bày tỏ suy nghĩ của mình nhưng Mạt Diễn đang lâm vào xúc động nên vẫn không biết...

- Xin lỗi... là anh ngu ngốc... anh không nhận ra sự thật đã vội buộc tội em... đến khi anh nhận ra đã quá muộn... em nằm đó, xanh xao gầy gò... anh đã thật sự sợ hãi... Nỗi sợ hãi đó như ăn mòn cả trái tim anh và chưa bao giờ mất đi... Tịch Hiên, đừng rời bỏ anh... anh không thể sống thiếu em được...

Mạt Diễn cứ ôm siết lấy cậu, từng lời từng lời giải bày tâm sự suốt bao nhiêu năm... Tịch Hiên nằm trong lòng anh, yên lặng nghe anh thì thầm, nước mắt không biết từ lúc nào đã ướt đầm gương mặt nhợt nhạt. Cậu biết, khi họ chia tay, anh chưa từng được sống một ngày thoải mái và cậu cảm thấy mình thật may mắn khi vẫn còn cơ hội ở bên anh...

—————oOo—————

Cánh cửa bị một lực mạnh mẽ tông vào, Dĩ Mặc mang theo vẻ mặt mừng rỡ cùng vẻ ngái ngủ vì bị gọi dậy nhảy bổ lên giường Tịch Hiên.

- Tỉnh rồi! Cậu cảm thấy thế nào? Có chóng mặt, buồn nôn hay khó thở? Có khát nước, đói bụng gì không? Mau nói, mau nói!

Mạt Diễn nhíu mày buông Tịch Hiên ra, này là đang hỏi hang bệnh tình của bệnh nhân mới tỉnh dậy sau tám năm đó ư?

- Dĩ Mặc, anh cứ từ từ xem nào! - Mỹ Vân đẩy cửa bước vào, phía sau là Dean trên tay còn băng bó, về mặt người nào cũng không nên được vui mừng.

Tịch Hiên nhìn mọi người mỉm cười, ai cũng nhìn cậu bằng ánh mắt chờ mong, thế nhưng mãi mà vẫn không thấy Tịch Hiên lên tiếng. Mạt Diễn chợt hoảng sợ, chẳng lẽ Tịch Hiên không nói được...

- Hiên, em không nói được à?

Tịch Hiên gật đầu, há miệng nhưng mãi vẫn không phát ra được tiếng nào. Dĩ Mặc cũng sửng sốt, lấy từ hòm dụng cụ ra một chiếc đèn pin nhỏ, bảo Tịch Hiên há miệng ra kiểm tra.

- Thanh quảng vẫn bình thường, có lẽ tại em ấy ngủ lâu quá nên hiện tại chưa nói được! Đợi vài hôm nữa xem sao...

- Không sao thật chứ? - Mạt Diễn hỏi lại.

- Ủ, chắc chắn không sao! Bây giờ nên tắm bổ Tịch Hiên nhiều vào, cơ thể em ấy đã quá suy nhược rồi. Tỉnh lại là may rồi, bây giờ cứ từ từ mà hồi phục, đừng gấp gáp kéo phản tác dụng...

- Tôi biết rồi!

Mọi người thấy Tịch Hiên không sao thì cũng yên tâm, hiểu ý kéo nhau ra ngoài, để lại không gian yên tĩnh cho đôi tình nhân vừa trải qua sóng gió.

Cánh cửa phòng khép lại lần nữa, cách li mọi ồn ào náo nhiệt bên ngoài. Mạt Diễn leo lên giường ngồi cạnh cậu, lại đem cậu ôm vào lòng. Anh dường như hận không thể ôm cậu chặt hơn nữa, vì đã suýt mất đi lên bây giờ anh luôn sợ hãi...

- Tịch Hiên... anh yêu em...

Tịch Hiên đưa tay nắm lại bàn tay anh, nhẹ nhàng vỗ về, trấn an cảm xúc bất an của người đàn ông mạnh mẽ này. Cậu đã tỉnh lại, được lần nữa yêu anh... thế nên cậu sẽ không bao giờ cách xa anh nữa. Tịch Hiên lại cố há miệng, nhưng mãi vẫn chỉ phát ra tiếng "a a", cậu đành thôi...

- Từ từ... không sao cả!

Không nói được nên cậu dùng ngón tay viết vào lòng bàn tay anh:

- Thăng bé lúc này là ai thế?

Mạt Diễn hôn lên trán cậu, mỉm cười:

- Con chúng ta!

- Con anh? Nó tên là gì?

- Blue! Nó cũng là con em mà, chẳng phải lúc trước đã nói vậy rồi sao?

- Em sợ nó không thích em... dù sao em vẫn là người lạ...

- Không đâu! Nó rất giống em, nhất định cũng đáng yêu như em vậy...

Tịch Hiên nhớ lúc này có nghe thằng bé kể về Mạt Diễn, cậu nhìn anh:

- Nó nói anh không thương nó!

Mạt Diễn thở dài:

- Tịch Hiên à, vì nó quá giống em nên anh không thể thân cận nó nhiều hơn... Quãng thời gian xa em đối với anh là những ngày sống trong địa ngục, anh rất sợ nhìn nó sẽ nhớ em nên cố gắng tránh thật xa... tạo thành tình trạng như bây giờ, anh cũng không có cách...

- Xin lỗi...

- Đừng xin lỗi, em không có lỗi với anh! Bây giờ mọi chuyện đã qua rồi, đừng nhắc lại nữa... chúng ta hãy cứ trân trọng những năm tháng sau này, có được không?

- Vâng!

Tịch Hiên mỉm cười, ngẩng đầu lên nhìn anh, Mặt Diễm không kìm nén được, cúi xuống hôn cậu. Anh rất nhớ đôi môi này, nhớ mùi hương tinh khiết nơi cậu...

Chẳng mấy chốc mà lửa đã được nhóm lên, Mặt Diễm cố nén xúc động, dứt ra khỏi nụ hôn. Cơ thể Tịch Hiên lúc này vẫn chưa bình phục, nên anh chỉ có thể ôm cậu mà thôi. Gương mặt Tịch Hiên ửng hồng, hương gỗ mộc từ anh như bao phủ lấy cậu...

- Anh rất muốn nhưng em vẫn còn yếu lắm... anh đi làm chút gì cho em ăn nhé!

Tịch Hiên gật đầu. Mặt Diễm kê gối cho cậu ngồi thoải mái rồi nhanh chóng ra ngoài...

Một cái đầu nhỏ nhỏ lại lấp ló ngoài cửa, Tịch Hiên buồn cười nhìn thằng nhóc cứ e dè đứng ngoài cửa không dám vào, cậu rất muốn nói: “Con đừng sợ!” nhưng ngoài ngời nhìn nó thì chẳng thể làm gì khác...

Blue lúc này cũng lú đầu vào trong, thấy người trên giường đang mỉm cười nhìn nó thì chợt đỏ mặt. Người ấy lúc mở mắt ra trông thật xinh đẹp, khác hẳn vẻ tái nhợt lúc yên tĩnh nằm ngủ...

Tịch Hiên đưa tay vẫy nó, Blue dè chừng bước vào, đi đến bên giường.

- Con... chào chú...

Tịch Hiên vỗ vỗ đệm giường bảo nó ngồi lên, Blue cũng nhanh chóng trèo lên. Chú xinh đẹp này làm nó rất thích...

- Chú không nói được à? Con nghe chú Mặc đang than thở ngoài kia.

Tịch Hiên gật đầu, Blue chợt vui vẻ lôi từ trong túi áo ra một quyển sổ nhỏ cùng một cây bút.

- Chú viết được không à?

Tịch Hiên chợt vui hẳn, thằng bé rất thông minh a, giống y cha nó vậy. Tịch Hiên nhận lấy quyển sổ và cây bút, viết lên đó vài dòng:

- Con rất sợ ba con?

Blue nhìn dòng chữ tiếng anh đơn giản, buồn bã gật đầu.

- Ba chẳng bao giờ ôm con...

Tịch Hiên thở dài, viết:

- Xin lỗi, có lẽ vì chú mà ba con như thế. Sau này sẽ không, ba con sẽ yêu thương con nhiều hơn nữa...

- Thật không à?

- Ừ!

- Con nghe chú Dean nói, chú cũng là ba con...có phải vậy không? - Blue ngượng ngùng hỏi.

Tịch Hiên sững sốt, chẳng biết nên trả lời thế nào. Liệu cậu nói phải có khiến Blue cảm thấy kì lạ vì tại sao người khác có ba có mẹ, còn nó chỉ có hai người cha...

- Con không thấy kì lạ sao? Về mẹ con...

Blue chợt ảm đạm, nhưng vẫn thành thật nói:

- Có à, ai cũng được mẹ đưa đi học... còn con chỉ có mỗi ông bà nội và ba... con chưa bao giờ gặp mẹ...

- Con có nhớ mẹ không?

Blue lắc đầu:

- Không ạ! Con chưa gặp mẹ lần nào nên không có ấn tượng gì cả...

- Thế nếu chú làm ba con, con có thấy chán ghét không? - Viết câu này xong, Tịch Hiên hơi ngáp ngừng, nếu Blue nói ghét cậu thì sao...

Blue ngóng đầu nhìn dòng chữ trên giấy, bỗng cười thật tươi:

- Không ạ! Chú Dean nói, nếu chú tỉnh dậy, ba sẽ thương con nhiều hơn, và còn có chú nữa, cũng thương con nhất trên đời. Có thật không ạ?

Tịch Hiên bật cười, gật đầu. Blue vui vẻ cười, cái miệng nhỏ nhắn lú lo đủ thứ về những điều nó thích, những điều nó ghét, đôi mắt đen láy sáng rực cả lên khiến Tịch Hiên rất vui vẻ. Cậu sẽ yêu thương nó thật nhiều...

Cánh cửa lại mở ra, Mạt Diễm bưng theo một chén cháo đi vào, thấy con trai mình đang hào hứng chọc Tịch Hiên cười, lòng anh thấy ấm áp vô cùng.

- Blue, ngồi sang một bên cho cha ăn cháo.

Blue giật mình, định leo xuống thì bị Tịch Hiên nắm lại, kéo qua bên kia, để nó dựa vào cạnh cậu, cậu mỉm cười nhìn Mạt Diễm, ý bảo anh cũng ngồi xuống. Mạt Diễm thở dài, cho Blue một ánh mắt “không được lôn xộn” rồi ngồi xuống, từ tốn dứt cháo cho Tịch Hiên ăn. Blue len lén nhìn ba nó, rồi nhìn Tịch Hiên đang nháy mắt với nó, trong lòng cảm thấy vui lạ...ba không làm mặt lạnh với nó a, thật vui.

—————oOo—————

Chiều hôm đó Tịch Huy đưa cha mẹ, vợ cùng con trai đến. Cả nhà nước mắt như mưa gặp lại, cứ ngỡ sẽ mất nhau mãi mãi nhưng ông trời có mắt, không để Tịch Hiên chết đi, khiến cả nhà lại được trùng phùng. Mẹ Tịch cứ vừa khóc vừa kể chuyện lúc cậu hôn mê, cha Tịch chỉ ngồi bên cạnh không nói gì, nhưng nhìn tinh thần phần chấn hơn trước rất nhiều, cả thân hình già nua cứ như trẻ lại mười tuổi. Tịch Huy chỉ nhìn cậu vô vai một cái, nhưng bấy nhiêu đó đã đủ thể hiện hết tình yêu thương anh dành cho cậu.

Đây là lần đầu tiên Tịch Hiên nhìn thấy chị dâu, chị rất xinh đẹp cũng rất dịu dàng, chị mỉm cười nhìn cậu rồi xuống nhà chuẩn bị cơm chiều, muốn cho mọi người một bữa hợp mặt thịnh soạn. Tịch Huy cũng bật cười ôm con theo, cháu trai cậu đã được 3 tuổi, rất xinh xắn.

Bữa cơm diễn ra trong không khí vui vẻ, ấm áp. Vì Tịch Hiên mới khỏe nên chỉ ngồi coi mọi người ăn uống và trò chuyện, Mạt Diễm ngồi bên cậu, lâu lâu sẽ thì thầm gì đó mà khiến cậu cười tít cả mắt. Dĩ Mặc ăn như hổ đói, quá trình sống ở Ý là quãng thời gian cực khổ nhất đời anh, dù mỗi ngày tên kia vẫn đúng giờ đem cơm đưa nước, nhưng thời gian cấp bách nên Dĩ Mặc cũng chẳng biết cái gì là thưởng thức, nên hôm nay bị một bàn đồ ăn của chị dâu Tịch Hiên chinh phục, ăn không ngẩng đầu lên...

Đang vui vẻ thì cấp dưới của Mạt Diễm chạy vào báo:

- Thiếu gia, Richard mang người đang xông vào đây!

Mạt Diễm nhíu mày:

- Cứ cho hắn ta vào! Đừng đánh nhau.

- Vâng!

Mạt Diễm dùng ánh mắt phức tạp nhìn Dĩ Mặc đang sững sốt ngậm cái đùi gà, Richard chắc chỉ đến tìm người, nếu hắn mà dám làm gì anh cũng sẽ không nể mặt Dĩ Mặc mà không đấu với hắn...

- Mặc, em đâu rồi? - Giọng Richard có vẻ khẩn trương khác ngày thường.

Dĩ Mặc nghe ra hắn có điểm lạ, nên bỏ đồ ăn trên tay xuống, cúi qua loa lên quần rồi chạy ra cửa.

- Em ở đây này!

Richard trong thấy cậu vẫn bình an đứng đó, bao nhiêu lo lắng vèo một cái biến mất tiêu. Hắn chạy lại ôm chầm lấy cậu, nỉ non:

- May mà em không sao... may mà không có việc gì...

- Richard, anh sao thế? - Mặc vỗ vỗ lưng hẳn.

- Không sao, theo anh trở về! Bây giờ ông ấy đã không làm gì được nữa... sẽ không còn phải che giấu tình yêu của chúng ta...

Dĩ Mặc sưng sốt, sau đó lại mỉm cười...

- Được, em theo anh về! Nhưng trước đó vào trong ăn cái đã, một bàn thịnh soạn như vậy em không muốn bỏ lỡ đâu...

Richard nhìn Mạt Diễm đang đứng phía sau, thấy anh không nói gì đành bất đắc dĩ theo Dĩ Mặc vào, lần đầu tiên ngồi cùng đối thủ từ bé đến lớn ăn đại tiệc, cảm giác thật là vi diệu....

14. (chương 30)

Chương 30

CUỐI CON ĐƯỜNG LÀ CHÂN TRỜI XANH THẳM

Tịch Hiên tò mò nhìn người đàn ông điển trai đang ngồi kế Dĩ Mặc, đó là đối thủ một mất một còn với Mạt Diễm. Tịch Hiên không hiểu sao bọn họ lại là đối thủ của nhau trong khi ở bọn họ lại toát lên cảm giác tương tự. Mạt Diễm anh tuân theo nét phương Đông còn Richard bức người theo nét phương Tây, nhưng bọn họ lại rất giống nhau bởi trong mình chảy cùng một dòng máu.

Tịch Hiên rất hiếu kì tại sao Dĩ Mặc lại đem lòng yêu thương Richard. Nhìn không khí quanh họ bây giờ, tuy khá lạnh nhưng lại rất đối thân thiết. Richard lấy vài món ăn trên bàn bỏ vào đĩa Dĩ Mặc, không phải hẳn không biết Tịch Hiên đang nhìn mình, nhưng mà trong mắt hẳn ngoài Dĩ Mặc ra, ai cũng là phù du...

- Ăn từ từ thôi! - Hẳn nhỏ giọng nhắc nhở.

- Anh không ăn à? Đồ ăn chị dâu Tịch Hiên nấu rất ngon đó! - Dĩ Mặc vừa nhai salad vừa nói.

- Nhìn em ăn là được rồi, anh không đói!

- Hứ, đúng là chẳng biết thưởng thức! Mặc kệ anh.

Mạt Diễm nhìn Richard, hôm nay hẳn không có vẻ lạnh lùng giống trước mà thêm vào một chút dịu dàng từ lâu anh đã không nhìn thấy. Nhìn lại Tịch Hiên bên cạnh mình, vừa vui vẻ nhìn mọi người vừa chăm bón cho con anh ăn, anh có thể hiểu được vì sao. Khi người ta đã tìm được một nửa định mệnh của mình, dù có lạnh lùng tàn nhẫn bao nhiêu cũng sẽ thể hiện cái phần dịu dàng nhất trước mặt người họ yêu nhất, anh cũng vậy mà Richard cũng không ngoại lệ.

- Richard, nói ra cũng phải cảm ơn anh, không có anh giúp đỡ, Tịch Hiên sẽ không thể ngồi đây lúc này...

Richard hơi sưng sốt, không ngờ Mạt Diễm lại nói cảm ơn hẳn. Hẳn có chút ngượng ngùng nhìn Mạt Diễm, miệng vẫn lạnh nhạt nói:

- Không cần cảm ơn! Chuyện này là thủ hạ tôi thất trách.

Dĩ Mặc liếc xéo hẳn, lầm bầm:

- Người ta cảm ơn thì nhận đi, bày đặt sĩ diện!

Richard quay qua nhìn cậu, không nói gì. Tịch Hiên nhìn bọn họ như thế chợt buồn cười, không ngờ họ ở cạnh nhau lại dễ thương như vậy.

- Tôi vẫn muốn hỏi anh một chuyện, Eichen cho người ám sát bọn tôi là như thế nào?

- Không phải ám sát bọn cậu mà là Dĩ Mặc, ông ấy muốn cho tôi một bài học, bởi ông ấy biết Dĩ Mặc luôn là điểm yếu của tôi.

Dĩ Mặc sững sốt quên cả ăn, ánh mắt chăm chú nhìn Richard- lúc này cũng đang dụi dằm nhìn cậu...

- Ô, vậy chuyện năm đó chỉ là bị ép buộc? - Mạt Diển cảm thán.

- Chuyện gì? - Đường như có gì đó nói cho Dĩ Mặc biết Richard có việc giấu cậu.

- Em ăn đi, chẳng có chuyện gì lớn cả! - Richard làm ngơ.

Mạt Diển nhoẻn miệng cười, thì ra người anh họ này của anh không lạnh lùng như bề ngoài, đến lúc này thì anh đã hiểu tại sao Richard lại như thế suốt bao năm nay.

- Bên Ý cậu không cần lo nữa, cha tôi đã không còn khả năng làm gì, bây giờ chỉ có thể dưỡng lão chờ đến ngày xuống mồ mà thôi. Còn nếu cậu vẫn muốn vị trí đó, thì chúng ta đấu một trận...

Mạt Diển lắc đầu:

- Bây giờ chẳng có gì quan trọng với tôi ngoài Tịch Hiên, vị trí đó anh cứ giữ. Từ lâu tôi đã không màn rồi, chỉ vì tình thế ép buộc thôi.

Richard gật đầu, hẳn biết Mạt Diển sẽ nói thế, bởi chính hắn cũng chẳng ham muốn gì, nhưng mà lúc này không thể không có người lãnh đạo.

- Em ăn xong rồi! Chúng ta đi thôi. - Dĩ Mặc lên tiếng.

- Ừ!

Lúc này Mỹ Vân cũng buông đũa, nhìn anh họ:

- Anh không định về nhà à? Anh đi đã mấy năm, cha mẹ anh nhớ anh lắm đấy!

Dĩ Mặc chợt nhìn Richard, hẳn cũng đang nhìn lại cậu:

- Em muốn về không?

- Muốn, nhưng anh phải cùng về với em! Dù sao bọn họ cũng biết em là gay lâu rồi, lúc này đem anh về ra mắt chắc sẽ không khiến bọn họ bất ngờ đâu. Nhưng mà, anh thu liễm lại một chút cho em! - Dĩ Mặc dặn dò.

- Ngốc, anh có thể làm gì họ! Em lo thừa. - Richard bĩu môi xem thường.

Dĩ Mặc lúc này mới yên tâm, cậu đứng dậy lên phòng thu dọn một chút rồi xuống nhà chào mọi người.

- Tôi về đây! Chăm sóc Tịch Hiên cho tốt, em ấy bình phục lại xinh tươi.

- Dĩ Mặc, cảm ơn! - Mạt Diển nhìn cậu chân thành nói.

- Lời này tôi nhận! Tạm biệt mọi người nhé!

Dĩ Mặc leo lên xe của Richard, chiếc xe nhanh chóng mất hút trên con đường vắng tanh...

—————oOo—————

Tối đó, khi Mạt Diển và Tịch Hiên có thể yên tĩnh nằm cùng nhau trên giường đã là hơn 10 giờ tối. Căn nhà lại chìm vào yên tĩnh, mọi người ai cũng đều tìm vào giấc ngủ say...

Có lẽ đã ngủ quá nhiều nên Tịch Hiên không thấy buồn ngủ. Cậu gối đầu trên lòng ngực rộng lớn của Mạt Diển, khoe miệng lấp lánh ý cười. Mạt Diển cũng bình thản vuốt tóc cậu, hưởng thụ giờ phút ngọt ngào của hai người...

- Tịch Hiên, chúng ta kết hôn nhé?

Tịch Hiên giật mình, ngẩn đầu nhìn anh, bắt gặp ánh mắt dụi dằm như nước của Mạt Diển, lòng cậu chợt mềm nhũn. Cậu há miệng, mãi mới thốt ra được một chữ “Ừm...” thật khẽ.

Mạt Diển vui mừng kéo cậu lại, trao cho cậu một nụ hôn thật sâu, biểu đạt niềm vui sướng của anh. Trải qua bao nhiêu thăng trầm, từ có được đến suýt mất đi, Mạt Diển cảm thấy anh dường như đã trải qua tất cả đắng cay lẫn ngọt ngào của đời người, lúc này ngoài cậu ra, anh chẳng còn muốn điều gì khác... Tịch Hiên

của anh, bảo bối của anh... anh chỉ mong muốn cùng cậu sống hết quãng đời này. Tịch Hiên cũng mỉm cười, ôm anh thật chặt. Cậu không muốn tốn thêm một giây nào nữa để được ở bên anh, có một gia đình hạnh phúc.

Thấy cậu nhu thuận như vậy, trái tim Mạt Diển như có một chiếc lông vũ gãi nhẹ lên, khiến bản thân anh có phản ứng. Mạt Diển cười khổ, cũng tám năm rồi còn gì, từ lúc rời xa cậu, anh chưa từng tìm đến một ai, lúc nào cũng vui đầu vào công việc, nghĩ đến quãng thời gian đó, Mạt Diển chỉ biết thở dài...

Dường như nhận thấy sự khác lạ của người bên cạnh, Tịch Hiên ngẩn đầu nhìn anh, bắt gặp ngay ánh mắt dịu dàng nhưng đè nén dục vọng, cậu chợt hiểu ra. Cậu đỏ mặt nhìn anh, rồi nhìn xuống phía dưới, nơi nào đó của anh đang bùng bùng phần chân, cậu ho khẽ, lại nhìn anh mấp máy:

- Anh muốn không?

Mạt Diển cười khổ:

- Tịch Hiên à, cơ thể em vừa khỏe, không chịu nổi kích thích đâu. Anh không sao, nhịn một chút là được!

Mạt Diển nói ra lời đó mà cũng chẳng có chút tin tưởng bản thân mình. Có lẽ đợi cậu ngủ rồi anh phải đi tắm nước lạnh. Tịch Hiên nào biết suy nghĩ của anh, dẫn đó một chút rồi bất chợt chạm vào nơi đó của anh, làm Mạt Diển hít thở nặng nề.

- Tịch Hiên, em đừng chạm lung tung! – Anh muốn kéo cậu lại nhưng Tịch Hiên nhanh tay kéo tuột chiếc quần ngủ cotton của anh xuống, trước ánh mắt kinh ngạc của anh, dùng miệng hàm trụ vật nóng hổi đó, khiến Mạt Diển gằn như mất không chế, ồ ồ thở dốc.

Nghe tiếng thở dốc nặng nề của anh, Tịch Hiên như được cổ vũ mà hăng hái, có điều của anh khá lớn nên cậu hết sức khó khăn hàm trụ, nhưng bấy nhiêu đó cũng đủ khiến Mạt Diển như trên thiên đàng. Cảm nhận được sự ám áp của khoan miệng cậu, chẳng mấy chốc mà anh cũng mất không chế, đạt đến cao trào. Tịch Hiên bị sặc, gương mặt đỏ bừng, khóe miệng còn vươn chút ít dịch thể sáng bóng, hình ảnh đó đập vào mắt Mạt Diển như thuốc kích thích, anh không nén được, lật người đè cậu xuống, nhắm ngay miệng cậu hôn sâu, Tịch Hiên cũng đáp lại anh, căn phòng mau chóng chìm vào không khí ái muội...

Tất nhiên vì lo cho sức khỏe của cậu mà Mạt Diển cũng không làm đến bước cuối cùng, chỉ là củi khô bốc lửa, tình cảm khó nén nên hai người cũng cọ sát một phen mới thỏa mãn chìm vào giấc ngủ...

—————oOo—————

Ở một nơi khác trong thành phố, trên chiếc giường to mềm mại, hai thân ảnh khác cũng đang giao triền. Hai cơ thể nóng hổi ma sát lẫn nhau, bên dưới là luật động cuồng dã nhưng không kém phần dịu dàng. Trong phòng tiếng thở dốc và rên rỉ đè nén vang vọng...

Dĩ Mặc cố gắng phối hợp với từng cử động của Richard, từ lúc anh xuất hiện ở nhà Mạt Diển, cậu đã cảm thấy anh là lạ. Lúc này ở trên giường anh càng như mất không chế, liên tục chiếm lấy cậu. Dĩ Mặc thở hổn hển, khó nhọc nói:

- Richard... anh làm sao thế?

- Mặc... đừng bao giờ rời khỏi anh...

Richard lại hôn cậu, cậu không biết khi anh nghe nói cậu bị ám sát, trái tim anh có bao nhiêu đau đớn, cho đến khi gặp được cậu, anh mới bình tĩnh lại được một chút. Năm đó anh đã để cậu rời xa anh một lần, thì lúc này anh không muốn đánh mất cậu thêm lần nào nữa, bất cứ ai cũng không thể làm điều đó, kể cả cha anh...

- Ừm... em không rời xa anh...

Richard thở hổn hển, bên dưới tăng tốc độ, chỉ sau vài phút, anh cũng đạt đến cao trào, đổ ập người bên cạnh cậu. Dĩ Mặc xoay người đối diện ánh mắt xám của anh, dịu dàng nói:

- Anh đang lo lắng điều gì?

Richard xoay người ngồi tựa lên đầu giường, rút một điếu thuốc châm lửa, đưa lên miệng.

- Không có gì, anh suy nghĩ vu vơ thôi...

Dĩ Mặc không hỏi nữa, vì cậu biết anh sẽ không nói. Nhớ đến hôm nay lúc cậu đưa anh về nhà giới thiệu với cha mẹ, dường như họ không có một chút kinh ngạc trước sự xuất hiện của Richard mà chỉ là trầm mặc thừa nhận, dùng thái độ lịch sự nhã nhặn của trưởng bối mà hỏi han hai người. Dĩ Mặc rất bất ngờ nhưng lại cảm thấy vui vẻ. Bọn họ ở lại ăn cơm tối rồi lái xe về căn hộ của Dĩ Mặc, nơi này vẫn được Mỹ Vân sai người dọn dẹp thường xuyên nên rất sạch sẽ. Vừa vào đến nhà anh đã cuồng dã hôn cậu, rồi sau đó là bọn họ cùng nhau lăn giường, làm đến lần này đến lần khác...

Dĩ Mặc không biết anh giấu cậu điều gì, nhưng từ khi gặp lại Richard, cậu đã không còn nghĩ đến việc rời xa anh, dù không biết ở bên kia người vợ của anh có thật sự tồn tại hay không thì cậu cũng đã quyết định đi cùng anh suốt cuộc đời này...

- Em không biết anh lo lắng điều gì, nhưng anh có thể yên tâm một điều, em không có ý định rời xa anh và mãi mãi cũng là như vậy...

Tiếng thì thầm khe khẽ của Dĩ Mặc như dòng nước mát lạnh xối vào lòng anh, Richard mỉm cười... Đúng vậy, sao cậu có thể xa anh được, bây giờ đã chẳng còn ai có thể ngăn cản tình cảm của anh và cậu, anh còn lo lắng làm gì, cứ việc vui vẻ bên cậu, đem đến cho cậu hạnh phúc mà từ lâu anh đã ấp ủ...

Richard cúi người, đặt lên miệng cậu một nụ hôn:

- Mặc, anh yêu em!

- Em cũng vậy! – Dĩ Mặc mỉm cười, vòng tay ôm lấy cổ anh. Đối với cậu, như thế là đủ rồi...

Bọn họ ở lại Bắc Kinh một tuần rồi trở về Ý, cục diện bên đó vẫn còn rối rắm nên Richard không thể ở lại lâu hơn. Trước khi về, bọn họ nhận được thiệp hồng của Dean và Mỹ Vân, tháng sau họ sẽ tổ chức hôn lễ. Dĩ Mặc mỉm cười ôm chào tạm biệt cô em họ rồi vui vẻ ôm tay Richard lên máy bay...

—————oOo—————

Mạt Diển và Tịch Hiên trở lại nhịp sống như trước đây. Tịch Hiên đã lấy lại được giọng nói, có điều thân thể vẫn yếu ớt như trước nên cậu thường bị người nhà bắt ăn rất nhiều đồ bổ, ăn đến ngán luôn. Mỗi lần thấy vẻ mặt như bị táo bón của cậu, Mạt Diển chỉ biết cười. Anh đã tiếp nhận lại tập đoàn Thịnh Đăng, về quyết định muốn định cư ở Bắc Kinh, cha anh không phản đối, chỉ là bảo anh khi nào rảnh thì đưa Tịch Hiên và Blue về Mỹ chơi vài ngày. Còn phản ứng của mẹ anh, bà chỉ dùng ánh mắt dịu dàng đầy hối lỗi nhìn Tịch Hiên, cũng không nói gì, trong lòng bà đã sáng tỏ, cũng chấp nhận việc anh chỉ yêu duy nhất mình cậu...

Blue biết mình được sống ở Bắc Kinh cùng bố nên rất vui vẻ. Dường như cậu nhóc từ khi biết Tịch Hiên là một người bố khác của mình, cũng không né tránh hay thắc mắc gì mà càng ngày càng dính lấy cậu, khiến Mạt Diển dù không muốn cũng chỉ biết thở dài chấp nhận, xem ra sau này anh phải chia sẻ sự quan tâm của cậu với con anh rồi...

Hôm nay là một ngày nắng đẹp, Mạt Diển đưa Tịch Hiên và Blue đi dã ngoại ở một hồ nước gần khu công viên mà anh định đầu tư xây dựng. Blue mới đến đã vô cùng vui vẻ chạy đi câu cá, vui quên trời quên đất. Tịch Hiên mỉm cười ngồi dưới bóng cây nhìn con vui chơi, Mạt Diển ngồi bên cạnh cậu. Đạo gần đây khí sắc của cậu đã tốt hơn trước rất nhiều, không còn trắng bệch nữa khiến mọi người rất vui mừng.

Anh và Tịch Hiên cũng không tổ chức hôn lễ như Dean và Mỹ Vân mà chỉ đi đăng ký kết hôn ở Mỹ, Tịch Hiên bảo rằng cậu không muốn làm rối rắm như vậy, nên ngày đó chỉ có gia đình cậu, bạn bè thân thiết đến chứng kiến và ăn một bữa cơm. Lúc này trên tay cậu đang đeo một chiếc nhẫn bạch kim đơn giản được Mạt Diển nhờ người thiết kế, trên tay anh cũng là một chiếc tương tự.

Mạt Diển nhìn ánh mắt cậu lấp lánh yêu thương dành cho Blue, anh cũng vui vẻ và cảm thấy cuộc đời này không còn điều gì luyến tiếc. Anh yêu cậu, cậu yêu anh, và bọn họ đã có một gia đình hoàn chỉnh...

- Anh nhìn kia... - Tịch Hiên chợt vui vẻ chỉ về phía trước.

Mạt Diển đưa mắt nhìn, phía mặt hồ xanh thẳm xa xa, bảy sắc cầu vồng đang rực rỡ, xinh đẹp và lấp lánh y như nụ cười cậu – người con trai mà anh dành cả đời yêu thương...

“Tịch Hiên, cảm ơn em đã xuất hiện trên thế giới này và cho anh biết tình yêu thì ra đẹp đến thế...”

- Bố, đẹp quá! – Blue nhảy cẫng lên chỉ càu vòng dang xa.

Cả ba người cùng nhìn về hướng chân trời, dù trải qua bao nhiêu sóng gió, nếu có lòng tin và kiên định, cuối con đường sẽ là chân trời xanh thẳm...

Có người sẽ đánh mất hạnh phúc chỉ vì một quyết định sai lầm, có người sẽ quyết định vì tình yêu mà hi sinh, cũng có người sẽ lặng lẽ âm thầm yêu một người không cần hỏi đáp... nhưng trên tất cả, tình yêu khi đánh mất mà tìm lại được sẽ khiến người ta luyến tiếc đánh rơi lần nữa...

Mạt Diễm may mắn vì tìm lại được Tịch Hiên, Richard có thể vì Dĩ Mặc hi sinh quãng thời gian dang dở, Rosna đánh mất bản thân vì một quyết định sai lầm, Dean và Mỹ Vân có một kết thúc viên mãn... nhưng cuối cùng, mọi thứ vẫn quy về cái mà nó được định sẵn, chỉ cần bước đi, cuối cùng sẽ tìm ra con đường chân chính mà họ thuộc về...

“Chỉ cần kiên định và tin tưởng, cuối con đường là chân trời xanh thẳm.”

—————o Hoàn Chính Văn o—————

P/s: Vậy là kết thúc viên mãn cho một chuyện tình đẹp nhưng cũng lắm đắng cay. Hy cũng không biết nói gì sau khi viết cái kết cho câu chuyện này, có chút xúc động, có chút vui mừng. Đã từng nghĩ sẽ bỏ cuộc nhưng vẫn viết được chữ “End” cho Tâm Như Mộng. Cảm ơn các bạn đã theo dõi cả chặng đường dài gần hai năm của câu chuyện này!

Hy vọng Hy có thời gian viết phiên ngoại về cặp đôi Richard - Dĩ Mặc. Tạm biệt và hẹn gặp lại.

15. Phiên Ngoại 1 -có Một Thứ Gọi Là Duyên Phận

Phiên Ngoại

ÂM THÂM YÊU EM

(Dành tặng Richard và Dĩ Mặc)

Phiên ngoại 1: Có một thứ gọi là duyên phận

Dĩ Mặc thông thả kéo hành lí ra khỏi sân bay. Là sinh viên ưu tú của đại học y Bắc Kinh, cậu rất tự hào được cử đi trao đổi sinh viên với một trường đại học y tiên tiến của Đức. Mặc dù không phải lần đầu đi nước ngoài nhưng với một người ham khám phá và thích du lịch như cậu cũng tràn đầy vẻ háo hức, mong chờ. Đi cùng cậu còn hai sinh viên khác, bọn họ cũng đều là sinh viên ưu tú có tiếng tăm trong trường.

Vừa về đến khu ký túc xá trường cấp cho bọn họ ở trong một năm, hai cậu bạn đi cùng cậu đã nằm bẹp dí xuống giường khò khò ngủ vì lệch múi giờ. Còn Dĩ Mặc lúc này rất tỉnh táo, cậu muốn ra ngoài dạo chơi, thăm thú đó đây...

Ở Đức lúc này là mùa xuân, cái se lạnh vẫn còn quanh quẩn trong không khí. Dĩ Mặc kéo cao cổ áo, thông thả bước đi trên con đường dọc theo bờ hồ xanh ngắt trong khuôn viên trường. Cảnh sắc ở đây rất đẹp, cậu thích thú ngắm nhìn mọi nơi, đi mãi chẳng biết đi đến nơi nào...

Dĩ Mặc hơi lo lắng, cậu định tìm người hỏi nhưng lại chẳng thấy một ai, cậu quyết định đi ngược trở lại hướng mình vừa đến, đi được một lát cũng có người xuất hiện, Dĩ Mặc vui mừng chạy lại.

- Xin chào, có thể cho hỏi thăm một chút không?

Người đó quay lại nhìn cậu, đó là một đàn ông đầy nam tính với đôi mắt xám lạnh lùng. Anh ta chăm chú nhìn cậu, một cảm xúc lạ lẫm xen lẫn ít ỏi phòng thoảng qua gương mặt Dĩ Mặc không thoát khỏi ánh mắt xám.

- Cậu cần gì? - Anh ta dùng chất giọng trầm thấp đầy từ tính hỏi cậu.

Dĩ Mặc giật mình nhưng nhanh chóng lấy lại tỉnh táo.

- Anh biết tòa ký túc xá C nằm ở hướng nào không?

- Đi thẳng, đến ngã ba thì quẹo trái, đi thêm năm phút sẽ thấy!

- A, cảm ơn! - Dĩ Mặc vui mừng cảm kích rồi đi mất.

Richard nhìn theo bóng cậu, đáy mắt thoáng qua chút run động mà chính anh cũng không biết. Cậu thanh niên châu Á này rất tuấn tú, gương mặt trắng trẻo rạng ngời, thân hình cân đối nhưng vẫn nhỏ bé hơn anh. Richard trước giờ vẫn không mấy hứng thú với những người châu Á nhỏ bé như vậy, anh cảm thấy họ quá yếu ớt, nhưng không hiểu sao cậu trai lúc này khiến anh nhìn chăm chú. Quẳng suy nghĩ mông lung ra khỏi đầu, hôm nay anh chỉ vô tình đến đây thăm một người bạn trong thời gian ở Đức, thời gian anh ở nơi này cũng không lâu lắm cho nên anh cũng chẳng bận tâm về người chỉ gặp thoáng qua...

Nhưng có vẻ cả Dĩ Mặc và Richard cũng không ngờ bọn họ lại nhanh chóng có cơ hội gặp lại nhau lần nữa. Đó là vào một đêm rất bình thường, những người bạn ở Đức rủ bọn họ đến một quán bar khá nổi tiếng gần trường vui vẻ, Dĩ Mặc mặc dù không mấy hứng thú nhưng cũng muốn bọn họ mất hứng nên cũng đi theo.

Quán bar rất ồn ào, Dĩ Mặc cũng hay đi những nơi thế này nhưng có điều không phải bar bình thường mà là Gay bar. Cậu là gay, mà việc này ngoài người nhà cậu thì cũng chỉ có vài người bạn thân biết. Cậu cũng chẳng quan tâm người ta có biết hay không, ai muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, cậu cũng chẳng huênh hoan về xu hướng tình dục của mình.

Lựa chọn một góc tương đối yên tĩnh, Dĩ Mặc gọi một ly cốc tai uống, cậu không muốn mình say rượu ở những nơi thế này. Dĩ Mặc là một người tương đối cổ hủ, mặc dù cậu đi gay bar thường xuyên nhưng lại chưa một lần lên giường cùng người khác, cho nên đến giờ vẫn còn là “xử nam”. Dĩ Mặc không vội vã, bởi cậu muốn lần đầu tiên của mình phải trao cho một người có duyên với cậu, hợp nhãn mà còn đầy nam tính.

Dĩ Mặc yên tĩnh nhìn mọi người vui chơi, không biết từ lúc cậu bước vào đã bị chú ý bởi một ánh mắt khác. Richard cũng không ngờ anh lại có thể gặp lại cậu trai người châu Á lần đó, hôm nay cậu mặc trên người chiếc sơ mi trắng cùng quần kaki khá thoải mái, cả gương mặt thanh tú càng thêm động lòng người. Richard cũng không hiểu sao mỗi lần gặp cậu anh đều bị thu hút. Là một người trưởng thành, cũng biết mùi vị tình dục, anh lại là người không kén chọn nam hay nữ, nhìn cậu toát lên mùi vị sạch sẽ, cũng gọi lên hứng thú nơi anh.

Dĩ Mặc cũng dường như phát giác có ai đó đang theo dõi mình nên đưa mắt nhìn về hướng đó - “Là người đàn ông trong trường!”. Dĩ Mặc cũng không ngờ bọn họ lại có duyên gặp mặt đến thế, nhớ lại sự dễ phòng của mình lúc trước, cậu chợt thấy buồn cười. Tất nhiên cậu không phải một người nhút nhát và người đàn ông mang hơi thở bí ẩn kia cũng đem lại cho cậu sự kích thích chưa bao giờ có.

Dĩ Mặc đảo mắt qua cốc rượu vodka trên bàn, cười khẽ cầm lên rồi vô cùng tự nhiên đứng dậy, đi đến chỗ người đàn ông vẫn đang chăm chú nhìn cậu kia. Richard khá ngạc nhiên khi thấy cậu tiến về phía mình, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra thản nhiên chờ cậu đi tới.

- Xin chào, chúng ta lại gặp nhau! - Dĩ Mặc ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh anh.

Richard không lên tiếng, chỉ cầm cốc rượu trước mặt uống cạn.

- Có vẻ như anh đang cô đơn nhỉ? Tôi có thể uống rượu cùng anh!

- Cậu vẫn luôn thản nhiên đối với người lần đầu gặp mặt như thế sao?

- Không, chúng ta gặp lần thứ hai rồi!

Nghe cậu trả lời thế, Richard chợt buồn cười, khóe miệng nhếch lên một độ cong thật nhẹ mà nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy, và tất nhiên nụ cười nhẹ đó không qua được con mắt tinh tường của sinh viên trường y là Dĩ Mặc, cho nên nó khiến cậu rung động. Có ai nói rằng khi một người mang khuôn mặt lạnh lùng nở nụ cười, nó có thể khiến vạn vật tan chảy chưa? Hôm nay Dĩ Mặc đã trải qua cảm giác rung động đó.

- Mặt tôi dính gì à? - Richard chợt muốn trêu đùa cậu.

- Không... không có! - Dĩ Mặc đỏ mặt chối. Trời ạ! Cậu đang nhìn người ta bằng ánh mắt “mê trai” như vậy, thật là xấu hổ quá đi thôi.

- Cho cậu ấy một ly “Blue Melody”! - Richard quay sang nói với bartender.

Một lúc sau, trước mặt Dĩ Mặc là một ly rượu xinh đẹp với màu xanh lam nhạt lỏng lánh, bên trên là một lớp bọt màu trắng giống như những áng mây trên nền trời xanh thẳm...

- Cạn! - Richard nâng ly rượu của mình, thấy Dĩ Mặc vẫn dán mắt vào cái ly đó, anh chợt thấy bất lực: - Uống đi, hết tôi gọi ly khác cho em!

- Nó thật đẹp, uống đi uống lắm! - Dĩ Mặc trề môi nói.

- Thế không uống thật à?

- Uống! - Dĩ Mặc quyết tâm cầm ly thủy tinh lên uống cạn.

- Đây... - Richard định bảo uống từ từ, uống vội sẽ say nhưng chưa kịp nói cậu đã uống cạn mất, anh đành im lặng uống hết cốc rượu của mình.

- Ngon thật! - Dĩ Mặc chẹp miệng. Hành động vô cùng tự nhiên của cậu khiến trái tim Richard như bị ai gảy nhẹ, ngứa ngáy.

Anh ngoảnh mặt không nhìn cậu nữa, đối với Richard, cậu chỉ là một người mới quen biết khiến anh có thiện cảm, mặc dù có hứng thú với cậu nhưng anh không có ý định đem cậu trở thành người tình. Cậu không thích hợp với anh...

Dĩ Mặc lúc này vẫn chưa nhận ra, sự gặp gỡ với người đàn ông điển trai nam tính ấy, đã trở thành một định mệnh không thể từ bỏ trong cả cuộc đời cậu, một tình yêu, một nỗi đau... vừa nồng nàn cũng vừa đau đớn khiến cậu không dám đối mặt cũng không thể từ bỏ...

—————oOo—————

Quán bar vẫn ồn ào thế, nhưng không khí xung quanh hai người lại bình yên lạ. Dĩ Mặc và Richard cũng không nói nhiều với nhau, lâu lâu sẽ thấp giọng nói một vài điều bình thường trong cuộc sống. Nhưng ai cũng cảm thấy thật vui vẻ vì có một người chia sẻ cảm xúc trong chốn ồn ào khó tìm một tri kỷ này.

Vì món cocktail khá là ngon nên Dĩ Mặc uống liền một lúc 3 ly, bây giờ đầu óc cậu cũng không còn tỉnh táo lắm mà đã chềch choáng say, Richard thấy vậy cũng không tiếp tục gọi thức uống cho cậu nữa...

- Em không về trường à? Giờ này có lẽ ký túc xá đã đóng cửa mất rồi!

- A nhỉ! Tôi quên mất rồi, bọn họ lại chẳng kêu tôi, chắc lúc này bọn họ đang vui thú ở bên cô nàng nào đó, haiz... tại sao tôi lại là gay nhỉ? Tìm một bạn tình hợp gu cũng khó vô cùng! - Dĩ Mặc mếu máo than thở...

Đôi mắt xám của Richard lóe qua chút tình tự khác lạ, nhìn gương mặt ửng đỏ vô cùng khả ái bên cạnh, con ma dục vọng trong người anh cũng muốn phá kén mà ra, muốn hôn lên đôi môi đỏ mọng của cậu, muốn ném cậu lên giường mà dày vò trong sung sướng.

- Đây... tối nay anh có thể thu lưu tôi không? Ở đây tôi chả biết ai cả! Hức...

Đôi mắt Richard tối lại, lời cậu nói không khác gì một lời dụ dỗ anh “ăn” cậu.

- Cậu không biết đề phòng người lạ là thế nào à?

Dĩ Mặc cười khê:

- Anh có thể làm gì tôi sao? Mà... - Cậu chăm chú nhìn Richard: - ...nếu là anh thì không tệ...

Dĩ Mặc vừa dứt lời, Richard đã nắm ngay gáy cậu ấn về phía anh, đôi môi Richard cũng mạnh mẽ áp xuống. Không thể không nói, trong lòng Dĩ Mặc rất xấu xa, cậu muốn người đàn ông này... Mặc dù cậu đang say nhưng cũng rất tỉnh táo để bảo vệ bản thân mình, nhưng cậu không muốn.

- Là em tự tìm... - Richard dứt ra khỏi nụ hôn với cậu, hơi thở nam tính cùng giọng nói trầm thấp của anh khiến Dĩ Mặc kích động đến run rẩy.

Richard không cho cậu thời gian dỗi ý, đã ném vài tờ mệnh giá cao ngất lên quầy bar rồi nắm tay cậu lôi ra ngoài. Dĩ Mặc cũng vui vẻ đi theo anh, trong lòng vô cùng chờ mong những trải nghiệm thú vị sắp tới...

16. Phiên Ngoại 2 - Tình Yêu Của Sói

Phiên ngoại 2: Tình yêu của Sói (H)

Cánh cửa phòng mở ra, Dĩ Mặc bị một lực mạnh mẽ ném lên giường, cánh cửa phía sau lưng “Rầm” một tiếng đóng lại, che đi hình ảnh kiều diễm sắp diễn ra bên trong. Cậu chưa kịp phản ứng sau cơn chấn động thì một thân hình to lớn đã đè lên, mùi vị nam tính bao trùm lên mọi giác quan cậu - đó là mùi vị thuốc lá và nước hoa, hòa cùng hơi thở đầy dục vọng của người ấy, mọi thứ khiến cậu mê muội.

Richard chiếm lấy môi người bên dưới một cách tàn bạo, môi lưỡi như muốn cắn nuốt luôn từng tất trong khoang miệng thơm ngọt kia, nếm được hương vị Blue Melody vẫn còn sót lại khiến người ta say. Từng mạch máu chảy trong cơ thể anh đều như gào thét muốn được giải phóng, không kiên kỵ gì mà chiếm lấy người bên dưới, cắn nuốt cậu vào thân thể, khảm sâu vào máu thịt anh... cảm giác đó rất mãnh liệt, mãnh liệt chưa từng có trong suốt quãng đời 26 năm của mình, nó khiến anh không thể khống chế lực đạo mà làm Dĩ Mặc đau, nhưng cậu không đẩy anh ra, còn cố gắng phối hợp dù bản thân đã chết choáng say...

-Ân... - Dĩ Mặc đáp lại nụ hôn điên cuồng của Richard, cậu cũng cảm thấy mình như điên rồi, cơ thể đang vô cùng khao khát người bên trên...

Họ dán lấy nhau hôn hít, cho đến khi nếm được vị máu, Richard mới dứt mình ra khỏi Dĩ Mặc, đôi mắt sẫm lại vì dục vọng nhìn cậu chăm chú.

-Cho em quyết định lần cuối...

-Anh nói nhiều thật đấy!

Dĩ Mặc đáp lại bằng hành động trực tiếp nhất, ôm cổ Richard vật anh lại, đặt hông ngồi trên người anh, tàn bạo xé toạt quần áo đắt tiền trên người Richard, cậu đã không nhận được muốn nhìn ngắm thân thể dưới lớp vải này.

Richard không nói nữa, bàn tay nhanh chóng bò vào làn vải mềm trên người Dĩ Mặc, vuốt ve làn da trơn láng ấm nóng của cậu, không báo trước soạt soạt vài cái, chiếc áo trên người Dĩ Mặc đã bị anh ném xuống giường.

Dĩ Mặc nhú mày nhìn chiếc áo mình thích nhất, có chút tiếc hận thở dài. Richard nhướn mày, bàn tay tinh nghịch nắm lấy một đóa hoa trước ngực cậu ngắt nhẹ, kéo lại sự chú ý của ai kia:

-Sẽ đền cho em chiếc khác! Chú tâm một chút!

-Hừ hừ hừ... - Dĩ Mặc trừng anh một cái, bàn tay cậu tiếp tục sờ mó khắp nơi khiến hô hấp Richard thêm cứng lại.

Dục vọng đỉnh cao bên dưới lớp quần được cậu chạm vào càng thêm căng cứng. Dĩ Mặc vui vẻ tuột quần anh xuống, chăm chú nhìn vật to lớn trong tay, ánh mắt ánh lên sự kinh ngạc lẫn thích thú. Richard bị cậu trêu chọc cho mất hết kiên nhẫn, nắm lấy eo cậu đảo ngược vị trí của cả hai. Động tác anh gần như là thoải mái mà kéo tuột những thứ còn lại trên người Dĩ Mặc xuống, phơi bày ra thân thể trần trụi đầy cảm dỗ của cậu trước ánh mắt thâm trầm như nước của anh, khiến cậu vừa hưng phấn vừa sợ hãi.

Richard như đã đánh mất lí trí bởi hành động sau đó của anh chỉ dựa vào bản năng, mạnh mẽ, điên cuồng, tàn bạo... Anh biết hành động đó sẽ khiến Dĩ Mặc sợ hãi nhưng đầu óc chẳng thể suy nghĩ được gì. Anh túm hai chân cậu mở ra hai bên, không đạo đầu, không bôi trơn... trước khi Dĩ Mặc hiểu chuyện gì đang diễn ra đã tàn bạo xông vào nơi mềm mại nào đấy. Dĩ Mặc hét lên thảm thiết là anh cũng “hừ” khẽ vì đau.

-Aaa... khôn kiếp! - Cậu mắng khẽ.

Dĩ Mặc cứng ngắt cả người không dám động đậy, trước mắt cậu gần như biến thành màu đen, cậu có thể cảm giác được tiểu huyết của mình đang chảy ra từng dòng ấm nóng mang mùi rỉ sét. Đầu óc cậu choáng váng vì đau, cổ thở từng ngụp để làm dịu sự đau đớn đến chết lặng này.

Richard cũng bất động trong cơ thể Dĩ Mặc, tiếng thét của cậu đánh mạnh vào lí trí anh khiến anh tỉnh táo lại. Richard nhíu mày nhìn gương mặt tái nhợt như ma của cậu, các khớp ngón tay gồng lên trắng bệch, có chút thương tiếc nói:

-Xin lỗi, tôi mất không chế, nhưng tôi sẽ không dừng lại đâu!

Dĩ Mặc trừng mắt nhìn anh, đôi mắt vì đau mà bị bứt ra nước mắt, mắg:

-Anh cmn biết thế nào là “làm tình” không hả? Đây là “cường bạo” đó, biết “cường bạo” là gì không? Ách... dừng... nhúc nhích...

Tiếng nói của Dĩ Mặc bị chặn lại vì Richard nhúc nhích, anh muốn điều chỉnh vị trí khiến Dĩ Mặc nằm thoải mái một chút nên mặc kệ cậu mắg chữi, anh làm cứ làm... khi quay lại nhìn thì cả người cậu đã ướt một tầng mồ hôi, môi cắn chặt, nhìn anh trừng trừng.

Richard nhíu mày nhìn hạ thân yếu xìu của cậu, thở dài nắm lấy vuốt ve, muốn tạo cảm giác thoải mái cho cậu lần nữa. Dĩ Mặc nhìn vẻ mặt chăm chú của anh, trong lòng như bị cào nhẹ, khó chịu muốn chết... sau đó lại ảo não phát hiện cơ thể mình thế nhưng đang bị anh vuốt ve mà phản ứng trở lại. Cậu mắg khe trong lòng: “Dĩ Mặc, mi đúng là không tiền đồ! Bị ngược mà còn phản ứng!”. Cậu thử cứ động đôi chân đã cứng ngắt, cọ nhẹ lưng Richard:

-Anh tiếp tục...

Cậu chưa nói hết câu Richard đã không nhịn được nắm eo cậu thúc vào, chẳng chút dịu dàng. Tuy cơ thể Dĩ Mặc lúc này ngoài đau ra chẳng cảm giác được gì nhưng nhìn người đàn ông bên trên đang chìm đắm vì mình, trong lòng cậu dâng lên cảm giác chiến thắng kỳ lạ. Dĩ Mặc chưa từng biết một người đàn ông có vẻ mặt lạnh lùng khi chìm đắm trong tình dục lại gợi cảm đến vậy, cậu nhìn Richard đến ngẩn ngơ - mái tóc nâu của anh vì mồ hôi mà trở nên ẩm ướt, tóc mái rủ xuống gương mặt anh tuấn khiến gương mặt trở nên nhu hòa hơn hẳn, cả thân thể rắn chắc vì một tầng mồ hôi mà càng thêm quyến rũ, khiến Dĩ Mặc không thể dời mắt được.

Richard chậm rãi động thân, bỗng nhiên thấy cậu im lặng lạ nên ngẩng đầu nhìn, phát hiện Dĩ Mặc rất không hình tượng mang vẻ mặt mê trai nhìn mình, anh buồn cười cổ thúc eo một cái thật mạnh...

-Ách... - Dĩ Mặc rung lên, lấy lại lí trí, thấy Richard đang nhìn mình cười nửa miệng, mặt cậu đỏ bừng trừng lại.

-Em chuyên tâm một chút! Đừng nhìn tôi như vậy, tôi sẽ nhịn không nổi mà đem em ép chết!

-Hừ! Có giỏi anh ép chết thử coi! A...dừng... chết tiệt...

Đau đớn dần thay thế bằng cảm giác khoái hoạt đến chết người theo từng lần đâm vào, rút ra đầy mãnh liệt của Richard. Dĩ Mặc thoải mái rên rỉ, thuần phục theo cảm giác chính mình mà buông thả bản thân. Richard lại cảm thấy rất thỏa mãn, nhìn người dưới thân quăng đi hình tượng mà phát ra từng lời tiêu hồn thực cốt, dục vọng trong anh lại càng trưởng to không thể khống chế.

-A... sâu quá... ân... ha...

-Hừ... em đâu có nói vậy!

Richard thâm tình nhìn người đã chìm đắm vào dục vọng bên dưới, bản thân lại không nhịn được dấn vào càng sâu khiến cậu thét lên chói tai, cầu xin tha thứ. Phân thân cứng rắn của anh cứ ra ra vào vào mặt huyết đỏ hồng kia, mỗi lần ra vào là một lần khoái cảm dâng lên nóng cháy. Richard không ngờ rằng thân thể cậu lại phù hợp với anh như vậy, khiến anh nếm trải được khoái cảm chưa bao giờ có.

-Ha... không... không được...ân...tôi muốn bắn...

Dĩ Mặc lắc đầu nguầy nguậy, điểm mắt cảm nhất trong thân thể cứ bị anh như có như không chạm vào, khiến cậu muốn phát điên. Phân thân đã đứng thẳng cọ vào người anh đã muốn bùng nổ nhưng không được, khoái cảm như nhấn chìm cậu đến chết đi.

-Đợi tôi!

Richard thở dồn dập, phân thân càng điên cuồng chạy nước rút trong thân thể non mềm bên dưới. Dĩ Mặc run rẩy thét chói tai, móng tay vô thức bấm vào lưng anh để lại từng vết rướm máu càng khiến Richard thêm điên cuồng. Và khoảnh khắc hai người đều không nhận được giải phóng, trước mắt Dĩ Mặc sáng lên rồi trực tiếp ngất đi, cậu còn không nhận được nghĩ: “Cmn thật sáng khoái!”.

Richard thở hồng hộc bất động nhìn Dĩ Mặc đã sớm ngất đi, mặt huyết cậu ấy vậy mà vô thức co rút hút chặt phân thân đã nhuỷen một nửa của anh khiến anh lại muốn cậu lần nữa. Nhưng nhìn người đã mê man ngủ, Richard thở dài chậm rãi lui ra ngoài, kéo theo chất dịch vừa trắng vừa hồng khiến Dĩ Mặc dù đã ngủ mê vẫn phải rên lên vì đau.

Richard đưa mắt nhìn tiểu huyết đã thê thảm không chịu nổi của cậu, nhú chặt chân mày, không nhận được lại đưa mắt nhìn Dĩ Mặc, xem ra đây là lần đầu tiên của cậu ấy. Đáy lòng Richard bỗng đầy áp cảm giác không tên, đôi mắt lam biển nhìn cậu dịu dàng biết bao mà chính anh cũng không biết...

Richard ngồi xuống cạnh giường, lôi điện thoại trong túi quần bị cậu ném xuống đất, bấm bấm vài cái.

-Là tôi đây! Cậu có thể đến Royal một chuyến không? Nhớ đem theo dụng cụ khám bệnh và thuốc trị thương.

Bên kia vang lên một giọng nói không nén được kinh ngạc:

-Cậu bị thương à?

-Không phải tôi! Tóm lại đến ngay lập tức!

Richard không chờ người ta đáp đã cúp máy, nhìn Dĩ Mặc thêm một lát rồi đi vào phòng tắm, lấy một chiếc khăn mềm giúp cậu lau rửa thân thể. Lấy chăn quần cậu lại như một con sâu rồi gọi phục vụ khách sạn lên thay đổi chăn đệm.

Anh giống như bị thôi miên mà nhìn người trong lòng không chớp mắt, nên không thấy nhân viên khách sạn nhìn anh bằng ánh mắt ngạc nhiên đầy ám muội. Sau khi đổi chăn đệm mới, Richard đem người này giờ vẫn được anh ôm trong lòng đặt lại lên giường, người đó vô thức phát ra một tiếng than nhẹ đầy cảm dỗ. Richard ngồi tựa vào đầu giường, vô thức vuốt ve tóc cậu... cho đến khi cửa phòng vang lên, anh mới ý thức được hành vi của mình có bao nhiêu khác lạ.

Một chàng trai tóc vàng hoe mang vẻ mặt tò mò nhìn người trên giường lại nhìn sang Richard:

-Cậu làm tình đến khiến người ta bị thương?

-Câm miệng! Mau khám đi!

Chàng bác sĩ lắc đầu, gỡ chăn lên kiểm tra vết thương. Sau khi nhìn xong lại không nhận được phát bệnh của bác sĩ:

-Cậu cmn không phải làm tình a, đây rõ ràng là cường bạo!

Richard nhìn trời không thèm đáp. Chàng bác sĩ lắc đầu, vừa xử lý vết thương vừa cần nhẫn, đến tận lúc về cũng không quên cho Richard một ánh mắt “đồ không biết thương hoa tiếc ngọc”.

Tiến người đi xong, Richard thở dài trở lại giường, nhìn chăm chú vẻ mặt ngủ say của Dĩ Mặc, không tự giác ôm cậu vào lòng, hôn khẽ lên mái tóc mềm kia, nhắm mắt chìm vào giấc ngủ...

Richard cũng không ngờ rằng, người mà anh chỉ nghĩ là tình một đêm lại khiến trái tim anh bị trói buộc vĩnh viễn, yêu đến mạng sống đều không cần.

17. Phiên Ngoại 3: Có Duyên Đến Kỳ Lạ

Phiên ngoại 3: Có duyên đến kỳ lạ

Dĩ Mặc đang buồn chán - Đúng vậy! Là buồn chán đến cực điểm. Đã hơn một tuần trôi qua kể từ khi cậu trao đi “lần đầu tiên” cho người đàn ông bí ẩn ấy, tuy đó là một trải nghiệm không mấy vui vẻ nhưng lại gây cho cậu một hồi ức sâu sắc, cậu không thể nào ném bóng dáng người ấy ra khỏi tâm trí, mà gần đây càng ngày càng nôn nóng hơn.

Đêm đó sau khi cậu mê man thì không biết gì nữa, hôm sau tỉnh dậy người ấy đã đi mất, giống như chưa từng xuất hiện vậy. Dĩ Mặc đã đợi rất lâu ở quán bar đó nhưng người ấy chưa từng trở lại, tìm ở nơi cậu gặp người ấy lần đầu tiên trong trường thì chẳng ai có ấn tượng cả. Vậy nên cậu đành thôi!

Dĩ Mặc thở dài, là lần thứ sáu hay bảy gì đó cậu thở dài như thế, đến cậu bạn cùng phòng cũng lắc đầu bắt đầu bực bội. Dĩ Mặc cảm thấy tiếc nuối vì đến tên người ta cậu cũng chưa hỏi, cậu nghĩ chắc anh sẽ có một cái tên cá tính lắm mới phù hợp với sự lạnh lùng của mình.

-Dĩ Mặc, đừng thở dài nữa! Hôm nay cậu có đến thư viện không, tôi sẽ giữ chỗ cho cậu? - Cậu bạn cùng phòng hỏi.

-Không đi! Tôi sẽ ngủ một giấc! - Dĩ Mặc lắc đầu rồi leo lên giường trùm chăn kín mít.

-Vậy...được rồi! Trùm ít thôi, ngộp thở bây giờ! - Cậu bạn bỏ lại một câu rồi ra ngoài.

Dĩ Mặc lẩn lộn mãi trong chăn cũng không ngủ được, chán nản ngồi bật dậy, quyết định ra ngoài đi dạo.

Cậu thả bộ đi về phía hồ nước nhân tạo trong trường, nơi được mệnh danh là “thánh địa hẹn hò” ở đây.

-Ế, là cậu! - Một giọng nói kinh ngạc phát ra bên cạnh làm Dĩ Mặc giật mình, quay lại nhìn.

Dĩ Mặc nheo mắt nhìn người tóc vàng vô cùng điển trai trước mặt, đảo trong trí nhớ xem mình có biết anh ta hay không nhưng hoàn toàn không có ấn tượng. Nhìn trang phục anh ta đang mặc hình như là của phòng hóa sinh của trường.

-Tôi biết anh?

-Có thể nói biết cũng có thể nói không biết! - Anh ta cười.

-Ồ! - Dĩ Mặc đáp một tiếng rồi giống như làm ngơ, quay mặt tiếp tục đi.

Anh ta sững sốt, trợn mắt nhìn theo. Chỉ đáp như thế thôi? Người tình của Richard đúng là không phải bình thường.

-Uầy, đợi đã! - Anh ta vội đuổi theo.

-Thật ra anh có chuyện gì? - Dĩ Mặc bâng quơ nói, cảm thấy người này cũng thú vị phéch.

-Tôi đã bảo là biết cậu mà! Tôi từng trị thương cho cậu...

Dĩ Mặc sững sốt, cậu có từng bị thương à?

-Tôi bị thương ở đâu chứ? Lúc nào sao tôi không nhớ?

Anh ta cười rất chi bĩ ỉu, ghé sát tai cậu thì thầm:

-Chắc chắc, ở cái nơi ấy ấy, thật lắm a...

Dĩ Mặc ngẩn người một chút rồi nhảy dựng, mặt đỏ bừng trừng anh, nhanh tay nhanh chân túm cổ áo người ta:

-Anh là bạn của tên kia? Hắn ta đâu rồi? Tôi tìm hắn thật khó!

-Hả? Cậu thật sự không biết? Cậu có phải người tình của hắn không vậy?

-Không phải! Chúng tôi là... - Dĩ Mặc chẳng biết đáp thế nào, căn bản bọn họ chẳng là gì của nhau, đến bạn bè còn không phải, nói trắng ra bọn họ chỉ có một đêm tình.

Anh ta dường như cũng không quan tâm lắm nên tiếp tục nói:

-Richard đã về Ý rồi!

-Richard? Tên anh ta là Richard?

-Hả? Đừng nói tên hần mà cậu cũng không biết, vậy mà có thể lên giường được à?

Dĩ Mặc trừng thêm cái nữa:

-Liên quan gì đến anh!

-Hắc hắc, tôi hiểu mà, tên ấy đi đâu cũng vương tình lại khắp nơi... - Anh ta bày ra bộ dáng “Tôi hiểu mà!” khiến Dĩ Mặc rất muốn đập cho một phát.

-Anh tìm tôi làm gì?

-Tôi không tìm cậu ah! Chỉ là tình cờ gặp thôi, tôi phải về phòng thí nghiệm rồi! Vậy bye nhé!

Anh ta nói xong liền quay đầu lại đi về hướng lúc này định đi. Dĩ Mặc gọi với theo:

-Anh tên gì thế?

-Leonard Whiston!

Dĩ Mặc nhìn theo, tìm trong trí nhớ cái tên này rồi chợt sững sốt - Leonard Whiston, giáo sư tiến sĩ hóa được trẻ tuổi nhất thế giới, người đã tìm ra mối liên kết giữa các phân tử vi mô giữa các chất, đạt được thành tựu vô cùng to lớn. Không ngờ lại trẻ vậy, còn là bạn của người kia.

Cậu chợt nhớ Leonard nói Richard đã rời khỏi đây, đôi mắt không giấu được vẻ âm đạm.

Những ngày sau đó, Leonard lại thường xuyên ghé sang thăm cậu khiến Dĩ Mặc hứng lấy rất nhiều ánh mắt tò mò. Dĩ Mặc cũng rất bất đắc dĩ nhưng nhìn vẻ mặt cà lơ phớt phơ của Leonard, đành mặc kệ anh ta.

-Nói thật đi, anh thường đến tìm tôi với mục đích gì? - Dĩ Mặc túm cổ áo Leonard hỏi.

-Ha ha... nào có mục đích gì... - Leonard né tránh.

-Là Richard bảo anh làm vậy?

-Không... không phải!

-Tôi hiểu rồi! - Dĩ Mặc chẳng thèm nghe, ném anh ta đi, tiếp tục vùi đầu vào với phương trình hóa học của mình.

Leonard nhìn trời thở dài: “Richard ơi là Richard, cậu toàn làm khó tôi!”.

-Không đùa cậu nữa! Vài hôm nữa, Richard sẽ sang đây, nếu cậu muốn gặp thì đến nơi này!

Nói xong Leonard đưa cho Dĩ Mặc một tờ giấy trên đó có ghi một địa chỉ, sau đó đi mất. Dĩ Mặc nhìn tờ giấy đó lâu thật lâu, trong lòng kích động không thôi, cậu sắp gặp lại người đó đúng không?

—————oOo—————

Mấy ngày sau đó Dĩ Mặc bồn chồn không yên chờ Leonard liên lạc, bởi cậu hoàn toàn không biết lúc nào Richard sẽ sang. Nhưng chờ mãi Leonard cũng chẳng có động tĩnh, cậu chạy đi tìm thì được báo anh ta đã đi ra nước ngoài dự một hội nghị học thuật nào đấy, Dĩ Mặc hoàn toàn thờ ơ, nhìn tờ giấy ghi địa chỉ kia càng thêm u ám.

Lại chờ thêm vài hôm không có kết quả gì, tối hôm đó Dĩ Mặc lén ra khỏi trường đến địa chỉ mà Leonard cho, vào quán café đối diện ngóng sang căn nhà đó. Dường như trong nhà chẳng có ai nên đèn dóm tối thui. Rồi cứ như thành thói quen, cứ cách hai ngày Dĩ Mặc lại đến quán café đó một lần, hoàn toàn bình thản chờ đợi một người chẳng biết có xuất hiện hay không...

Hôm nay cũng vậy, cậu chọn chiếc bàn mình vẫn ngồi, chăm chú đọc quyển sách mà mình đang hứng thú, lâu lâu lại liếc nhìn căn nhà ấy. Đợi mãi đến khi tiệm gần đóng cửa, cậu mới tiếc nuối tính tiền ra về, nén thất vọng nhìn căn nhà đó lần nữa và sững sốt...

Phía bên kia đường, một chiếc taxi chậm rãi ghé lại, một dáng người to lớn bước xuống, cả thân người bị che trong chiếc măng tô đen dài nhìn không rõ bộ dáng nhưng Dĩ Mặc biết, người đó chính là Richard. Cậu vội vàng chạy qua đường, không nhận thấy sự khác lạ của người đàn ông kia.

-Richard! - Dĩ Mặc vui vẻ gọi.

Tiếng gọi của cậu khiến người kia sửng sốt quay đầu nhìn, và trong vẻ mặt hoảng sợ của Dĩ Mặc, cứ thế ngã ra đất. Đầu Dĩ Mặc cứ ong ong nhìn người ấy té ra đấy, mất một lúc lâu mới phản ứng mà hoảng hốt chạy lại.

-Richard... anh làm sao thế? - Dĩ Mặc đỡ Richard dậy. Anh dường như còn chút ý thức nên khẽ nói:

-Mở cửa vào nhà! Ở đây không an toàn...

Dĩ Mặc sửng sốt tìm chìa khóa trong túi áo khoác của anh, đỡ người còn to hơn hình chụp chứng đi mở cửa. Sau khi cánh cửa đóng lại sau lưng bọn họ, cậu dường như nghe thấy tiếng thở dài nhẹ nhõm bên cạnh.

-Anh làm sao thế?

-Đỡ tôi lên ghế... - Richard nhú mồm nói.

Dĩ Mặc làm theo, đến khi chiếc măng tô của anh được cởi ra, cậu mới biết anh bị gì. Mùi máu gay mũi truyền đến làm cậu nhú mồm:

-Chết tiệt! Sao anh lại bị trúng đạn?

-Giúp tôi lấy đạn ra! - Trán Richard đầm mồ hôi, đôi mắt trầm tĩnh nhìn Dĩ Mặc nói.

-Trong tình trạng không thuốc tê, không thuốc cầm máu? - Dĩ Mặc đột nhiên rất muốn nổi giận mà không hiểu vì sao.

-Không chết được! Hộp cứu thương ở chiếc tủ đằng kia!

Dĩ Mặc vẫn ngồi bất động đó, Richard vẫn bình tĩnh đối mắt với cậu. Một lúc sau Dĩ Mặc chịu thua, nhanh chóng lấy hộp cứu thương. Khi mở tủ ra cậu cũng rất giật mình bởi thuốc men gì cũng có đủ, cứ như là phòng khám tư nhân vậy.

-Này...

-Đây là nhà của Leonard! - Giọng trầm thấp của Richard vang lên phía sau.

Dĩ Mặc quay lại nhìn anh, cái người ấy bị thương mà cũng không chịu ngồi yên, lúc này đang đứng ở quầy bar rót rượu uống.

-Anh có biết mình đang bị thương không hả? - Dĩ Mặc nổi bão.

-Không chết được! - Lại câu đó, khiến Dĩ Mặc hận đến nghiến răng.

Dĩ Mặc bị máu nóng xông lên đầu nên hoàn toàn không thấy sự vui thích đang ánh lên trong đôi mắt xanh của Richard. Gặp lại cậu anh rất vui! Thì ra anh nhớ cậu đến vậy...

-Lại đây, nằm xuống! - Dĩ Mặc ra lệnh.

Richard ngoan ngoãn trở lại ghế, còn tốt bụng cởi áo sơ mi đầm máu của mình ra, khiến vết thương lại ồ ồ chảy máu. Dĩ Mặc nhìn mà vừa lo vừa sợ. Cậu lấy thuốc tê ra định tiêm cho anh lại bị Richard cản lại:

-Không cần! Cứ trực tiếp lấy ra.

-Anh muốn đau đến chết!

Richard chỉ cười nhẹ mà không nói. Dĩ Mặc đành mặc kệ, dùng một con dao nhỏ khứa trùng rồi rạch lên miệng vết thương, Richard chỉ nhú mồm mà không rên một tiếng. Cậu nhanh tay nhanh chân lấy đầu đạn ra, sát trùng rồi may lại, băng bó đầu vào đấy mới thở phào mà đưa mắt nhìn Richard.

Cả người anh ướt đầm mồ hôi nhưng đôi mắt xanh kia vẫn nhìn cậu rất chăm chú, không hiểu sao trái tim đang lo lắng của Dĩ Mặc chợt bình yên lạ, lại dâng lên chút xấu hổ.

-Không được để vết thương đọng nước, còn phải cử ăn những thứ như hải sản, cay nóng...

-Tay nghề em không tệ! - Richard dời mắt ra khỏi mặt cậu, nắm lấy cốc rượu trên bàn uống cạn.

-Hừ! - Dĩ Mặc không thèm đáp, đem dụng cụ thu dọn rồi vào phòng bếp rửa tay.

Richard mỉm cười, nằm trên sofa chợp mắt giây lát. Dĩ Mặc ở phòng bếp ngăn ngó một thời gian, đôi mắt chợt nhìn qua viên đạn trên khay inox, không hiểu sao đem nó rửa sạch sẽ rồi nắm chặt trong tay, còn lên lúc giấu vào túi quần. Sau đó như không có gì trở lại phòng khách.

Nhìn Richard có vẻ ngủ say, cậu vào phòng tìm một chiếc chăn đem ra đắp cho anh. Bàn tay vừa rời khỏi chiếc chăn đã bị một bàn tay to lớn khác nắm lấy, soạt một cái cậu bị đặt lên mặt ghế còn anh đang đề lên người cậu. Đôi mắt xanh vẫn tỉnh tường như trước chăm chú nhìn cậu.

-Anh... làm gì? - Dĩ Mặc bỗng lắp bắp.

-Rượu vào loạn tính! - Richard đáp, nắm ngay cầm cậu, phủ môi mình lên.

Dĩ Mặc ngơ ngác bị anh cưỡng hôn, ngơ ngác bị lột sạch, đến khi phản ứng thì như súng đã lên nòng, không thể không bắn. Dĩ Mặc trừng anh:

-Chết tiệt! Anh đang bị thương mà cũng có thể động dục lung tung à?

-Không quan hệ! - Richard nói, cắn khê xương quai xanh của Dĩ Mặc, bàn tay thì không hề rãnh rỗi mà đi tìm nơi mềm mại nào đấy, ra vào chọc phá lung tung.

-Ấn... dừng... - Dĩ Mặc nhú mào, rất bất lực trước phản ứng của bản thân.

-Em thật nhạy cảm! Hút chặt tay tôi này...

-Câm miệng! - Dĩ Mặc đỏ mặt mắng.

Cậu nắm lấy tóc anh, nghe thoảng qua tiếng cười khê, hơi thở của anh phả ra trên bụng cậu tạo nên những xôn xao khác lạ, khiến phân thân cậu không biết xấu hổ cứng rần, đỉnh vào ngực anh.

-Thật tinh thần!

Richard nắm lấy, vuốt ve có quy luật khiến Dĩ Mặc thở hổn hển, uốn cong người theo tay anh. Trước sau đều bị anh truy kích khiến cậu rất anh buông vũ khí đầu hàng.

-Ha... ha... - Dĩ Mặc thở dốc, cả người hồng phấn bày ra trước đôi mắt đầy dục vọng của Richard.

Anh hôn lên môi cậu, tách hai chân cậu ra, đem vật gắng gượng của mình đâm mạnh vào nơi đã vô cùng mềm mại kia, nuốt vào tiếng kêu đau đớn của Dĩ Mặc, bắt đầu một cuộc làm tình đầy mồ hôi và lửa, thiêu rụi cả thân thể lẫn tâm hồn anh...

18. Phiên Ngoại 4 - Tình Yêu Không Xây Bằng Hoa Hồng

Phiên ngoại 4: Tình yêu không xây bằng hoa hồng

Mối quan hệ giữa Richard và Dĩ Mặc từ hôm đó đã thay đổi, không quá rõ ràng cũng không thiếu ám muội. Cho đến hiện tại, Dĩ Mặc vẫn vô cùng tò mò về thân thể Richard mà anh thì không hé răng nửa chữ. Đã nhiều lần cậu không nhìn được tức điên nhưng sau đó liền bị anh dùng phương pháp “cưỡng bạo” trong sung sướng mà xẹp lẹp. Mối quan hệ đó ẩn ẩn hiện hiện kéo dài đến hai năm liền bị một sự kiện phá vỡ - Dĩ Mặc bị bắt cóc, mà người bắt cậu không ai khác ngoài người cha lãnh khốc, máu lạnh của Richard.

Dĩ Mặc mơ màng tỉnh lại trong một kho hàng cũ kỹ, mùi nấm mốc và ẩm thấp lan tràn khắp nơi. Cậu bị trói trên một chiếc ghế sắt, không thể nào nhúc nhích dù chỉ một chút. Trong lòng Dĩ Mặc thầm nghĩ hàng trăm ngàn lý do khiến bản thân lâm vào cảnh này nhưng hoàn toàn không nghĩ ra mình đã đắc tội với ai.

Lúc này cửa mở ra, một tốp người ngoại quốc đi vào, dẫn đầu là một người đàn ông trung niên vẻ mặt lạnh lùng, hiểm ác. Dĩ Mặc giật thót trong lòng, với một chút ánh sáng từ đèn dây tóc, cậu có thể đoán được thân phận của người này.

-Đã tỉnh?

Ông ta ngồi xuống một chiếc ghế được thủ hạ đưa, đối diện với Dĩ Mặc.

-Tại sao lại bắt tôi?

-Ta nghĩ cậu phải biết lý do chứ?

-Vì Richard?

-Hừ! Cái thằng hư đốn đó lại dám quan hệ nhăng nhách với người đồng tính, cho nên ta phải đến đây sửa chữa sai lầm của nó. Là một người thừa kế tương lai, nó phải biết bổn phận của mình, còn cậu là người thông minh, chắc hiểu ta muốn như thế nào?

-Người thừa kế?

-Nó không nói với cậu? Xem ra nó cũng không yêu cậu nhiều lắm! Nó là Richard Lawrence, người thừa kế tương lai của gia tộc mafia Lawrence ở Ý.

Dĩ Mặc sững sờ. Eichen nhìn phản ứng của cậu liền hài lòng.

-Bây giờ cậu biết rồi đấy, vì thế ta cũng sẽ không nói nhiều! Một là rời xa nó, hai là ta đem cậu quảng xuống biển cho cá ăn cũng sẽ rời xa nó, mà còn trừ được hậu hoạn sau này!

-Ông không có quyền làm thế!

-Hừ! Đừng thử thách lòng kiên nhẫn của ta! Ta nói được sẽ làm được, đến Richard cũng không cứu được cậu đâu!

Dĩ Mặc trầm mặc thật lâu mới ngẩng đầu, đang định lên tiếng thì bị cắt ngang bởi tiếng ồn ào bên ngoài.

-Có chuyện gì thế? – Eichen lên tiếng.

-Là cậu Richard!

-Hừ! Nó tới cũng thật mau, đưa nó vào đây!

Richard được đưa vào, đôi mắt xanh chăm chú nhìn Dĩ Mặc đang bị trói trên ghế, vẻ mặt bình thản đối diện với Eichen.

-Sao bố lại đến đây?

-Còn không phải vì một thằng thiếu suy nghĩ như mày?

Richard trầm mặc, thản nhiên đi đến cởi trói cho Dĩ Mặc, nắm tay cậu dắt ra ngoài. Khi anh sắp bước ra khỏi cửa, giọng Eichen lạnh nhạt vang lên:

-Ta cho con một tuần, giải quyết tốt chuyện riêng của mình rồi trở về Ý. Ta không có nhiều kiên nhẫn lắm, thứ ta gởi cho con, con hiểu rồi đấy! Con biết ta có rất nhiều thủ đoạn để giải quyết những kẻ không nghe lời!

Bàn tay bên hông của Richard siết chặt, nắm tay Dĩ Mặc rời khỏi đây.

Richard đưa Dĩ Mặc về ký túc xá của trường, hai người vẫn trầm mặc từ lúc lên xe đến giờ. Ngay lúc Richard xoay lưng đi, Dĩ Mặc nhìn không được hỏi:

-Anh sẽ làm theo những gì bố anh nói?

Richard im lặng thật lâu, khi quay mặt lại chỉ còn ánh mắt lạnh lùng.

-Tôi nghĩ em đã nghe rất rõ thân phận của tôi! Cuộc chơi này nên dừng lại trước khi cả hai ta đều hối hận.

-Cuộc chơi? Anh thật sự chỉ xem mối quan hệ của chúng ta là một trò chơi?

Bàn tay đút trong túi quần của Richard siết lại đến trắng bệch.

-Đúng vậy!

-Ha ha... - Dĩ Mặc đột nhiên bật cười rũ rượi, ánh mắt lấp lánh ánh nước nhìn Richard: - Hóa ra bấy lâu nay tôi là thằng ngốc...

Richard cắn răng im lặng. Dĩ Mặc rũ rượi một hồi bỗng bình tĩnh hẳn, chỉ hỏi một câu:

-Anh có từng yêu tôi?

Richard rất muốn thốt lên rằng: “Anh yêu em” nhưng ngoài đứng đó cúi đầu, anh chẳng thể cho cậu điều gì khác.

-Tôi hiểu rồi! Anh về đi...

Dĩ Mặc thản nhiên nói, sau đó quay lưng lại bước đi. Cảm xúc trong cậu lúc này đã hoàn toàn chết lặng, lạnh lẽo đến cứng ngắt cả người.

Richard nhìn theo bóng lưng cậu thật lâu, trong mắt là tình cảm không hề che giấu cùng đau đớn cùng cực. Nếu lúc đó Dĩ Mặc quay lại, có lẽ họ sẽ không bỏ lỡ nhau, cũng sẽ không vì yêu mà đau khổ từng ngày...

—————oOo—————

Trên bàn làm việc của Richard, lạnh lẽo nằm trên đó những tấm ảnh về gia đình Dĩ Mặc – cha mẹ, người thân thích... Nếu Richard dám cãi lời Eichen, thì họ sẽ bị ám sát ngay lập tức và lúc đó, cho dù anh có muốn cứu vãn thì Dĩ Mặc cũng sẽ không bao giờ có thể ở lại với anh, nên điều Richard có thể làm là rời xa cậu, chờ đợi cơ hội cho tương lai của họ.

—————oOo—————

Dĩ Mặc cứ ngỡ rằng trái tim cậu đã thôi đau đớn từ ngày hôm đó nhưng xem ra đó chưa phải là tất cả. Khi Leonard đến với tin tức Richard kết hôn, cậu mới biết, còn có những nỗi đau không phải cứ chết lặng là đủ.

Dĩ Mặc uống rượu, uống thật nhiều rượu nhưng chúng nó vào bụng cậu mà chẳng có mùi vị gì. Đã hơn ba giờ sáng, mà có lẽ là hơn thế... đồng hồ đang nhích từng chút một đến cái thời khác mà Richard kết hôn, tuyên thệ cùng người phụ nữ mà cha anh sắp đặt. Eichen đúng là một người đàn ông tàn nhẫn, ông ta chờ không kịp để Richard về Ý mới kết hôn, dùng cách trực tiếp nhất mà cũng hiệu quả nhất chôn vùi hi vọng của Dĩ Mặc, giáng cho cậu một đòn đau đến không gượng dậy nổi. Cho nên lúc này, Dĩ Mặc ở đây, trong căn phòng rộng thênh thang ở khách sạn mà họ sẽ tổ chức hôn lễ, gặm nhấm từng phút cuối của một tình yêu đã vỡ nát, sau đó sẽ rời đi. Lúc này trời lại đổ xuống một cơn mưa to, màn mưa trắng xóa như khúc than thay nỗi lòng cậu. Cốc rượu vẫn còn non nửa trong tay, phản chiếu khóe mắt mẫn đắng của Dĩ Mặc trong đêm cô đơn này.

Nơi này một người tìm rượu, muốn say nhưng không thể say...

Nơi kia một người hút thuốc, muốn quên nhưng không quên được...

Dĩ Mặc nhìn cửa khách sạn lần nữa, giống như nhìn xuyên qua mọi thứ để nhìn người đàn ông kia, anh không còn thuộc về cậu nữa, mà có lẽ là chưa bao giờ là của cậu... Leonard buồn bã nhìn Dĩ Mặc với vali hành lý bên chân, nhin không được hỏi:

-Phải đi thật à? Không muốn gặp hẳn ta lần nữa sao?

-Gặp để làm gì? Tôi phải đi rồi! Tạm biệt, Leonard!

Dĩ Mặc vỗ vai Leonard, leo lên taxi...

-Nhớ giữ liên lạc! – Leonard nhắc nhở.

Dĩ Mặc chỉ gơ tay tỏ vẻ đã biết. Xe đi được một đoạn, Dĩ Mặc lôi chiếc điện thoại trong túi áo ra, nhìn một chút về mặt hạnh phúc của mình cùng về nhú mảy của Richard trên nền điện thoại... bọn họ đã từng hạnh phúc, anh cũng yêu cậu đúng không?

Dĩ Mặc mở cửa sổ, cơn gió nhẹ thoảng qua thổi bay mái tóc cậu. Bàn tay cậu dùng sức ném, chiếc điện thoại bay một đường hoàn mỹ rơi xuống lan can cầu, mất hút trong khoảng không, mang theo tình yêu mà cậu từng có...

Khi Richard có thể thoát thân được và tìm gặp Leonard, đã là ngày hôm sau.

-Dĩ Mặc không sao chứ? – Anh hỏi.

-Cậu ấy còn có thể thế nào? Không chết được! – Leonard lạnh nhạt đáp.

-Chẳng phải tôi nhờ cậu trông chừng cậu ấy sao?

-Người đi rồi thì tôi biết trông ai bây giờ? – Hấn đáp, vẻ mệt mỏi.

Richard lặng người:

-Đi rồi? Em ấy... đi đâu chứ?

-Richard, cậu bây giờ đã lập gia đình, cậu không nên nhớ đến Dĩ Mặc nữa! Cậu ấy đã đủ khổ sở cho nên mới chọn cách ra đi.

-Đúng vậy... - Richard thất hồn lạc phách đáp, trái tim co rút từng chập đau đớn. Anh đã tổn thương cậu, nhưng liệu cậu có thể tha thứ cho anh khi họ gặp lại hay không? Và bắt đầu một lần nữa?

Cả hai đều không biết, lần chia xa này tận ba năm sau họ mới có cơ hội gặp lại nhưng cũng trải qua rất nhiều sóng gió mới được bên nhau...

19. Phiên Ngoại 5 - Happy Ending

Phiên ngoại 5: Happy Ending

Hai năm sau khi mọi sóng gió qua đi, Dĩ Mặc theo ý của Richard trở về Ý sống cùng anh trong căn nhà của chính họ - căn nhà do chính Richard xây chỉ để sống cùng Dĩ Mặc, được trang trí theo sở thích của Dĩ Mặc. Richard từ chối lời mời sống trong tòa lâu đài của gia tộc Lawrence, chỉ vì anh không thích cái không khí âm u trong đó, anh không muốn Dĩ Mặc cũng trải qua những ngày tháng u ám ở nơi kia.

Eichen đã trải qua những ngày tháng cuối cùng của lão ở viện an dưỡng, ít ra Richard cũng không tàn nhẫn đến nỗi để mặc ông sống chết. Anh đã hoàn thành đúng nghĩa vụ của một người con đối với cha mình và sau đó là hưởng thụ cuộc sống của mình. Mạt Diển đã rút lui khỏi gia tộc theo cách mà hấn muốn, Richard cũng chẳng muốn duy trì một gia tộc chỉ có lợi ích đen tối làm đầu nên trong khoảng thời gian anh lãnh đạo, đa số các khoản thu của gia tộc đều được anh “tẩy trắng” hoàn toàn. Cũng có rất nhiều người phản đối nhưng thế lực mà Richard đã xây dựng không dễ đánh đổ nên dần dần rồi cũng thôi, mặc dù thu nhập ít hơn khi đó họ có nhưng ai cũng hài lòng vì lợi ích mình đạt được.

Dĩ Mặc vẫn cứ hạnh phúc sống trong vô lo vô nghĩ, cậu mở một phòng mạch tư, ngày ngày làm việc, lâu lâu lại bế quan trong sở nghiên cứu của Richard, chơi đến quên trời quên đất mà Richard thì gần như là sủng cậu lên tận trời. Dĩ Mặc đôi khi vẫn dùng ánh mắt hoài nghi nhìn anh, cái người lạnh lùng mà khi ấy cậu quen biết đầu mất rồi, nhưng Richard của bây giờ càng khiến cậu yêu say đắm. Anh dường như đã đánh mất vẻ ưu sầu của chính mình mà càng ngày càng vui vẻ hơn. Còn bí mật năm đó, Dĩ Mặc đã được người quản gia, cũng là người chăm sóc Richard kể rõ từ đầu đến cuối, tất nhiên là chỉ có hai người biết, Richard thì vẫn giữ mãi suy nghĩ là để Dĩ Mặc cả đời cũng không biết được.

Cho nên trong một đêm nguyệt hắc phong cao nào đó, Dĩ Mặc vô cùng yêu mị quẩn luyến anh, Richard hoàn toàn bị cậu mê hoặc đến run rẩy. Anh đã nghĩ đến lý do gì khiến cậu nhiệt tình như vậy nhưng hoàn toàn không nghĩ đến cái lý do mà anh muốn dùng cả đời để che giấu. Dĩ Mặc cũng hoàn toàn không cho anh có thời gian suy nghĩ, có thể nói lúc ở trên giường, một khi cậu đã muốn thì hoàn toàn trở thành “yêu tinh hại người”, cũng quên luôn cái gì gọi là e dè, tiết chế. Dĩ Mặc rất trung thành với cảm giác của chính bản thân mình, và đó cũng là điều Richard yêu nhất ở cậu...

-Hôm nay em nhiệt tình vậy! – Richard dựa vào đầu giường hút thuốc, anh đã cai thuốc, chỉ đôi khi làm tình quá kịch liệt cùng Dĩ Mặc, anh mới nhịn không được mà hút một điếu.

Dĩ Mặc lười biếng nằm sấp bên cạnh anh, thấy vẻ mặt gợi tình sau cuộc mây mưa của Richard mà tay chân ngứa ngáy. Cậu giựt lấy điếu thuốc trên môi anh, rít một hơi sau đó thỏa mãn thở ra. Làn khói trắng mờ ảo một chốc rồi tan biến, lộ ra đôi mắt đen đang say mê nhìn anh của Dĩ Mặc.

-Hôm nay em lạ lắm a! – Richard nhìn cậu, bình loạn một câu rồi quăng điếu thuốc đã cháy gần hết vào gạt tàn đầu giường, tóm lấy người đang bày vẽ mị hoặc bên cạnh, nhấc bổng lên người anh.

-Á... - Dĩ Mặc bắt ngờ hét lên, đến khi bình phục đã bị anh chiếm giữ. Cậu nhẩn mặt trước hành động thô bạo của anh nhưng thân thể lại vì điều đó mà phản ứng kịch liệt.

-Hừ! Dĩ Mặc... thả lỏng một chút! Anh không muốn chỉ vừa bắt đầu mà đã chấm dứt đâu! – Richard thở dốc nặng nề nói.

-Hừ... kẹp chết anh... - Dĩ Mặc nhếch môi cười, bên dưới càng co rút ép chặt Richard bên trong, anh thở hổn hển trừng cậu, tiểu yêu tinh này càng ngày càng quậy.

-Em đừng hối hận! – Anh rít qua kẽ răng, sau đó lập tức nắm lấy eo cậu thúc lên vội vã.

-Á !

Dĩ Mặc chơi với trong khoái cảm ngập đầu. Mỗi một lần Richard đẩy lên, cậu như bay bổng lên trời. Dĩ Mặc chợt có ý nghĩ, nếu cứ như thế này chết cùng anh, cậu cũng là người hạnh phúc nhất thế giới...

Dĩ Mặc bắt chợt thở dốc, ôm đầu Richard lại gần, đôi môi gấp gáp tìm kiếm môi anh, trao một nụ hôn say đắm, nói trong ngất quăng:

-Em... yêu... anh...

Richard như phát điên, đôi mắt nóng bỏng nhìn cậu chăm chú. Tình cảm trong đáy lòng như cơn lốc thổi quét khắp toàn thân anh, khiến anh chỉ muốn lập tức khảm sâu cậu vào thân thể...

Và hậu quả của câu nói ấy, Dĩ Mặc phải nằm trên giường suốt ba ngày, chân không một lúc chạm đất, nhưng đến khi ngủ cậu vẫn mỉm cười...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-nhu-mong>